

சச-ம் அத்தியாயம்.

முடந்தீர்த்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு பெண்ணின் முடமுதலிய பிணிகளைத் தீர்த்தவரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல் ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் கன்ஜுமாகாணத்தில் ஒரு சிற்றூரிற் போய்த் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது அவ்வூரில் வாசஞ் செய்கிற ஒரு இஸ்லாமான பாலியன் தன் மனைவியைத் துக்கி முதுகிற் சுமந்துகொண்டு ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து அவளை இறக்கிவைத்துவிட்டு, வாய்திறந்து யாதொன்றும் பேசாமல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு தலைசாய்ந்து நின்றான்.

அப்போது, புருஷன் முதுகில் சுமந்து வந்து இறக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தப்பெண் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கி, கண்ணீர் தாரைதாரையாயோடப் பரிதாப அழுகையாக அழுது: என் எஜமானவர்களே, தமியாளாகிய நான் பாலிகு என்னும் ருதுவையடைந்து இற்றைக்கு மூன்றுவருஷங்க ளாயின. ருதுவான அன்று முதற்கொண்டு இதுபரியந்தம் ஒரு கூணப்பொழுதும் இடைவிடாமல் என் அந்தரங்கஸ்தானத்தில் தாங்கரிய எரிவும், குத்தலு முண்டாய் வருத்துகின்றன. அன்றியும், பெரும்பாடு என்னும் உதிரப்பெருக்கும் ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அன்றுதொட்டு என் கைகால்கள் நீட்டமுடக்கக் கூடாமல் முடம்பற்றிப்போயின. அதனால், எனக்குண்டாயிருக்கும் வேதனை மெத்த. எனக்காகப் பண்ணின பக்குவ பரிகாரங்கள் கொஞ்சமல்ல, ஒன்றிலும் சுகமாகவில்லை. ஊனுறக்கமற்றுத் தவிக்கிறேன். அடியாள்

சுசுப்பட்டிருந்து அல்லாதுத்த ஆலாவுக்குச் செய்யவேண்டிய
கடமையாகிய வணக்கமுதலான கிரியைகளைச் செய்து
முடிக்கவும், நாலுபேரைப்போல நாயகனோடு கூடிவாழ்ந்து
சுகத்தை யதுபவித்துப் பிள்ளைகளைப் பெறவும், எனக்கு
அதிக ஆசையுண்டு, என் ஊழ்விதி இவ்வாறுக்கிற்று.
இதனால் என்மனம் புண்பா டடைந்து சஞ்சலக்கடலில்
தத்தளித்துத் திரிகின்றது. தேவரீர் தாங்கள் இந்தச்சிற்றடி-
யாளுக்கு இரங்கி, என் முடமாதி நோய்கள் முழுதும்
என்னைவிட்டு நீங்கி, என்னாட்டங்களும் நிறைவேறும்படி
செய்யவேண்டும் என்றுசொல்லி, மிகப் பரிதாபத்துடன்
பிரார்த்தித்தாள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இந்த முறைப்பட்டைக்
கேட்டு அந்தப் பெண்மீது இரக்கங்கொண்டு, அவளை
நோக்கி : அஞ்சாதே ; உனக்குண்டான எல்லாவியாதிகளும்
இப்போதே உன்னைவிட்டு நீங்கின. நீ இன்றுமுதல் சுக
தேகியாய், உன் நாயகனோடுகூடிச் சுகல சுகங்களையுமதுப
வித்து, பிள்ளைகளைப்பெற்றுப் பெரியகுடியாய்த் தழைத்திரு
என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள். ஆண்டவரவர்கள்
சொன்ன இந்த மந்திரமொத்தசொல் அவளுக்கு உடனே
பலித்தது. இச்சொல்லைக் கேட்டவுடன் அவள் நெடு
நாள் முடம்பட்டிருந்த தன் கைகால்களை உதறி நீட்டி,
பூணசவுக்கியத்துடன் நல்ல மனுஷியைப்போல எழுந்து
நிமிர்ந்து நின்றாள். அப்போது அவள் அந்தரங்கஸ்தானத்தி-
லிருந்து இரத்தப்பையொன்று விழுந்தது. அது விழுந்த
வுடன் அங்குண்டாயிருந்த எரிவு, குத்தல் முதலான எல்லா
நோவும் பற்றறத் தொலைந்துபோயின.

இது நடந்தபின், சஞ்சலக்கடலில் தவித்த அந்தப்
பெண் சந்தோஷக்கடலில் முக்குளித்தவளாய், ஹலறத்து
ஆண்டவரவர்களைப் பலவாறுதுதித்து உத்தரவுபெற்றுக்

கொண்டு, தன் ஆசை நாயகனோடு நடந்து வீடுபோய்ச்
சேர்ந்தாள்.

முடம் முதலான வியாதிகளனைத்தும் கையுமெய்
மாகத் தீர்ந்து நடந்துபோய்ச் சேர்ந்த அந்தப் பெண்
ஆண்டவரவர்கள் இட்ட திருவாக்கின்படி நாயகனோடுகூடிச்
சுகமனுபவித்து, பலபிள்ளைகளையும்பெற்று, பெருங்ஞா
யாய்த் தழைத்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

முடந்தீர்த்தது முற்றிற்று.

சரு-ம் அத்தியாயம்.

சர்ப்பத்தை நீக்கினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு மனித
ருடைய சிரசிற் குடியிருந்த சர்ப்பத்தை நாசிவழியாக நீக்கின
வரலாற்றைச் செல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சுல்தான் ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா
ஆண்டவரவர்கள் கன்னு மாகாணத்து மற்றோர் ஊரில்
போய், அவ்வூர்ப்பள்ளியில் ஜம்ஆதொழுதபின் விதிவிலக்கு
களைப்பற்றிப் பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நெடுநேரம் பிரசங்கஞ்செய்து முடிந்தவுடன், ஒருவர்
ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து கைகட்டிநின்று: எஜமா
னவர்களே, தமியேன் நித்திரைசெய்யுந்தோறெல்லாம்
என்னைத் துண்டந்துண்டமாக வெட்டிக் குவிப்பதுபோலப்
பயங்கரமான சொப்பனங் காண்கிறேன். அப்படிக்கானும்
போது எனக்கு உண்டாகும் திகிலடி சொல்லக்கூடிய
தல்ல. வெட்டிக் குவிக்கையில் தட்டிலிலக்கும் பிரயத்தினம்
எதுவும் செய்ய எனக்குத்திராணியில்லாமற் போகிறது.
அதனால், அஞ்சி வெருண்டு பதறிவிழிக்கிறேன்.

மீழிக்கும்போது என் உடலில் இருக்கும் வருத்தம் கொஞ்சமல்ல. கைகால்களைத் தூக்க எடுக்க ஏலவில்லை. பின் வர வர அந்த வருத்தந்தீர்ந்து சுகமாகின்றது. இது என் நித்திரை தோறும் தவறாமல் நடக்கின்றது. இவ்விதம் இன்று நேற்றல்ல; ஆறுவருஷங்களாகப் பாடுபடுகிறேன். இடையில் இதற்கென்றுசெய்த பரிகாரம் அற்பசொற்பமல்ல. அவைகளால் ஒருபலனு முண்டாகவில்லை. தேவரீர் இரக்கம் வைத்து இந்த வேதனையைத் தீர்த்து ஏழையை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று முறையிட்டார்.

இந்த முறைப் பாட்டை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவரை அருகில் அழைத்து, வலதுகையை அவர் தலைமேல் வைத்தார்கள். சிரசில் வைத்த கையை மறுபடி எடுத்தவுடன் அந்தச்சிரசில் இருந்து நாசித்துவாரவழியாய் ஒரு பாம்பு புறப்பட்டு, நெளிந்து வளைந்து நிலத்தில் விழுந்தது. விழும்போது சின்னஞ்சிறிதாய்க் காணப்பட்ட அந்தப்பாம்பு விழுந்தபின் பெரிதாய் நீண்டுபருத்து, படம் விரித்து நின்று ஆடிற்று.

அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அந்தச் சர்ப்பத்தைப் பார்த்து “நீ எதற்காக இவருடைய தலையில் புகுந்திருந்து வேதனை செய்தாய்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்த நாகம் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி “எஜமானே, இவர் ஒரு பெண்ணைக் கொலை செய்துவிட்டார். அதற்காக நான் இவர் மீது ஏவப்பட்டு வேதனை செய்துகொண்டிருந்தேன்” என்று பிரதிகூறிற்று. இவை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு அந்த மனிதரைப்பார்த்து “அது மெய்தானா?” என்று வினாவினார்கள். அவர் “ஆம்; எஜமானே, மெய்தான்” என்று சொல்லிவிட்டு, தாம் செய்த அந்தக் கொலைக் குற்றத்திற்காக ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்திலேயே தௌபா செய்து மன்னிப்புப் பெற்றுக்கொண்டார்.

பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அந்தநாகத்தைக் கொல்லாமல் தடுத்து : நீ இனிமேல் இவரை நினைத்தும் பாராதே ; உன் பழைய தானத்திற் போய்ச்சேர். என்று கட்டளைபண்ணி அதுப்புவிட்டார்கள். அன்று முதல் அவர் முன்சொன்ன படி சொப்பனங்காணுதல் ஒழிந்து சுகமாயிருந்தார்.

சர்ப்பத்தை நீக்கினது முற்றிற்று.

சுக-ம் அத்தியாயம்.

ந தி க ட ந த து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் குடகிராச் சியத்து நதியை அற்புதகரமாகக் கடந்து போன வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் மீரூன்சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சீஷர்கூட்டமாகிய பகீர்மார் நானூற்று நால்வரும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி முன் சொன்ன ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு, வனம், வனாந்திரம், மலை, நதி அனைத்தையுங் கடந்து நடந்து, குடகிராச் சியத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்விராச்சியத்து இராஜ தானி நகரத்திற்குப் புறத்தில் அகன்ற நதியொன்று ஓடுகின்றது. அந்த நதிக்கு இக்கரையில் ஆண்டவரவர்கள் வந்து, அங்குள்ள அலங்காரமான ஒரு சோலையில் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள். அந்த நதியின் போக்குவரத்திற்குப் பாலம் இல்லாமையால், படகுகள் அநந்தம் இருகரையிலும் ஆயத்தமாயிருப்பது வழக்கம். அந்தப்படகுகளில் ஜனங்கள் ஏறிப் போக்கு வரத்துச் செய்வார்கள்.

அந்த ஆற்றருகில் உள்ள தோட்டத்தில் பெருங்கூட்டத்துடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் போய்த் தங்கின

அன்றைத்தினமே அங்குள்ள காபிர்கள் அஞ்சி, அவ்வூரை யாளும் அரசனிடம்போய் : எங்கள் இறைவனே, நமக்கு அந்நியசாதியார் பெருந்திரளாக அக்கரையில்வந்து தாணைய மீட்டிருக்கிறார்கள் என்று முறையிட்டார்கள்.

இச்சொல்லைக்கேட்ட அரசன் : இது, நம்மோடே தீர்த்து யுத்தஞ்செய்து, நமது ஊரைப் பிடிக்கவந்த மாற்றர்சேனையா யிருக்குமென்று எண்ணி மனங்கலங்கி, தன் ஆட்களுக்கு ஆற்றில் நடக்கும் படகின் போக்குவரத்தை கிறுத்திவிடுங்கள் ; எல்லாப் படகுகளையும் இழுத்துக் கொணர்ந்து இக்கரையிற் கட்டிவிடுங்கள் ; என்ன அவசியமானாலும் ஒரு படகாவது இக்கரையிலிருந்து அக்கரைக்குப் போக விடாதீர்கள் ; அக்கரையில் ஒரு சிறு வள்ளத்தை யாவது போட்டு வையாதீர்கள் : அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று எச்சரிப்புடன் பார்த்திருங்கள் ; ஏதும் ஒரு காரியம் நடக்குமானால், உடனே வந்து எனக்குத் தெரிவிப்புகள் என்று கட்டளைபண்ணினான். அப்படியே அவர்கள் ஒரு சிறு வள்ளத்தையும் இக்கரையில் வைக்காமல், எல்லாப்படகுகளையும் அக்கரையிற் கொண்டுபோய்க் கட்டி விட்டார்கள். படகின் போக்குவரவு நின்று போயிற்று. ஆற்றைக்கடக்கும் ஜனங்களின் கருமம் தடைபட்டது. காபிர்கள் மகாஜாக்கிரதையுடன் இனி நடப்பதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சோலையில் விடுதியிட்டிருக்கும் ஹலறத்து ஆண்டவர்கள் படகுவரும் ; ஆற்றைக்கடந்து ஊருக்குள் போகலாம் என்று காத்திருந்தார்கள் ; மூன்று நாளாயும் ஒரு படகாவது ஆற்றில் ஓடித்திரியவில்லை, இந்த மூன்று நாளாக பகீர்மார்கள் அன்ன ஆகாரமின்றிப் பட்டினியாய், படகை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கிடையில் படகும் வரவில்லை ; பசிக்கு ஆகாரமும் அகப்படவில்லை.

மூன்று நாட்களுக்குபின் பகீர்மார்கள் ஒருங்கு கூடி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து : எஜமான வர்களே, எங்களுக்குப் பசிதாங்கக் கூடவில்லை. இங்கே ஆகாரம் கிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது. ஊருக்குள் போகலாமென்றாலும் படகு வரவில்லை. இதற்கு என்ன செய்வோம்? என்று முறையிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் இதைக்கேட்டு பகீர்மார்களைப் பார்த்து : உங்களுக்குப் பசி தாங்கக்கூடவில்லை யானால், மரங்களிலுள்ள தழைகளைப் பறித்துப் பாத்திரங்களில் திணித்து, அடுப்பில் வைத்து எரித்து வேகவித்து இறக்கி, உங்களில் யார் யாருக்கு என்னென்ன உணவுகள் வேண்டுமோ அவ்வவ்வுணவுகளை நாடி அந்தப்பாத்திரத்திற் கையிட்டு எடுங்கள். அல்லாதுந்தஆலா நீங்கள் நாடினவஸ்துவைத் தருவான் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்னபிரகாரம் அவர்கள் மரத்தின் தழைகுழைகளைப் பிடுங்கிப் பாத்திரங்களில் இட்டு அடுப்பேற்றி எரித்திறக்கி, அவரவர் விரும்பின ஆகாரங்களை நினைத்துக்கொண்டு எடுத்தார்கள். பாத்திரங்களில் வெந்த இலைகள் உயர்தரச் சோறுகறிகளாகவும், உரோட்டிகளாகவும், ஆக்கின, பொரித்த, சுட்ட இறைச்சிகளாகவும் மாறி அவரவர் விருப்பத்தின்படி உண்டாய் வந்தன. அவற்றை எடுத்தெடுத்து பகீர்மார் அனைவரும் பசிதீரப்புகித்து, அல்லாதுந்தஆலா வைப் புகழ்ந்து சுக்து செய்து, ஆண்டவரவர்களையும் வாழ்த்திப் போற்றினார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை யெடுத்து, அதில் பிஸ்மில்லாஹி என்பது முதலான சிக அக்ஷரங்களையெழுதி மடித்து, தங்கள் கலீபாக்களுள் ஒருவராகிய சைதுஹஸன் என்பவரை யழைத்து அதை அவர் கையிற்கொடுத்து : இதை நீர் கொண்டுபோய் அந்த

ஆற்றிற்போடும் ; இது ஒரு படகாகும். அந்தப்படகில் நீர் ஏறிக்கொண்டு அக்கரையிற் போயிற்றங்கி, இவ்வூர் அரசனிடஞ்சென்று : நீ ஆற்றில் படகுவிடாமல் வீணாக மறித்துக்கொண்டாயே? நாங்கள் இங்கே வரவேண்டியதுண்டு. இப்போது முன்போலப் படகுவிட உத்தரவுசெய்கிறாயா? அல்லது இன்று நான் வந்ததுபோல மற்ற எங்கள் கூட்டத்தார் எல்லாரும் இங்குவர விரும்புகிறாயா? சொல் என்று கேளும். இதற்கு அவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்பதை அறிந்துகொண்டுவாரும் என்று சொல்லி அதுப்பினார்கள்.

சைதுஹஸ் ஆண்டவரவர்கள் இட்ட கட்டளைப்படி அந்தக் கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஆற்றங்கரைக்கு வந்து அதை ஆற்றோரத்திற் போட்டார். அது உடனே ஒரு படகாயிற்று. அந்த அற்புதப்படகில் அவர் ஏறி உட்கார்ந்தார். அது அதிதீவிரமாய் அக்கரைபிடித்து ஓடிப்போய், கரையில் சேர்ந்தது.

படகு கரைசேருமுன் அங்கே காவலாயிருந்த வீரர்களின் கண்களுக்குக் குதிரைச்சேனையும், யானைப்படையும், காலாட்படையும் திரண்டு, நதியைக்கடந்து வருவது போலத் தோற்றிற்று. அதனால் அவர்கள் வெருண்டோடி, அரசனிடம் போய்த் தாங்கள் கண்டபடி சொன்னார்கள். அதை அரசன்கேட்டுக் கெடிகலங்கி, வாசலைப்பார்த்து மனம்பதறிக்கொண்டிருந்தான்.

படகு கரைசேர்ந்தபின் சைதுஹஸ் கீழிறங்கி, நேரே அரசன் அரமனைக்குப் போனார். அப்போது அரசன் இவர் வருவதைக்கண்டு எதிர்வந்து : பெரியவரே, நீர் இங்கே வந்தகாரணம் என்ன என்று பதறிக்கொண்டு கேட்டான். கேட்டபோது சைதுஹஸ் அவனைப்பார்த்து, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொல்லியதுப்பின் பிரகாரம் சொல்லி

இதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்? என்று அஞ்சா நெஞ்சு யுடையவராய்க் கேட்டார்.

அப்போது அரசன், இவர்கள் தபோதனர்களாயிருப்பார்கள். இவர்களுக்குத் தலைவரானவரும் மகாதவசியனருப்பார். அதனால்தான் ஆக்சரியகரமாக ஆற்றைக்கடந்து வந்து நமக்கெதிர் நின்று, இவ்விதம் நிர்ப்பயமாகப் பேசுகிறார். இனி இவர்கள் இங்குவருவதைத் தடுப்போமானால் நமக்கு ஏதும் பாரதூரமான வில்லங்கம் வரும். ஆகையால் நாம் இவர்கள் எண்ணப்படி உடன்படுவதே காரியம் என்று சிந்தனை பண்ணிக்கொண்டு, சைதூஹஸனுக்கு மூலமொழி சொல்லாமல், பக்கத்தில் நிற்கும் சேவகர்களைப் பார்த்து: நீங்கள் இவரை அழைத்துக்கொண்டு ஆற்றைக்கரைக்குப் போய், படகுகாரர்களைக் கூப்பிட்டு எல்லாப் படகுகளையும் அழித்துவிட்டு அக்கரையிற் போய், அங்கிருக்கும் இவர் கூட்டத்தார் எல்லாரையும், இவர்களுடைய தலைவரையும் ஏற்றி இக்கரையிற் கொண்டுவந்து, நமக்குச் சொந்தமான பூங்காவனத்தில் விடுதியிட்டிருக்கும்படி உடனே செய்யுங்கள் என்று கட்டளைபண்ணினான்.

அரசன் கட்டளைபிறந்தவுடன் சேவகர்கள் சைதூஹஸனுக்கு அழைத்துக்கொண்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போய் எல்லாப் படகுகளையும் விட்டு அக்கரைசேர்ந்து, அங்கிருக்கு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களையும், அவர்கள் பகீரத அணைவரையும் அப்படகுகளில் ஏற்றி, இக்கரையிற் கொண்டுவந்து இறக்கி, அரசனுடைய பூங்காவனத்திற் சாப்பிட்டு பண்ணுவித்து இருக்கச்செய்தார்கள். அப்படியே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பூஞ்சோலையில் நானூறு நான்கு சீஷர்களுடன் தங்கியிருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவடிப்பட்ட தன்மையால், அந்தச்சோலையில் முன் உலர்ந்துநின்ற பூமியும்,

களும், கனிதரும் விருகூங்களும், செடிகொடிகளும் தழைத்துச் செழித்தன. பூக்காதவை பூக்கவும், காய்க்காதவை காய்க்கவும், பழுக்காதவை பழுக்கவும் தொடங்கின. பூக்கள்தோறும் மொய்த்துத் தேனுண்ணும் வண்டுகள் காதுக்கினிய கீதநாதஞ்செய்ய, மரக்கிளைகள் தோறும் இருந்து குயில்கள்கூவ, கண்ணுக்கினிய மயில்கள் சிறகு விரித்துநின்று நடனமாடின. பலவர்ணப் பூக்களும் இதழ் விரித்துத் தேனைச்சிந்தி, எங்கும் பரிமளிக்க நறுமணம் வீசின. அப்போது அந்தப்பூஞ்சோலை முன்னிலும் பல மடங்கு விசேஷித்தது. இதை அவ்வூர் அரசன் கேட்டுச் சந்தோஷ முற்றிருந்தான்.

நதிகடந்தது முற்றிற்று.

சுஎ-ம் அத்தியாயம்.

விக்கிரகம் தண்ணீர் குடித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களால் விக்கிரகம் தண்ணீர்குடித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காநீறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்ன பூஞ்சோலையில் விடுதியிட்டபோது, பகீர்மார்களில் ஒவ்வொருவரும் அங்கங்கே ஒவ்வொரு மரநிழலில் இருப்பிடம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்களுக்கு அந்தத் தோட்டத்து மத்தியிலுள்ள குளக்கரையில் ஒங்கிவளர்ந்திருக்கும் ஆலமரத்தடியில் ஸ்தாபித்திருந்த கருங்கல்லாற் செய்த பிள்ளையார் என்னும் விக்கிரகத்தின்முன் இருப்பிடம் தயார்பண்ணி யிருந்தது. ஆண்டவரவர்கள் அங்கிட்ட விரிப்பில் உட்கார்ந்து, அந்த விக்கிரகத்திற் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் அவ்வூர் அரசனும், அவன் குருவாகிய ஜாபா என்னும் யோகியும், சில பண்டிதர்களும், மந்திரி பிரதானிகளுமாகப் புறப்பட்டு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தரிசனைக்காகத் தோட்டத்திற்கு வந்தார்கள். தங்களைக் கரணவந்த அரசன் முதலானவர்களை ஆண்டவரவர்கள் அழைத்து, ஒருபுறம் இருக்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் வரும்போதே, ஆண்டவரவர்கள் விநாயகர்மீது பாய்ந்து கொண்டிருப்பது அவர்களுக்கு மனஸ்தாபத்தை புண்டாக்கிற்று. சிலருக்குச் சினமும் மூண்டது.

எவ்வித மனஸ்தாபமும் கோபமும் உண்டானாலும் ஆவதென்ன! மனதில் வைத்துக்கொண்டு வெளிக்கிடாமல் முறுமுறுக்கலாமே, யன்றி, வேறென்றும் செய்யத்தான் திராணி யில்லையே. ஆதலால், அவர்கள் எல்லாரும் அப்படியே முறுமுறுத்தார்கள். அவர்களில் அரசனுடைய குருவாகிய ஜாபாயோகிக்குத்தான் அதிகக் கோபமும், முறுமுறுப்பும் உண்டாயிருந்தன. அவனுக்கு ஆண்டவரவர்களை அதில் சாய்ந்திராமல் தடுத்து விலக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அதிகரித்தது. அதனால் அவன் அப்படி விலக்கும்படி அரசனைத் தூண்டினான்.

குருவின் சொல்லுக்கு இணங்கின அரசன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைப்பணிந்து : எஜமானவர்களே, அதோ இருக்கும் தெய்வம் எங்களை ரக்ஷித்துக் காப்பது என்றும், அதையே நாங்கள் ஆராதனை செய்து வணங்குகிறோம் என்றும் தாங்கள் அறிவீர்களே. அப்படியிருக்க, தாங்கள் எங்கள் தெய்வத்தின்மீது சாய்ந்திருப்பது எங்களுக்குப் பிரியவீனமா யிருக்கும்ல்லவா? இத்தோட்டத்தில் எவ்வளவோ விஸ்தீரணமான இடம் இருக்கின்றது. தாங்கள் தயவுசெய்து கொஞ்சம் விலகியிருக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம் என்று சொன்னான். இப்படிச் சொல்லவே ஆண்டவரவர்கள் அரசன் சொன்ன சொல்லைக்கேட்டுப்

புன்னகைசெய்து, பின் அவனைப்பார்த்து “சிற்பனை செய்த இந்தச் சிலா ரூபத்தினால், உங்களுக்கு என்ன பிரயோசனம்?” என்று கேட்டார்கள். இக்கேள்விக்கு அரசன் “இது எங்கள் தெய்வம்; நாங்கள் கேட்கும் எந்தக் கருமத்திற்கும் அதுக்கிரகம் செய்யும்; சர்வ வல்லமையும் இதற்கு உண்டு” என்று மறுமொழி சொன்னான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அரசனைப்பார்த்து “அப்படியா! சர்வ வல்லமையும் இதற்கு உண்டா! இப்போது இந்தக்குளத்து நீரையெல்லாம் குடிக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் வேண்டிக்கொண்டால், இது குடிக்குமா?” என்று கேட்டார்கள், அரசன் “ஆம்; குடிக்குந்தான்” என்று பிரதிசொன்னான். உடனே ஆண்டவரவர்கள் எங்கே, குடிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்; குடிப்பதைப் பார்க்கட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் விரிப்பை யெடுத்துப் பக்கத்தில் விலகப்போட்டுக் கொண்டு உட்கார்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அதைவிட்டு விலகி உட்கார்தவுடன் மதிகேடுள்ள அரசன் முதலான அனைவரும் எழுந்து, அதிக பக்தியுடன் அந்தக் கருங்கற் பிள்ளையாருக்கு எதிர் நின்று தீபதூபங்கள் இட்டு, பூவால் அர்ச்சித்து, ஹரஹர வென்று கைகுவித்துச் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தும்பிட்டு: தெய்வமே, இந்தக் குளத்து நீரையெல்லாம் குடித்தருளுங்கள் என்று இரந்து வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஓ! எங்கள் தெய்வமே! தெய்வமே!! என்று பலதரம் அழைத்தார்கள்; தண்ணீரைக் குடிக்கவேண்டும் என்று வாயலுக்கக் கெஞ்சி னார்கள்; குவித்த கை குவித்தாற்போல விழுந்து விழுந்து எழுந்தார்கள்; ஒன்றிலும் காரியம் பலிக்க வில்லை. மனிதன் செய்துவைத்த சிலைக்கு அவ்விதத் தத்துவ மூட்ட அவர்களுக்குத் திராணியேது! அல்லது, அந்தச் சிலைக்குத்தான் தத்துவமுண்டா! இருந்த விக்கிரகம் இருந்த

படியே யிருந்தது. உடல்சோரக் கும்பிட்டு, வாய்சோரக் கெஞ்சி, உள்ளமுஞ் சோர்ந்துபோனார்களே யன்றி, அவர்கள் எண்ணம் வாய்க்கவில்லை. தங்கள் ஜெபம் சாயாமையால் அந்தக் காபிர்கள் நாணமடைந்து, தலைகுனிந்து வாழ்மூடி நின்றாவிட்டார்கள்.

பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அரசனைப்பார்த்து: உங்கள் தெய்வம் உங்களுக்கு முகங்கொடுக்கவில்லை பார்த்தாயா? நல்லது இருக்கட்டும். அந்தத்தண்ணீரைக் குடிக்கும்படி நான் அதை ஏவட்டுமா? என்று கேட்டார்கள். இக்கேள்விக்கு அரசன் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: அதுதினமும் ஆராதித்து வணங்கும் எங்கள் சொல்லுக்கு இணங்கி நில்லாத இந்தத்தெய்வம், வெறுத்து இதழும் உங்கள் சொல்லுக்கு இணங்கி நடக்குமானால், அது ஆச்சரியந்தான். குடிக்கச் சொல்லுங்கள்; பார்ப்போம் என்று சொன்னான்.

அரசன் இச்சொல் சொன்னபோது ஆண்டவரவர்கள் அந்த விநாயக விக்கிரகத்தைப் பார்த்து “ஏ, கல்லுருவே, நீ பெயர்ந்து நடந்துபோய், அக்குளத்து நீரையெல்லாம் குடி” என்று திருவாய்மலர்ந்து கட்டளை யிட்டார்கள். ஆண்டவரவர்களின் அருமைத் திருவாய்மொழி பிறந்தமாத் திரத்தில் அந்தச் சிலாருபம் தவளை பாய்வதுபோலத் தத்தித் தத்திப்போய் அந்தக் குளத்தில் விழுந்து, தன் துதிக்கைகொண்டு நீர் முழுவதையும் உறிஞ்சிக் குடித்தது. ஒரு சிறங்கைநீரும் மீந்திராதபடி குடித்துவிட்டபோது, குளம் வெறிதாயிற்று. இந்த அற்புதத்தை எல்லாரும் பார்த்து நின்றார்கள்.

என்றைக்கும் கண்டுகேட் டறியாத இந்த அதிசயத்தைக் கண்ணாரக் கண்டவுடன் அரசன்முதலான காபிர்களனைவரும் தட்டுக்கெட்டுத்தடுமாறினார்கள். அவர்கள் உடல் சோர்ந்து, உறுப்புகள் விலவிலத்தன. இது செய்த மகான்

இனி என்னதான் செய்ய மாட்டார்களென்று அஞ்சினார்கள். தாங்கள் பூசுக்கும் தெய்வம் தங்களுக்கு மாறுசெய்து, பிறருடைய சொல்லுக்கு வழிப்பட்டதே என்று வெட்கித் தலைகுனிந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு உண்டாயிருந்த மனவருத்தத்திற்கும், வெட்கத்திற்கும் அளவில்லை. அதனால், அவர்கள் விரோதங் கொண்டு எதிர்த்து நின்று எதையும் செய்ய நினைப்பார்கள்; அச்சம் ஒன்று குறுக்கே கிடந்து மறித்துக்கொண்டது.

பின்பு, முகங்குறுவித் தலைமடங்கிநின்ற அரசன் ஹலர்த்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: எஜமானவர்களே, பலருக்கும் பிரயோசனமாயிருந்த இந்தக்குளத்து நீர்முழுவதும் குடிக்கப்பட்டபடியால். இனி ஜனங்களுக்குக் கஷ்டமுண்டாகும். ஆதலால், தாங்கள் அந்த நீர்முழுவதையும், மீள உமிழும்படி எங்கள் தெய்வத்திற்குக் கட்டளை செய்யவேண்டும் என்று மன்றாடினான். அப்போது ஹலர்த்து ஆண்டவரவர்கள் அரசன் சொல்லுக்கு இசைந்து அந்த விக்கிரகத்தைப் பார்த்து “ ஏ, சிலையே, நீ குடித்த நீரையெல்லாம் மீளக் கக்குவாயாக ” என்று ஏவினார்கள். உடனே அது குளத்து நீர் அத்தனையையும் குளநிரம்ப உமிழ்ந்து விட்டு, மறுபடியும் அங்கிருந்து துள்ளித்துள்ளித் தான் இருந்த மரத்தடியில் வந்து முன்போல இருந்து விட்டது.

விக்கிரகம் தண்ணீர் குடித்தது முற்றிற்று.

சுஅ-ம் அத்தியாயம்.

ஜாபாயோகி மாண்டது.

[இவ் வத்தியாயம் அரசன் குருவாகிய ஜாபா என்னும் யோகி ஆகாயத்திற் பறந்ததும், குளத்தில் சோறுசமைக்கப்போய் மாண்டது மான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹீது கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ் பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் விக்கிரகத்தை நீரருந்தச் செய்து, பின் அந்தநீரை உமிழ்ச்செய்த ஆச்சரியமான கருமத்தைப் பார்த்த அரசன்முதலான காபிர்கள் அனைவரும் அஞ்சி நடுநடுங்கி நின்றார்கள். நின்றாலும், அரசனுடைய ஆசானாகிய ஜாபா என்னும் யோகிக்கு மாத்திரம் மனக்கொதிப்பு அதிகமாயிருந்தது. அவன் அஷ்டாங்க யோகத்திலும் பழகி மகாயோகியாகவும், அநந்த சித்துகளைச் செய்ய வல்ல மகாசித்தனாகவும் இருந்தபடியால், எவ்விதவழியிலாவது ஆண்டவரவர்களை வென்று மிகைக்க வேண்டு மென்கிற எண்ணம் அப்போது அவன் உள்ளத்திற் பிறந்தது. விக்கிரகத்தை நீருண்ணச் செய்து மீட்டின அற்புதம், தான்செய்கிற சித்துகளைப்போன்ற ஒன்று தானென்று மதித்தானே யன்றி, கடவுட்கு உவப்பான மகான்களுக்கு உண்டாகும் தத்துவம் என்று அவன் புத்தியிற்படவில்லை.

ஆதலால், மேற்படி யோகியாகிய ஜாபா என்பவன் சற்றுநேரம் வரையும் வாய்மூடி முறுமுறுத்திருந்து, பின் எழுந்து நின்று ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: பெரியவரே, நீர் எங்கள் தெய்வத்தை நீருண்ணச் செய்து மீட்டினீர். நானோ, மனிதர் பிரமிக்கும் வண்ணம் புட்போல விசைத் தெழுந்து ஆகாயத்திற்பறக்க வல்லவன். உமக்கு அவ்விதத்

தத்துவம் உண்டாயிருந்தால், நீரும் என்னோடு உயர்ந்து பறப்பீரா? என்று கர்வமாகக் கேட்டான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அவனைப் பார்த்து: நீதான் முந்தியெழுந்து பற; பார்ப்போம் என்றார்கள். இப்படி ஆண்டவரவர்கள் சொல்லி வாய்முடிமுன் அவன் நின்றது நின்றாற்போல மேலே உயர்ந்து. அதிகவிசையாய்ப் பறவைபோலப் பறந்து போனான்.

ஜாபாயோகி ஆகாயத்தில் உயர்ந்து பறந்தபோது, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்களின் சிறந்த பாத தாமரைகளிற் பூண்டு நடக்கும் மிதியடிகள் இரண்டையும் பார்த்து: நீங்கள்போய் அவனைச் சீழேகொண்டு வாருங்கள் என்று ஏவினார்கள். ஆண்டவரவர்களின் ஏவல் உண்டானவுடன் அந்த மிதியடிகள் இரண்டும் அதிதீவிரமாய் இரண்டு பக்கங்கள் பறந்தாற்போல ஆகாயத்திற் பறந்துபோய், அந்த ஜாபாயோகியின் தலையருகில் நிற்குகொண்டு, வலது புற மொன்றும் இடது புறமொன்று மாகப் புடைத்து, அவனைப் பின்னும் மேலே பறக்கவிடாமல் தரையில் இறக்கிக்கொண்டே வந்தன. நிமிஷத்திற்கு ஒருதரமாக அவன் தலையில் வலமும் இடமுமாகக் குட்டிக்கொணர்ந்து தரைக்குமேல் ஒரு சவளவுயரத்தில் நிறுத்தி கொண்டு. ஓயாமல் புடைத்துநின்றன. அப்போது அவனுடைய வீர தீரங்கள் முழுவதுங்குன்றி. பட்டமரம் போலானான். அவன் பிம்பாடு பார்ப்பவருக்கு மிகப் பரிதாபமாயிருந்தது.

தன்குரு இவ்வாறாக ஆகாயத்தில் நின்ற மிதியடிகளால் குட்டுண்டு படும் பரிதாபத்தை அரசன் கண்டு மனம் வருந்தி, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு முன் சாஷ்டாங்க மாய் விழுந்து: எஜமானவர்களே, என் ஆசானாகிய அவர் தங்கள் மகிமையை அறியாமல் வாதாடி விட்டார். அதைத் தாங்கள் மன்னித்து, இப்போது அவர்படும் துயர்

மிகப்பரிதாபமாயிருப்பதால், தாங்கள் அவரை ரக்ஷித் வேண்டும் என்று அழாதது குறையாய்க் கெஞ்சிமன்றாடினான். தயாளசின்தையுள்ள ஆண்டவரவர்கள் அரசன் கெஞ்சதலுக்கு இரங்கி, அவனைக் கீழிறங்கும்படி செய்தார்கள். உடனே மகத்துவமுள்ள மிதியடிகளிரண்டும் அவனைத் தரையில் கொணர்ந்து விட்டன.

மிதியடிகளால் அடிபட்ட அவனுடலில் உள்ள வருத்தம் இம்மட்டென்று சொல்லுதற்கு யாராலாகும்! பட்ட அவனுக்கும், பார்த்த அவர்களுக்குந்தான் தெரியும். கையுமெய்யுமாய் நிகழ்ந்த கருமத்தை அவன் கொஞ்சமும் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. “பட்டாலறிவன் சண்டாளன்” என்பார்கள் உலகத்தார்கள். அவன் பட்டு மறியாத மௌட்டிகன் ஆகையால். அவனுக்கு உவமையாவது என்ன? “கண்கூடாப்பட்டது கேடேனினுங் கீழ்மக்கட் குண்டோவுணர்ச்சிமற் றில்லாகும்—” என்றாற்போல, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களால் முன்னமே அவன் எச்சரிக்கப்பட்டுக் கண்டறிந் திருந்தும், உணர்ச்சி பிறக்கவில்லை. “பெரியாரைப் பேணு தொழுகிற் பெரியாராற், பேராவிடும்பை தரும்” என்னும் முதுமொழியை அவன் சிறிதும் கருதாதவனாய், மறுத்தும் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: நல்லது, பெரியவரே, நான் ஒன்று செய்தால், நீர் ஒன்று செய்கிறீர். இருக்கட்டும். இப்போது நான் இந்தக்குளத்திற்குள் அரிசி, விறகு, நெருப்பு, பாத்திரம் ஒன்றுமில்லாமல் வெறுங்கையுடன் போய், சோறு சமைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். நீர் அப்படிச் செய்ய வல்லவரா? என்றான். ஆண்டவரவர்கள் அவனைப்பார்த்து: உன்னாலேதான் அது ஆகும்; நீயே செய்; பார்ப்போம் என்று பிரதிசொன்னார்கள்.

மானங்கெட்ட ஜாபாயோகி தன் விதிப்பலனால் மமதைகொண்டு, உடனே அந்தக்குளத்திற் பாய்ந்து, சோறு

சமைப்பதற்காக முக்குளித்தான். அவன் நீருக்குள் முக் குளித்தவுடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் ஊழி யஞ்செய்யக் காத்துநிற்கும் ஜின்களில் இரண்டையழைத்து: நீங்கள் இருவரும் அவனுக்குப் பின்னேபோய், அவனைச் சேற்றுப்புதைய அழுக்கிக் கொல்லுங்கள் என்று ஏவினார்கள். ஆண்டவரவர்களின் ஏவல் பிறந்தவுடனே அந்த ஜின்களிரண்டும் விரைந்து எழுந்து குளத்திற் குதித்து முக் குளித்து, ஜாபாயோகியின் பிடரியைப்பிடித்துக் கொண்டு போய்க் சேற்றுள் திணித்து அழுக்கின.

சேற்றுள் திணிக்கப்பட்டபோது ஜாபாயோகிப்பட்ட யாடு யார்படுவர்! மூச்சுமுட்டித் திக்குமுக்காடி, படபடத் தத் துடித்து, கொஞ்சநேரத்தில் மாண்டான். அவன் ஷிர் உடலைவிட்டுப் பிரிந்தமாத்திரத்தில் “எரியாற் சுடப் படினு முய்வுண்டா முய்யார், பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகுவார்” என்பதை உலகத்தில் மெய்ப்பிக்கும்படி பிரேதமாய் மிதந்தான். சோறுக்கிக்கொண்டு வருவேனென்று கர்வம் பேசிப்போன சூரு பிணமாய் மிதப்பதை அரசன் முதலான அனைவருங்கண்டு அஞ்சி நின்றார்கள்.

ஜாபாயோகி மாண்டது முற்றிற்று.

சக - ம் அத்தியாயம்.

அரசன் இறந்துயிர்த்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு நஞ்சுட்டின அரசன் விஷமேறியிறந்து, பின் உயிர்பெற்ற வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறூன்சுல்தான் காதிருலி கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் குளத்திற்குள் சோறுசமைக்கப்போன ஜாபாயோகியை ஜின்களைக்கொண்டு சாவடிக்க, அவன் பிணமாய் மிதந்தபோது அரசனைப்பார்த்து: அரசனே, உன்குரு பிணமானான் பார்த்தாயா? என்று குறு நகைதோன்றச் சொன்னார்கள். இச்சொல்லை மானபங்க மடைந்த அரசன்கேட்டு உள்ளம் புழுங்கினான். புழுங்கி ஆவதென்ன? தன் இராஜபலம் முதலான எதையும் செய்து ஆண்டவரவர்களை மடக்கத் திராணியில்லாமையால், மறு மொழி சொல்லாமல் சற்றுநேரம் வாய்மூடி யிருந்தான். அப்போது அவனுக்கு விபரீதமான ஒரு எண்ணம் பிறந்தது. அது:—

இந்தப் பெரியவர் நாமும் நம்ஜாதியாரும் மானபங்க மடையும்படி, நமது குருபரனை வீணாக்கொன்று மிதக்கப் பண்ணிவிட்டார். இவ்வளவில் நாம் சும்மா விடுவோமானால், இனி யுகம் முடிகிறபரியந்தம் நமக்கு இழிவுதீராதது. இவர் செய்ததற்குப் பிரதியாக எந்தவகையிலாவது இவரை நாம்கொன்றுவிட்டால், இப்போது நம்மீது சுமத்தப்பட்ட இழிவுதீர்வதோடு, பழிக்குப்பழி வாங்கினோம் என்கிற கீர்த்திப்பிரதாபமும் உண்டாகும். ஆகையால், எவ்விதத்திலும் இவரை நாம் வஞ்சித்துக் கொல்வதே காரியம். இப்படிச் செய்தால், இவர் ஜாதியார் கர்வபங்க மடைந்து, இனி என்றைக்கும் இழிவுக்கு ஆளாவார்கள் என்பதே.

இந்தவிபரீதவெண்ணம் அரசனுக்கு உண்டானபோது, இதை யவன் வெளிக்குக் காட்டவில்லை. ஆண்டவரவர்களை வஞ்சனையாக அரமனைக்கு அழைத்துப்போய், நஞ்சுட்டிக் கொல்லவேண்டு மென்று மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டான். கபட்சித்தமாக இவ்விதம் தீர்மானித்துக் கொண்ட அரசன், ஆண்டவரவர்களை நோக்கி முகமலர்ந்த வனுய்ச் சில சொற்களைத் சொல்லுகின்றான் :—

எஜமானவர்களே, தங்களின் மகத்துவமான அற்புதாதிகளைக் கண்கூடாக்கண்டும் எங்கள் குரு கொஞ்சமும் மதிக்கவில்லை. அந்த மதிக்கேட்டினாலேதான் அவருக்கு இக்கதி நேரிட்டது. தங்களின் மகிமைக்குமுன் பஞ்சாய்ப் பறந்துபோன எங்கள் குரு, இனி இருந்தும் பலனில்லை; அவர் இறந்துபோனாரே என்கிற துக்கமும் எனக்கில்லை. அவரிலும் அதிகமேலான பதவியையுடைய தாங்களே எனக்கு இன்றுமுதல் பரமகுரு. தங்களைப்பார்க்கிலும் ஒருவரைக் குருவென்று கொண்டாட நான் இனி உடன் பட்டேன். ஆனதால், தாங்கள் திருவடிபெயர்த்துத் தங்கள் சீஷர்களுடன் தமியேனுடைய சிற்றிலிவந்து ஒருவேளை பசியாறி, தமியேனைத் தங்கள் அடிமைகளில் ஒரு சிற்றடிமையாக்கி ரக்ஷிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தேவரீர் அடியேன்மீது சித்தமிரங்கவேண்டும் என்று கபட்சமாக அரசன் சொன்னபோது, இந்தச்சொல் இப்படிப்பட்டதென்று ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு விளங்காமற் போகவில்லை. அவன் என்னசெய்தாலும் செய்யட்டும்; அவனுக்கும் உணர்ச்சியுண்டாக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு, அவன் வேண்டுதலுக்கு உடன்பட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தன் விருப்பத்திற்கு உடன்பட்டபோது அரசன் மகிழ்ந்து, காரியம்பலித்தது, என்றே நினைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். ஆண்டவரவர்க

ளும் பகீர்கள் புடைசூழத் தோட்டத்தைவிட்டு எழுந்தார்கள். அரசன் ஆண்டவரவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அரமணைக்குப்போய், அங்கே, அலங்காரமான ஒரு கூடத்தில் விசித்திரமான விரிப்புகள் விரித்து, சிறந்ததிண்டுகள் போட்டு, அதிகமாக உபசரித்து இருக்கச்செய்தான். ஆண்டவரவர்கள் உல்லாசமாக பகீர்மார்களுடன் அரமணையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

பின்பு, ஆண்டவரவர்களின் விருந்துக்காக ஆகாரங்கள் தயாராயின. அரசன் தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகச் சமையற்காரர்களை அழைத்து, ஆண்டவரவர்களுக்கு வைக்கும் பதார்த்தங்களில் நஞ்சைக்கலந்து வைக்கும்படி கட்டளை பண்ணினான். அவன் கட்டளைப்படி அவர்கள் ஆண்டவரவர்கள் புசிக்கும் ஆகாரத்தில் நஞ்சைக்கலந்து வைத்து விட்டார்கள்.

ஆகாரங்க ளனைத்தும் தயாராய் விட்டனவென்று அறிவிக்கப்பட்டபோது அரசன் அகம்பூரித்து எழுந்து, அவற்றைக் கொணர்ந்து அனைவருக்கும் பரிமாறும்படி உத்தரவு செய்தான். உடனே போசனவிரிப்புகள் விரித்து, வகைவகையான அறுசுவைப் பாதார்த்தங்களைபுங் கொண்டுவந்து பரப்பினார்கள். நஞ்சுக்கலந்த பதார்த்தம் ஆண்டவரவர்களுக்குமுன் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்டது.

எல்லாம் அறியும் வல்ல பெருமானாகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குத் தங்கள் உணவில் நஞ்சுக்கலந்திருப்பது தெரியாதிருக்கவில்லையே! தெரிந்திருந்தும் தெரியாத பாவனையாகத் தங்கள் வலது கைகொண்டு பிஸ்மில்லாஹி என்று ஒருகையள்ளிப் புசித்தார்கள். அவ்வளவில், அதிநகலந்திருந்த நஞ்சில் மூன்றில் ஒருபங்கு எதிரில் நிற்கும் அவ் வரசனுடைய உள்ளங்காவி விருந்து இடுப்புவரையும் ஏறிற்று. பின் இரண்டாந்தரம் ஒருகை யள்ளிப் புசித்

தார்கள் ; இன்னொருபங்கு நஞ்சு இடுப்பிலிருந்து கழுத்து வரையும் ஏறிற்று, பிறகு மூன்றாந்தரம் ஒருகை யள்ளிப் புசித்தார்கள் ; மற்றொருபங்கு நஞ்சு கழுத்திலிருந்து உச்சி வரையும் ஏறி மண்டைகொண்டது. இவ்விதம் விஷம் மண்டைகொண்ட அரசன் அப்படியே விறைத்து நின்றான். இவ்வாறு மூன்றுகை புசித்தபின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கை கழுவி விட்டார்கள் பகீர்மார்களும் புசித்து முடிந்தது. பிறகு ஆண்டவரவர்கள் தாங்கள் சாகைக்கு வருவதற்காக பிஸ்மில்லாஹி என்று எழுந்தார்கள். எழுந்த மாத்நிரத்தில் முகதாவில் நஞ்சேறி விறைத்து நின்ற அரசன், திடீரென்று நெடுமரஞ் சாய்ந்தார்போலத் தரையில் சாய்ந்து விழுந்து மாண்டான்.

அரசன் திகுருய் விழுந்து மாண்டவுடன் அங்கே யொரு கூக்குரல் கிளம்பிற்று. அவன் மனைவியும், குடும் பத்தார்களும் திரண்டு கூடினார்கள். அரசனை முழுதும் அழுகுரலும் அமளியு முண்டாயின. இவனுக்குண்டான சித்திமரணத்திற்குக் காரண மென்ன வென்று கலங்கி னார்கள். ஆண்டவரவர்கள் புசிக்கும்படி வைத்த பதார்த் தத்தில் அரசன் நஞ்சு கலந்தான் என்னும் இரகசியம் ஒருவ ரொருவராய் வெளிக் குவந்தது. பின் அரசன் செய்தது தவறுதானென்று எல்லாரும் அறிந்து : ஆண்டவரவர்களைக் கேஞ்சத் தொடங்கினார்கள்.

அரசன் மனைவி மனம்பதறித் தடுமாறி “ஓ!” என்று அலறிக்கொண்டு, ஆண்டவரவர்களின் பாதாரசின் தங்களில் வந்து அடித்து விழுந்து : எஜமானவர்களே, என் னாயகர் அரசராயிருந்தும் சிறியவர் : தாங்கள் பெரியவர். அவர் செய்த பிழையைப் பொறுப்பது தங்களுக்கே கடன். “திருநல்ல தற்பிறர் செய்யினு நோநொந், தருநல்ல செய் யாமை நன்று என்பது” தாங்கள் அறியாத தல்ல.

“ அல்லலரு ளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கு, மல்லன்மா ஞாலங் கரி ” என்பதற்கு ஏற்கத் தாங்கள் அப்பிழையைப் பொறுத்து, தமிழாளுக்குத்தாலிப்பிச்சைதாருங்கள் என்ற சொல்லிப்புலம்பி அழுதாள்.

கணவனை மாளக்கொடுத்த அவள் படும் பரிதாபத் தினால் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு மனம் இரங்கிற்று. உடனே இறந்து கிடக்கும் அரசனை ஆண்டவரவர்கள் கடைக்கண்ணாற் பார்த்து “ உயிருள்ளதை இறந்ததாக்க வும், இறந்ததை உயிருள்ள தாக்கவும் வல்லமையுடைய கார்த்தன் உத்தரவு கொண்டு எழுந்திரு ” என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள். இச் சொல்லைச் சொன்னவுடன் மாண்டு கிடந்த அரசன் விழித்தெழுந்தாற்போல எழுந்து, கை கட்டி நின்றான்.

“ செய்த தீவினை செய்தவர்க் கெய்திடும் ” என்று உலகம் சொல்லுவதை மெய்பிக்கும்படி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு நஞ்சிட்டுத் தானே செத்த அரசன் எழுந்து கைகட்டி, தான் செய்த குற்றத்தை நினைத்துத் தலைமடங்கி நின்றபோது, ஆண்டவரவர்கள் அவனுக்கு நன்மதிகளைப் போதித்துவிட்டு, அரமனையிலிருந்து புறப்பட்டு முன்பேர்லத் தோட்டத்திற்போய் இரண்டொரு நாள் இருந்து, பின் அவ்வூரைவிட்டுப் பிரயாணப் பட்டார்கள்.

அரசன் இறந்துயிர்த்தது முற்றிற்று

௫௦ - ம் அந்தியாயம்,

தச்சன் பிணி தீர்த்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தச்சனுடைய குன்மம் முதலான பிணிகளைத் தீர்த்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முன் சொன்ன நகரத்தை விடுத்துப் புறப்பட்டு, பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரிற்போய்த் தங்கினார்கள்.

அவ்வூரில் ஒரு தச்சன் இருந்தான். அவனுக்குக் குன்ம ரோகமும், சரீரமெங்கும் சொறியும் பற்றி, மிக வருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். தன் நோய் தீரும் பொருட்டுப் பண்ணாத பக்குவம் ஒன்றில்லை. எவ்விதப் பரிகாரத்திலும் அவன் பிணி தீராமல், தாங்கரிய யாதனை யால் அகப்பட்டுச் சகிக்கக் கூடாதவனாய் இருந்தான். இவ்வாறு இருக்கும்போது, ஆண்டவரவர்கள் அங்கு வந்திருக்கும் சமாசாரமும், அவர்களின் மகிமையும் இன்னபடியென்று அவன் காதில் விழுந்தன.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கிர்த்திப் பிரதாபங்களைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், இந்த மகாத்துமாவினால் நாம் பும் யாதனை தீராதாவென்று அதிக ஆவலா யெண்ணினான். அவ்வெண்ணப்படி தன்னோய் தீர்ந்துபோம் என்கிற தைரியமான நம்பிக்கை அவன் சித்தத்திற் பிறந்தது. உடனே அந்தத் தச்சன் சகிக்கக்கூடாத தன் குன்மாதிரோய்களாற் படும் வருத்தத்தைப் பாராட்டாமல் எழுந்து மெல்லமெல்லத் தளர்ந்து நடந்து, ஆண்டவரவர்கள் சாகை பண்ணியிருக்கும் தானந்தேடிவந்து, அவர்கள் சமூகத்தில்

நெடுஞ்சாண்கிடையாய் விழுந்து கும்பிட்டு, கிடந்தபடியே தன் துயரத்தை அழுத கண்ணுடன் சொல்லுகின்றான் :-

எஜமானவர்களே, தமியேன் தச்சர் குலத்திலுள்ளவன். தகப்பனுக்கும், தாய்க்கும் நான் ஒரே மகனாய், அவ்விருவர் ஆவியும் ஒன்றால் வந்தாற்போல அவதரித்து, சித பிராயத்திலேயே கல்வியிற்பழகி, தச்சுத் தொழிலிலும் கைதேர்ந்து, பின் பாலியனாயினேன். எனக்குப் பருவம் எய்திச் சில காலத்திற்குப்பின், என் பிதா மாதாக்கள் செய்த தவக்குறைவி னாலேயோ! அன்றி, மூதாட்கள் செய்த தீங்கினாலேயோ! அன்றி, நான் செய்த அதிக்ரமத்தினாலேயோ! கடவுள் எனக்குத் தாங்கரிய நோயை விடுத்தார். ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் குடல் புரண்டு நொந்து நெஞ்சிலேறி, குமட்டலும் வாந்தியு முண்டாய், உண்ட உணவு சீரணிக்காமல் வயிறு முட்டி, ஏப்பமும் எரிவுகண்டு, அவற்றைத் தாங்கக்கூடாமல் தரையிற் கிடந்து உருள்வேன். இவ்வித நோய்மாத்திரமல்ல; வரவர மேந்திரைந்து சீழ்வடியத்தக்க சொறிபற்றி விட்டது. மாமேறி விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்தாற்போல முந்தின குன்மத்தோடு பிந்தின குஷ்டமுங் கொண்டதால், என் கதியைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! உள்ளதை உரியதைச் செலவிட்டுப் பண்ணாத பக்குவ மெல்லாம் பண்ணினேன்; ஒன்றிலும் சுகப்படவில்லை. செய்யாத மாந்திரீகங்களெல்லாம் செய்தேன்; ஒன்றும் ஜயிக்கவில்லை. கடைசியில் பரிகாரம் பண்ணும் பண்டித ரெல்லாரும் கைவிட்டார்கள். மந்திரவாதிகளும் அலுத்துப் போனார்கள். தெய்வங்களுக்கு நான் பண்ணிக் கொள்ளாத பிரார்த்தனை இனி ஒன்றில்லை. நான் பலதரம் அடுத் தடுத்துச் செய்த மணிமந்திரௌதங்களுக்குப் பின் என் நோய்கள் அதிகப்படக் காண்கின்றேனேயன்றி, இருந்த அளவிலு மிருக்கவில்லை. இனி என் தலையோடுதான் முடியுமென்று எண்ணி, எல்லாப்

பிரயத்தனங்களையும் கைவிட்டு, மரணம் என்றைக்கு வருமோ வென்று வழிபார்த்துக்கொண்டு, இடையிற்படும் வருத்தமும் பொறுக்கக் கூடாமல் இராப்பகலாய்க் கிடந்து உழன்றேன். எனக்கு ஊனும், உறக்கமும் உண்டாய் எத்தனை ஆண்டுகளோ ஆயின. இவ்விதம் நான் பாடுபடுங் காலத்தில், ஆழ்ந்த சமுத்திரத்திற் கிடந்து தத்தளிக்கும் ஒருவனுக்கு ஒரு மரக்கலம் கிட்டினாற்போல, தீராப் பிணி கையெல்லாந் தீர்த்து ரக்ஷிக்கும் மகாத்துமாவாகிய தேவரீர் தங்கள் இங்கே எழுந்தருளினீர்கள் என்னும் சுபசங்கதி தீமரென்று எனக்கு எட்டிற்று. எத்தனையோ அற்புதங் களைச் செய்த பெருமானார் என் பிணிகளையும் தீர்ப்பார்கள் என்னும் நம்பிக்கை அப்போதே என் உள்ளத்திற் பிறந் தது. இனி நம் பெருமானாவர்களைப்போய்த் தரிசிப்பது ஒன்றே நமக்குக்குறை; எப்போது தரிசிப்போமோ அப் போதே நம் பிணிகள் தீருமென்று ஆவல்கொண்டு, தமிழ் பேன் தங்கள் திருவடிகளில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். தேவரீர் சித்தமிரங்கி, கருணைக் கண்ணால் என்னைப்பார்த்து, என் பிணிகளைத் தீர்த்து, காத்து ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

என்று இவ்வாறு சொல்லிப் புலம்பி அழுதான். அந்தத் தச்சன்படும் பரிதாபம் எந்தக் கன்மனசையும் கரை யச்செய்யும் என்றால், கருணையே மனசுருக்கொண்ட ஹல ர்த்த ஆண்டவரவர்களின் இருதயம் இளகாமலிருக்குமர்! உடனே ஆண்டவரவர்களுக்கு அவன்மீது இரக்கமுண்டாயிற்று. அப்போது அவனைப்பார்த்து “தச்ச, உன் பிணிகள் நீங்கிப் போயின; சுகப் பட்டாய்; எழுந்திரு” என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள். இச்சொல் அவன் செவியில் தேவாயிர்தத்தை வார்த்தாற்போலிருந்தது.

சரீர மெங்கும் சீழ்வழியச் சொறிபற்றி, வயிற்றிற் குன்மரோகமுங்கொண்டு, வந்து கும்பிட்டு விழுந்த

தச்சன், ஆண்டவரவர்களின் கருணைக்கண் பார்வையு
சஞ்சிவி போன்ற திருவாய் மொழியும் கிடைக்கப்பெற்ற
மாத்திரத்தில், மேனி முழுதும் சொறிமாறிப் பொ
மயமாய், குன்மமும் அறவே தீர்ந்து, வேற்றுரு
கொண்டவன் போல எழுந்து நின்றான். அப்போது அ
னுக்கு உண்டாயிருந்த மன ஆநந்தத்தை அளவிட்டு
சொல்ல யார் வல்லவர்! அழுது கும்பிட்டு விழும்போ
திருந்த உடல் அற்ப நேரத்திற்குள் மாறி, அழகும், திட
காத்திரமும் பெற்று, பண்டையிலும் பலமடங்கு வடி
கொண் டிருக்கக் கண்டு, அவன் ஆச்சரியக் கடலிற்படி
தான்; ஆநந்த நடன மாடினான்; அருமைக்கண்ணீர்
சொரிந்தான்; அடிக்கடி விழுந்து கும்பிட்டான்; அளவற்ற
புகழாகப் புகழ்ந்தான்; அடங்காத துதியாகத் துதித்தான்.

பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அவனைப் பார்த்து “நீ சகய
கப்போய், உன் மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்திரு” என்று
விடை கொடுத்தார்கள். அப்போது அவன் ஆண்டவரவ
களின் திருவடிகளைத் தொட்டுக் கண்களில் வைத்துத்
கொண்டு, சந்தோஷத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.
திரும்பும்போது அவன் மனதில்: இந்த எஜமானுக்கு
இதற்குப் பிரதியாக நாம் எதைச் சமர்ப்பிக்கப் போகின்
றோம். இவர்களுக்கு என்னதான் குறைவுண்டு! ஒன்று
மில்லையே. ஆனால், இவர்களின் திருவடிகளிற் பூணும்படி
நமது தச்சத் தொழிலின் வல்லமைதோன்ற ஒரு சோ
மிதியடிசெய்து அவ் வடிகளுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்
என்று எண்ணிக்கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

இவன் இன்ன தச்சன்தானா! என்று பார்ப்பவர்
சந்தேகிக்கும்படி மேனியழகுக்கொண்டு சுகத்துடன் வீடு
சேர்ந்த அவன், அன்றைத்தினமே தன் நாட்டப்படி மிதியடி
செய்யத் தொடங்கினான். எவ்விதக் குறைவுமில்லாமல்

முதிர்ந்து வயிறம்பற்றின சந்தனமரத் துணியொன்றைத் தேடி யெடுத்து, அதை இரண்டு துண்டுகளாகத் தறித்து இரண்டு திருவடிகளுக்கும் இரண்டு மிதியடிகள் செய்தான். கீண்டவரவர்களுக்காக அவன் மிதியடிசெய்யும்போது திருந்த பரிசுத்தமும், அச்சமும், பக்தியும் கொஞ்சமல்ல. காலையில் எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து ஈரத்துகிலோடிருந்து, வெகுநேரம் பிறருடன் வார்த்தையாடாது வேலை செய்வான். அவ்வேலை செய்வதற் கென்று பிரத்தியேகமாக ஒரு தனியிடம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவ்விடத்தில் இருந்து செய்துவந்தான்.

இவ்வாறுகப் பலநாளிருந்து வெகு பிரயாசையுடன், தச்சவேலையிற் கைதேர்ந்த எந்தத் தச்சனும் பார்த்துப் பீரமிக்கத் தக்க அத்தனை வேலைபாட்டுடன் வெகுசித்திரமாகச் சிவிச்செதுக்கி, கண்டவர் கண்களைக் கவரும்படி இரண்டு மிதியடிகள் செய்து முடித்தான். பெரு விரலிடுக்கிற் கொளுவிநடக்கும் குமிழ் ஒன்று மாத்திரமே மிதியாக, மற்ற வேலைக ளனைத்தும் பணிக்காகச் செய்து தீர்த்தன. நாளைக்குக் குமிழ்கள் செய்து முடிக்கலாமென்று அன்றைக்கு அம்மட்டில் வைத்திருந்தான்.

மறுநாட் காலையில் வழக்கப்படி வேலை செய்வதற்காகத் தச்சன் எழுந்தபோது, இன்றைத்தினம் ஹலறத்து கீண்டவரவர்கள் இவ்வூரை விட்டுப் பிரயாணப் படுகின்றார்கள் என்னுஞ்செய்தி அவன் காதில் விழுந்தது. இந்தச் சங்கதி காதிற்கேட்ட மாத்திரத்தில் அவன் கால் பதறக் கைபதற எழுந்து, மிதியடிகளுக்குக் குமிழ்வேலை தீரில்லையே. எஜமானவர்களும் புறப்பட்டு விட்டார்களே. இதற்கு என்ன செய்வோமென்று ஏக்கம்பிடித்து, அம் மிதியடிக ளிரண்டையும் எடுத்துத் தலையிற் சுமந்து கொண்டு, தன் மனைவி மக்களுடன் வீட்டைவிட்டு அதிக

விரைவாக ஓடிவந்தான். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் தப்போதனர் கூட்டத்துடன் தங்கள் சாகையில் பிரயாண எத்தனத்துடன் இருந்தார்கள்.

அதிக ஆவலுடன் ஓடிவந்த தச்சன் ஆண்டவரவர்களின் பிரயாண முஸ்திபைக்கண்டு, மிதியடிவேலை தீவில்லையே யென்னுஞ் சஞ்சலத்துடன் வெகுநேரம் கைதட்டி நின்றான். ஆண்டவரவர்கள் பிரயாண விஷயங்கள் அனைத்தும் ஒழுங்கானபின் அவனைப்பார்த்து : உன்காரியம் என்ன ? என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவன், என்மானவர்களே, தங்கள் பாதார விரந்தங்களிற் பூண்டு நடப்பதற்காக வேண்டி ஒருசோடி மிதியடி செய்தேன். அதன் எல்லா வேலைகளும் தீர்ந்தன. குமிழ்கள் மாத்திரம் மீதியாயிருக்கின்றன. இன்றைத் தினம் அக்குமிழ்களைச் செய்த முடித்துக் கொணர்ந்து சமர்ப்பிக்கலாமென்று நாடியிருந்தேன். இப்போது தாங்கள் புறப்பட்டு விட்டீர்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். உடனே அக்குமிழ்வேலை மீதியான மிதியடிகளை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் திவ்விய சந்நிதிக்கு விரைந்து வந்தேன். என் எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமே வென்று தாழ்மையுடன் சொன்னான்.

தச்சன் சொன்ன இந்தச் சொல்லை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அவனைப் பார்த்து : நல்லது ; கொணர்ந்த மிதியடிகளை நிலத்திலவை என்றார்கள். உடனே அவன் அதை ஆண்டவரவர்களுக்கு முன் வைத்துவிட்டு விலகி நின்றான். அப்போது, முகதாவில் வைக்கப்பட்ட மிதியடிகளை ஆண்டவரவர்கள் கருணைக் கண்களால் நோக்கி, தங்கள் இரண்டு பாதகமலங்களையும் பிஸ்மி சொல்லி அவற்றின்மீது வைத்து நடந்தார்கள். அப்போது அங்கே கூடியிருந்த ஜனங்களுக்கு உண்டான ஆச்சரியத்திற்கு அளவில்லை.

வாரும், குமிழுமில்லாமல், வெறுமையாயிருந்த மிதி யடிகளை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பாதங்களிற் பூண்டு கொண்டு நடந்தபோது, ஆண்டவரவர்களைப் பயணமதுப்ப வந்திருந்த எல்லாரும் அதிசயக்கடலில் மூழ்கினவர்களாய், பின் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். தச்சனும் மனைவி மக்களுடன் ஆநந்தங்கொண்டு கூடவே நடந்து போனான்.

ஊர்ப்புறம் கொஞ்சந்தூரஞ் சென்றபின் ஆண்டவ வர்கள் தங்களைத் தொடர்ந்துவரும் ஊர் ஜனங்களைத் திரும்பிப் போகும்படி சொல்லி அதுப்பிவிட்டு, தச்சனைப் பார்த்து : நீயும் உன் மனைவிமக்களுடன்போய் கேதம்மா ரிரு என்று விடைகொடுத்து அதுப்பினார்கள். தச்சன் ஆண்டவரவர்களின் விடைபெற்றுப் பணிந்து வீடு சேர்ந்தான்.

[ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அன்று முதற்கொண்டு உபாத் தரும் வரையும் அந்த மிதியடியையே வாரும், குமிழுமில்லாமல் மதங்களிற்பூண்டு நடந்துகொண் டிருந்தார்கள். அந்த மிதியடிகள் அவர்கள் உபாத்துக்குப்பின் உயர்ந்த ஒரு பொற்பெட்டிக்குள் ளவத்து, இவ் வுலகத்திலிருக்கும் அரசராதி எளியர் வரையு முள்ள ஸ்லாச் சாதியாரும் தங்கள் தங்கள் எவ்விதத் துன்பங்களுந் தீர்த்து, எவ்வித நாட்டங்களும் நிறைவேறிப் பலன்பெறும் பொருட்டுத் தீர்ந்திதுச் கிரகிற் கொள்ளும்படி, அவர்கள் அடங்கி விளங்கும் ஸங்காரமாளிகை யாகிய நாகூர்-கநாவில் வைக்கப்பட்டிருக் ன்றது. அந்தப் பாதுகப்பெட்டியே தரிசனைக்கு வருபவர் கிரகில் ளத்தெடுக்கப்படுகின்ற பொற்பெட்டி.]

தச்சன்பிணி தீர்த்தது முற்றிற்று.

ருக-ம் அத்தியாயம்.

சத்துருக்கள் சங்காரமானது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் சத்துருக்களாகிய குடகரசன் சேனாவீரர்கள் தமக்குட் போராடிச் சங்காரமான வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது சுல்தான் ஷாகுல் ஹமீது அப்துல் காதி ஆண்டவரவர்கள் முன் பிணிதீர்ந்த தச்சன் வரலாறு சிற்றூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, தங்கள் தபேராதனர் கூட்டத்துடன் மதயானைகள் சஞ்சரிக்கும் அடர்ந்தகாடுகளையும், கரடியும் புலியும் கர்ச்சித்துலாவும் மலைச்சாரல்களையும், அகன்று நீண்ட நதிகளையும் கடந்து நடந்து, கடற்கரை வண்டியருகில் ஆனார்கள்.

அங்கங்கே குவிந்து தோற்றும் மணன் மேடுகளாலும், அடுத் தடுத்துவரும் பரதர் சேரிகளாலும் கண்ணுக்கு நேர் அலங்காரமாகத் தோற்றும் கடற் சார்ப்பில் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் போகும்போது, பின்புறத்தில் ரணபேரிகையின் ஆரவாரமே ஆரவாரமாகவும், வீரர்கள் ஏறி வரும் குதிரைகளே அலைகளாகவும், பதவீரர்களே சுறவின் கூட்டமாகவும், அடியிலிருந்து எழுந்த புழுதிகளே மேலெழுந்த மேகசாலங்களாகவும், மற்றொரு கடல்வருவதுபோல அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்ததுண்டாகொடிகள், குடைகள், ஆலவட்டங்கள், சாமரங்கள் ஆயினதும் காடாய்த் தோற்ற, வீரர்கள் கைகளிற் பிடித்திருக்கும் வாளாதி ஆயுதங்கள் பளீர் பளீரென்றும் பிரகாசிக்க, முன் கடல்போலத் தெரிந்தது வரவர ஒலிப்பட்டாளமாய்த் தோற்றப்பட்டது. அந்தப் பட்டாளத்திலுள்ளவொரு வீரரும் கண்களில் அக்கினிப்பொறி கண்

வியாய்ச் சிந்த, வாய்களில் சபதவார்த்தைகள் பல ஹைப் பலவாறெழுப்ப, வாத்தியங்களை அதிக மும்முரமாக முழக்கிக்கொண்டு விரைவாய் வந்தார்கள்.

தங்களுக்குப் பின்பக்கத்தில் மிக்க ஆரவாரத்துடன் ஒரு பட்டாளம் திரண்டிருவதை ஹலறத்து ஆண்டவர்களும், தபோதனர்களும் கண்டு, இது யார்படை! என்ன தாரியம்பற்றி வருகின்றது! என்று ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்போது, பின்னோடும் வரும் அந்தச் சேனாவீரர்கள் பெருந்தொனியுடன்: மனிதர்கள் மருளத்தக்க மாயாஜாலஞ் செய்தின்று கட்டத்தார்களே, பேரகாதிரிகள்; நில்லுங்கள்; நில்லுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, வெகுதாரியமாகவும், விரைவாகவும் நெருங்கி வந்தார்கள்.

உதிரதாகமிக்க போர்வீரர்களைவரும் மேற்குறித்த ஸ்ரீமணஞ் சொல்லிக்கொண்டு, கைகளிற்பிடித்த வாள்முதலான ஆயுதங்களை ஒங்கினவர்களாய், ஆண்டவரவர்களையும், ஸ்ரீமணநான்கு தபோதனர்களையும் நடுவிலிட்டுச் சூழ வந்து சுற்றிக்கொண்டார்கள். அப்படிச் சுற்றி வளைந்து கொண்ட சத்துருக்கள் பின் ஒன்றும் பேசாமல் தங்கள் ஆயுதங்களை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மீதும், தபோதனர்கள் மீதும் பிரயோகிக்க எத்தனப்பட்டார்கள்.

சத்துருக்கள் கோபத்தீழளக் கொதித்து நெருங்கி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முதலான அனைவரையும் கொல்லத்தலைப்பட்டு ஆயுதங்களை ஒங்கி நெருங்கினபோது, ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து: வாள்முதலான ஆயுதங்கள் தாங்கி, விருதினம் நெருங்கப்பிடித்து, வாத்திய முழக்கத்துடன் வந்து எங்களை வளைந்துநிற்கும் வீரர்களே, நீங்கள் யார்? எங்கள்மீது இவ்வாறு சினந்துவந்து தீங்கு விளைப்பதற்குக் காரணம் என்ன? எங்களால் உங்களுக்கு

ஏதும் ஒருதீங்கு நேரிட்டது உண்டா? உங்களை இவ்வாறு எங்கள்மீது ஏவிவிட்ட உங்கள் அதிபன் எவன்? சொல்லுங்கள் என்று கேட்டார்கள்.

இவ்வாறு கேட்டபோது அந்தக் காபிர்களாகிய ரண வீரர்கள் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: நாங்கள் ஆர்தனை செய்து வழிபட்டுவணங்கும் தெய்வத்தை மானபங்கப் படுத்தி, எங்கள் ஆசானைக் கர்வபங்கமாக்கி மனங்கலங்கக் குளத்திலமிழத்திக் கொன்று, எங்களையாரும் அரசரைக் கொலைசெய்து பின் உயிர்கொடுத்து, மனிதர்கள் பிரமிக்கத் தக்க மாயவித்தைகளைக் காட்டினவன் நீ யல்லவா? நாங்கள் உன்றை கொல்லப்பட்டுப் பிழைத்த எங்கள் அரசன் அதுப்பின ரண குரர்கள். மனிதர்பாரும் திடுக்கிட்டுக் கலங்கி அஞ்சும்படி ஜாலம் பண்ணுகின்ற உன்னையும், உன் கூட்டத்தாரையும் வழிமறித்து, நீ செய்யும் அந்த மாய ஜாலங்களை பெல்லாம் பஞ்சாப் பறக்கடித்து, உங்களில் எதிர்த்து நிற்போரை வெட்டிச் சாய்த்து, மற்றவரைச் சிறை பிடித்துக் கொண்டுபோக வந்தோம் என்ற கிர்ப்பயமாகச் சொன்னார்கள்.

பகைவர் சொன்ன இந்தச்சொல் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குக் கோபத்தை எழுப்ப் பண்ணிற்று. இவ் சொல்லைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் ஒருபோதும் கொள்ளாத விதமாக ஆண்டவரவர்களின் இருதயம் சினங்கொண்டு கொதித்தது; கருணை சிந்தும் கண்கள் ரத்தமயமாய்ச் சிவந்தன; முகம் சிவந்த சந்திரன் உதயமானாற்போலத் தோற்றிற்று. இவ்விதக் கோபத்துடன் ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பகைவரைப் பார்த்து “நாங்கள் செய்தது நியாயவிரோதமென்று கருதி எங்களைப் பின் தொடர்ந்துவந்து திங்கு செய்யத் திரண்டு வளைந்து நிற்கும் போர்வீரர்களே, உங்கள் கூட்டத்தில் நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்து

நின்று வெட்டிக் கொள்ளுங்கள் ” என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் சாபமிட்டாற்போலச் சொன்ன சொல் உடனே அவர்களுக்குப் பளித்தது. பகைவர் அனைவரும் சித்தப்பிரமை கொண்டாற்போல மருள்பிடித்து, தங்களுக்குள்ளேயே முறுமுறுக்கவும், குறுகுறுக்கவும் ஆரம்பித்தார்கள் ; ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் சீறவும், சினக்கவும் தொடங்கினார்கள். சமாதானத்துடன் ஒன்றாய்க் கூடிவந்த ஒரு நாய்க்கூட்டம் பின் ஒன்றோடொன்று சினந்து வள்ளென்று விழுந்து கடித்துக் கொள்ளுவதுபோல, ஒருவரோடொருவர் சினந்து விழுந்து தாக்கினார்கள். ஒருவரைப்பார்க்கும் ஒருவருக்கும் பகைவராகவே தோற்றிற்று. அதனால், ஒவ்வொருவரும் கையிற் பிடித் திருக்கும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துக் கொண்டார்கள்.

மாற்றாரோடு எதிர்த்துச் சண்டைதொடங்கிக் கொண்டார்கள் என்று வாத்தியகாரர்கள் வாத்தியங்களை அடித்து முழக்கினார்கள். எக்காளங்கள் அவர்களுக்கு வந்த கேட்டை எவர்களுக்கும் தெரிவிப்பது போல வாய்திறந்து அதிரந்தன. ஒருவரோ டொருவர் எதிர்த்து வெட்டிக் கொள்வார்கள் ; ஆயுதங்களை எறிந்து கொள்வார்கள் ; பதுங்கி நின்று இலக்குப்பார்ப்பார்கள் ; துள்ளிக் குதிப்பார்கள் ; தட்டிக் கொள்வார்கள் ; தாக்கி மோதிக் கொள்வார்கள். ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் அம்புமாரி பொழிவார்கள் ; வாளாயுதங்களை வீசுவார்கள் ; வேலாலும், சூலத்தாலும் குத்துவார்கள் ; தண்டங்களால் ஒங்கி அடிப்பார்கள் ; கேடயங்களை ஏந்துவார்கள் ; வலமிடஞ் சுழல்வார்கள் ; முன்னேறுவார்கள். இவ்வாறாக மன மருட்சிகொண்டு தங்களுக்குள் போர் தொடங்கிக்கொண்ட பகைவர், நெடுநேரமாகப் பொருது நின்று, கைகள் அற்றும், கண்கள் பிதுங்கியும், மண்டைகள் பிளந்தும்,

மார்புகள் சிதைந்தும், புஜங்கள் துண்டுபட்டும், வயிறு கிழிந்தும், குடல்கள் சரிந்தும், துடைகள் தறிபட்டும் கால்கள் ஒடிந்தும் பலவாறாகப் படுகளத்தில் விழுந்தார்கள். ரணகளத்தில் அநேகர் விழுந்து மடிந்ததுமன்றி, அநேக குற்றயிராய்க் கிடந்து பரிதபித்துத் துடித்தார்கள். படை முரசுகளின் சத்தம் ஓய்ந்தது; குடை, கொடி, ஆவட்டம், சாமரம் என்னும் விருதுகள் சாய்ந்து விழுந்தன. உதிரம் பிரவாகித்து ஓடிற்று. அவ்வுதிரவெள்ளத்தில் வெட்டுண்ட உறுப்புகள் அநந்தம் மிதந்தன.

பகைவர்சேனை இவ்வாறாகத் தங்களாலேயே சின்ன பின்னப்பட்டுச் சீர்குலைந்து போயும், அமார்களத்தில் அடித்து விழுந்து மாளாமல் வீரதீரத்துடன் மீந்து நிற்கும் பகைவரும் கொண்டமருள் கொண்டபடியே பின்னும் ஒருவரை மீந்திருக்கவிடாமல் எதிர்த்துப் போராடி கொண்டே நின்றார்கள். நன்மையைக் கடைப்பிடித்த நிற்கும் நல்லோருக்குத் தீங்குவருத்த நாடித் தீயோர் செய்யும் புன்மை, அந்தத் தீயோருக்கே வந்து லமிக்கும் என்பதற்கு இலக்கியமாகவந்த அந்த அரசன் சேனையில் அதிகபாகம் அழிந்து, மீதியுள்ளோர் பின்னும் வேகம் மீறி எதிர்த்து நிற்பதை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, அவர்கள்மீது கொண்டிருந்த சினந்தணிந்து அவர்களுக்கு உண்டான மருள்நீங்கி உணர்வுண்டாகும்படி கிருபை செய்தார்கள். உடனே அந்தப் பகைவர்களுக்குத் திடீரென்று மனத் தெளிவு பிறந்தது.

அவர்களுக்குச் சித்தமருள் நீங்கின மாத்திரத்தில் தங்களுக்குள் தாங்களே வெட்டிக்கொள்வது தெளிவாய் விளங்கிற்று. அப்போது, நாம் ஏன் இவ்வாறாக வெறி பிடித்து நமக்குள்ளேயே போராடி வெட்டிக் கொண்டு மாள்கிறோம்! என்று நினைத்து ஒருவரை யொருவர்

உசர்வினார்கள். பின், நாம் அடர்ந்து தாக்கக் கருதிவந்த இந்தப் பெரியவருடைய சாபத்தினால் தான் நமக்கு இக்கதி நேரிட்டது என்று அவர்களுக்குள் ஒரு தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

வெட்டுண்டு மடிந்தோர்போக மீந்த பகைவர் அனைவரும் இப்படித் தீர்மானித்துக்கொண்டு, இனி இந்தப் பெரியவரை அடைக்கலம் புகுந்தாலன்றி நமக்கு மீட்சி பில்லையென்று சொல்லி, ஒவ்வொருவராக ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளில் வந்து கும்பிட்டு விழுந்து : எஜமானவர்களே, எங்கள் அறியாததன்மையினால் நாங்கள் இப்படிச் செய்து அநேகர் உயிரிழந்ததுமன்றி, மானபங்கமுமடைந்தோம். இனித் தங்களை யன்றி எங்களுக்கு வேறு கதியில்லை. இப்போதே நாங்கள் எல்லாரும் தங்கள் திருவடிகளில் அடைக்கலமானோம். தங்கள் கருணை வைத்து எங்கள் குற்றத்தை மன்னித்து ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கெஞ்சி மன்றாடி, சத்தமிட்டு அழுதார்கள்.

எதிர்த்து நின்று போராடவந்தவீரர் முடிவில் இக்கதியாய்க் கும்பிட்டுக் கிடந்து அடும் அடிகுரல், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் மேலானகிருபையைப் பின்னும் கிளப்பிற்று. அதனால், ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பகைவருக்கு உண்டாயிருக்கும் காயங்களின் வேதனைதீர அல்லாதந்த் அலா இடம் துஆ இரந்து, இனி நீங்கள் இருப்பது எச்சரிக்கையா யிருக்கட்டும் என்று கண்டித்து அதுப்பிவிட்டார்கள்.

மேற்படிவீரர்கள் அனைவரும் நாம் தப்பிப் பிழைத்ததே தளராதபார்க்கியம் என்று மன அச்சத்தூடன் அங்கிருந்து சுயநகரம் போய், தங்கள் அரச்சனிடம் நடந்த காரியங்களைச் சொல்லிக் காட்டினார்கள். பெருஞ்

சேனையாய்த் திரண்டு போருக்குப் போனவீரர் பலர்மாந
கொஞ்சம்பேர் திரும்பிவந்து ஆச்சரியமான சங்கதிலை
சொல்ல அரசன் கேட்டு உடல்பதறி, அச்சத்த
மனங்கலங்கி வெருக்கொண்டிருந்தான்.

சத்துருக்கள் சங்காரமானது முற்றிற்று.

௫௨-ம் அத்தியாயம்.

காபிர்கள் வெருண்டோடினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தபோத
மீது அடர்ந்த சில காபிர்கள் வெருண்டோடின வரலாற்றை
சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்லாமிது கன்னுலவாய் பாத்துஷ்
சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து தங்கள் தபோத
கூட்டத்துடன் சிக்குப் பட்டணத்திற்போய்ச் சேர்ந்த
அப்பட்டணத்துப் பெரியவீதியிலுள்ள ஒரு குளக்கரை
விறங்கி, அன்றை அன்று தொழுதுகொண் டிருந்தார்கள்.
ஆண்டவரவர்கள் முதலான அனைவரும் தொழுகை
பராக்காயிருக்கும் போது, அவ்வூரிலுள்ள காபிர்கள் சில
திரளாய்க்கூடி, விக்கிரகாதனமாகிய சப்பரம் ஒன்று
அலங்கரித்துச் சுமந்துகொண்டு பலவகை வாத்தியங்கள்
முழங்க, கொடி, குடையாதிகள் ஒங்க அதிக அமளிப்புடன்
அந்தவழியில் வந்தார்கள்.

காபிர்கள் இவ்வித ஆரவாரத்துடன் வரும்போது
ஆண்டவரவர்கள் முதலான அனைவரும் தொழுதுகொண்
டிருப்பதை அவர்கள் கண்டு நகைத்துப்பரிகாசம் பண்ணி
பகீர்கள்மேல்விழுந்து அதிக்கிரமமாக அடித்து வெருட்டி
தலகஞ்செய்தார்கள். வேறு பராக்கின்றித் தொழுது
கொண்டிருக்கும் பகீர்கள்மீது காபிர்கள் வலியவந்து விழுந்த

கலக்கடி பண்ணுவதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கண்டு மனம்வருந்தி, அந்தத்துஷ்டர்களைப் பார்த்துச் சபித்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மனம்நொந்து சபித்த சபிப்பு உடனே அவர்களுக்குப் பலித்து விட்டது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் சாபத்திற்கு இலக்கான அந்தக் காபிர்களனைவரும் அப்போதே மனமருள்பிடித்து, கண்களும் குருடாய், சுமந்துவந்த சப்பரத்தையும், வாத்திய முதலான விருதுகளையும் தரையில் எறிந்துவிட்டு, திக்குத் தெரியாமல் முகங்கொண்ட திசையில் ஓடி, விழுந்து புரண்டு, சத்தமிட்டு அலறத்தொடங்கினார்கள். ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்தும், மோதியும், முட்டியும் விழுந்து கிடந்து வாய்விட்டுப் பெருந்தொனியிட்ட போது, அந்த இடம் ஒரு ரணகளத்திற்கு ஒப்பாயிற்று. சப்பரங் கொண்டு போனவர்களுக்குத் திடீரென்று இக்கதி நேரிட்டது என்னும் சமாசாரம் ஊரெங்கும் பரந்தது. இதைக் கேட்ட ஊர்ஜனங்கள் சிறியோர் பெரியோர் எல்லாரும் கூட்டங் கூட்டமாய் அங்கேவந்து கூடினார்கள்.

ஊர்ப்பிரசைகள் பெருந்திரளாகவந்து கூடிநின்று பார்த்தபோது, அந்தத் துஷ்டர்கள் படும்பாடு மிகப் பரிதாபமாயிருந்தது. ஒருவரும் இவர்களை எதிர்த்து ஒன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, இவர்கள் தாமாகவே குத்துண்டு வெட்டுண்டு பொறிகலங்கிக்கிடந்து உழல்வதுபோல உழலுங்காரணம் என்னவென்று வந்த ஒவ்வொருவரும் ஷீசாரித்தார்கள். இவர்கள் இந்தக் குளக்கரையில் வணங்கிக் கொண்டிருந்த இந்தத் தபோதிமார்மீது அதிகக்கிரமித்து விழுந்து தாக்கினதுதான் தவறு என்பது அங்கே வெளிவந்தது.

பிறகு ஊர்ப் பெரியமனிதர் எல்லாரும் ஒருங்கொத்து, இவர்கள் செய்தவேலை தப்பிதமென்று தீர்மானித்து,

தரையில் சிதறுண்டு விழுந்துகிடந்து பதறித் துடித்துப் புரளும் அந்தச் சண்டாளர் அனைவரையும் ஒன்றுத் திரட்டிக்கொண்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்திற் வந்து சும்பிட்டு விழுந்து : எஜமானவர்களே, இந்த மடையர்கள் செய்த காரியம் மகாபிசகு. அறியாமையாலேயே இப்படிச் செய்துவிட்டு, அதற்குத்தக்க தண்டனையும் அடைந்தார்கள். இனி எங்களுக்காகத் தாங்கள் அதை மன்னித்து மனதிரங்கி, இவர்களின் கண்களை முன்போல விளக்கி, மன மருளையும் நீக்கி, ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று மன்றாடினார்கள்.

சிசுபித்தாரை ரக்ஷிக்கும் திருவருள் வள்ளலாகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் காபிர்களின் மன்றாட்டத்திற்காக மனதிரங்கி, அந்தத் துஷ்டர்களைக் கருணைக் கண்களாற் பார்த்து, அவர்களுக்கு நேரிட்டிருக்கும் வில்லங்கந்தீரக் கைகளை ஏந்தி துஆ செய்தார்கள். உடனே அந்தத் துஷ்டர்களின் மனமருள்நீங்கி, கண்களும் தெளிவாய் விளங்கின.

பின்பு, அவர்களும் தாங்கள்செய்த தப்பிதத்திற்காக ஆண்டவரவர்களின் பாதகமலங்களில் விழுந்து மன்னிப்பும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பின் அனைவரும் ஆண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சிலநாள்வரையும் அவ்வூரில் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது காபிர்கள் சிலர் ஆண்டவரவர்களின் கையைப்பிடித்துக் கலிமாசொல்லி, இஸ்லாமிலானார்கள்.

[அந்த இஸ்லாமானவர்கள் ஆண்டவரவர்கள் கூடவேயிருந்த ஹஜ்ஜுக்குப் போனார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.]

காபிர்கள் வேருண்டோடினது முற்றிற்று.

ருஃ-ம் அத்தியாயம்.

பறவைகள் அடைக்கலம் பெற்றது.

[இவ் வத்தியாயம் வனத்திற் சஞ்சரிக்கும் பறவைக் கூட்டங்கள் மனிதர் தங்களைக்கொன்று பகழிக்காதபடி ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து அடைக்கலம்பெற்ற வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான் சல்தான் சையிது அப்துல்காதிர் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் சிக்குப் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, மத்திய இந்துஸ்தான் வனத்தின் ஒரு ஓடைக்கரையிற்போய்த் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் தங்கியிருந்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஓடைக்கரையில் தங்கினபோது, அங்குள்ள தோட்டங்களிலிருக்கும் பழந்தரும் விருகுகளனைத்தும் உடனே பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துச் செரிந்தன. வெகுநாள் பூத்துக் காய்க்காதிருந்த மரங்கள் திடீரென்று பூத்தும், காய்த்தும், பழுத்தும் சொரிவதை அங்கே வாசஞ்செய்கிற ஜனங்கள் பார்த்து, இது இப்பேர்து இங்கே புதிதாய் வந்திருக்கும் இந்த ஆண்டவரவர்களின் மகிமைதானென்று ஆச்சரியப்பட்டு, ஆண்டவரவர்களைத் தரிசிப்பதற்காக எல்லாரும் புறப்பட்டுவந்து பணிந்து நின்றார்கள். ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் எல்லாரையும் இருக்கச்செய்து, அவர்களுடன் மனப்பூர்வமாகச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஜனங்களுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்த ஓடைக்கரையின் வனத்திலும், தோப்புகளிலும் சஞ்சரிக்கின்ற

எல்லாச்சாதிப் பறவைகளும் இனம் இனமாகக்கூடிப் புகூட்டமாய்த்திரண்டு, ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் பறந்து வந்து தரையிலிறங்கிப் பந்திபந்தியாயிருந்து, தலைகளைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு, நெடுநேரம்வரையும் சத்தமிட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தன. அப்போது ஆண்டவரவர்கள் சம்பாஷணையை நிறுத்தி, அப்பறவைகளின் தொனியில்காது தாழ்த்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பறவைகளின் சத்தம் அமர்ந்தபின் ஆண்டவரவர்கள் தங்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஜனங்களைப் பார்த்து : கேட்டீர்களா? இந்தப் பறவைகள் இப்போது என்னிடம் ஒரு முறைப்பாடு செய்கின்றன. நீங்கள் இந்தப் பறவைகளை அநியாயமாகக் கொன்று பசுதிக்கிறீர்களென்றும், அதனால், அவற்றின் குலம் வரவர அருகிப்போகிறதென்றும், ஆதலால், அவைகள் இங்கே அச்சமற்றிருக்கக் கூடவில்லையென்றும், இனி, அப்படித் தங்களின் ஒரு பறவைக்காவது யாதொரு தீங்கும் வரக்கூடாதென்றும், அவைகள் இன்றுமுதல் நிர்ப்பயமா யிருக்கவேண்டுமென்றும் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றன. இவ்விஷயத்திற்காக உங்களுக்கு உண்டாகும் அபிப்பிராயம் என்ன? ஆகேற்பனை யேதுமிருந்தால் சொல்லுங்கள் என்ற சொல்லிக்காட்டிக் கேட்டார்கள்.

இதைக்கேட்ட அந்த ஜனங்கள் சற்றுநேரம் வரையும் ஒன்றும் பேசாமலிருந்து, பிறகு அவர்களுக்குள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, அதன் பிற்பாடு ஹலுத்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கி : எஜமானவர்களே, இந்தப் பசுதிகள் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதான். இந்நாங்கள் இதுகளைக்கொன்று பசுதிக்கமாட்டோம். இதுகளில் ஒன்றையாவது அடித்து வெருட்டுகிறதும் இல்லை. இவைகளுக்கு ஒரு தீங்குசெய்ய நாங்கள் இன்றுமுதல் நினை

பறவைகள் அடைக்கலம் பெற்றது. ௨௩௧.

தேது மில்லையென்று சத்தியம் பண்ணுகிறோம். இவைகள் இனி இங்கேயே பயமற்று சேஷமமா யிருக்கட்டும் என்று சொல்லி, பிரமாணிக்கம் பண்ணினார்கள்.

பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஜனங்கள்மீது அன்பு வைத்து ஆசீர்வதித்து, பின்னும் அவர்களைப்பார்த்து : இங்கே குடியிருக்கின்ற எல்லா மனிதர்களும் இங்கே வாசஞ் செய்கின்ற எல்லாப் பறவைகள்மீதும் கிருபையா யிருக்க வேண்டும். ஒருவராவது ஒன்றையும் வெருட்டாமலும், கொல்லாமலும், பசுஷிக்காமலும் எச்சைரிக்கையா யிருக்க வேண்டும். ஒரு பறவைக்காவது எவ்விதத் தீங்கும் செய்யாடுகின்ற யாரும் அதுபட்டுப் போவாராக என்று வாக்கிட்டு. அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அதுப்பிவிட்டு, பறவைகளைப்பார்த்து : இனி உங்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் வராது; அச்சமற்றுச் சுகமாயிருங்கள் என்று சொல்லி அனுப்பினார்கள். இது நடந்த அன்றுதொட்டு அந்த ஒடைக் கரையிலுள்ள பறவைகளுக்கு ஆண்டவரவர்களின் திரு வாக்கின்படியே நாளிது பரியந்தம் நடந்து வருகின்றது.

பறவைகள் அடைக்கலம்பெற்றது முற்றிற்று.

வரை
ள் ஒரு
ஹல
ள, இந்
இனி
இது
இவை
நினைக்

ருசு - ம் அத்தியாயம்.

அ ஜ் மீ ரு க் கு ப் பே ரா ன து.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அஜ்மீர் புட்
ணம் போய், ஹலறத்து துவாஜா முஷனுத்தீன் சிஸ்தீ ஹிந்தல் ஓ
அதாயிறகுல் றலியல்லாகு அன்கு அவர்களின் கபுறை ஜியாஜுத்
செய்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது சுல்தான்ஷாகுல் ஹமீது காதிரே
கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் தபே
னர் கூட்டத்துடன் மத்திய இந்தியா வனத்தை விட்டுப்
புறப்பட்டு, நேரே அஜ்மீர் நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அஜ்மீர் என்னும் பட்டணம் வடதேசத்து மாட்சிமை
தங்கின பிரதான நகரங்களுள் ஒன்று. அந்நகரத்தில் ஒள
யாக்களில் சிறப்பும், மகிமையும் பெற்ற ஹலறத்து துவாஜா
முஷனுத்தீன் சிஸ்தீ ஹிந்தல் ஓஷி அதாயிறகுல் றலியல்லாகு
அன்கு ஆண்டவரவர்கள் அடங்கி விளங்கும் ரௌலாஷிப்
மிக மகிமையானதா யிருக்கின்றது. சீவியகாலத்து ஒள
யாக்கள் நாள்தோறும் அவர்களின் தரிசனைக்காக அங்கே
போவது வழக்கம்.

அப்படியே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களும் அந்தப்
பட்டணத்திற்குப் போய், ஹலறத்து துவாஜா முஷனுத்தீன்
சிஸ்தீ றலியல்லாகு அன்கு ஆண்டவரவர்களின் தர்காவைத்
தரிசித்து, ரௌலாஷிக்குள் புகுந்து, மகத்துவம் பெற்ற
கபுறடியில் நின்று அவர்களுக்கு ஸலாம் சொன்னார்கள்.
அப்போது, ஹலறத்து துவாஜா முஷனுத்தீன் சிஸ்தீ றலியல்லாகு
அன்கு ஆண்டவரவர்கள், ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன
ஸலாமிக்கு கபுறிலிருந்து பிரதி சொன்னார்கள். அந்த
ஆச்சரியமான சத்தம் வெளியில் நிற்கும் எல்லார்களிடிலும்
விழுந்தது.

ஹலறத்து துவாஜா முசனுத்தீவ் சிஸ்தி றலியல்லாகு அன்கு ஆண்டவரவர்கள் பிரதிஸலாம் சொல்லி உபசரித்தபோது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஆநந்தமடைந்து பின் அந்த தர்காவிலேயே பகீர்மார்களுடன் மூன்று நாள் கல்வத் திருந்தார்கள். அந்த மகத்துவமுள்ள தானத்தில் கல்வத்துத் தீர்த்தபிற்பாடு ஆண்டவரவர்கள் கத்தம் பாத்தீஷா ஒதிச் சோறாக்கி விருந்து கொடுத்து ஜியாஹத்தீன் ஒழுங்கை முடித்துக் கொண்டு, பிற்பாடு தங்கள் கூட்டத்தாருடன் மாட்சிமை தங்கின அஜ்மீர் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

அஜ்மீருக்குப் போனது முற்றிற்று.

௫௫ - ம் அத்தியாயம்.

ம க் கா யா த் திரை.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அஜ்மீரிலிருந்து குவாலீர் நகரத்திற்குப் போய், தங்கள் தீக்ஷாசூருவாகிய ஹலறத்து ஷயிது முகம்மது கேஸது றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் தரிசனை யும், உத்தரவும் பெற்றுக்கொண்டு, மக்காவுக்குப் புறப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது ஷாதுல்ஹீது பரத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அஜ்மீர் நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, ாஹுற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் தங்கள் ஆசிரியரவர்க ளிருக்கும் குவாலீர் நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப் போது, ஆசிரியராகிய ஷைகுல் இஸ்லாம் வல்முஸ்லிமீன் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுகேஸது சுத்தாஹி றலியல்லாகு அன்கு ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் அருமைமாணாக்கர் வந்த கேய்தி கேட்டு எதிர்வந்து உபசரித்து அழைத்து, கட்டித் துவி நெற்றியில் முத்தமிட்டுக்கொண்டு “என் அருமை

மகனே, உரிமைகலீபாவே, அல்லாதத்தாலா உமக்கு
றகுமத்துச் செய்து, உம்மைப் பொருந்திக் கொண்டான்”
என்று மங்களமொழி கூறி, பின்னும் வாழ்த்தினார்கள்.
ஆண்டவரவர்களும் தங்கள் தேசிகருக்குச் செய்ய வேண்டிய
மரியாதைகளைச் செய்து ஆசரித்தார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆசிரியரவர்கள் தங்கள் அருமை
மாணாக்கர்கூட விருக்கும் நானூற்று நால்வருக்கும் இருப்
பிடம் தயார்பண்ணி, அவர்களை அங்கே இருக்கச்செய்து,
ஆண்டவரவர்களாகிய கலீபாவைத் தங்கள் தானத்தில்
தங்களின் பிரதிநிதியாக இருத்தாட்டினார்கள். ஆண்டவ
ரவர்கள் தங்கள் ஆசிரியரவர்கள் நடத்தும் சகல கருமங்
களையும் தாங்களே அந்தத்தானத்திலிருந்து நடத்தி
வந்தார்கள்.

இவ்வாறாகச் சிலநாள் சென்றபின் ஒருநாள் ஆசிரிய
ரவர்கள் தங்கள் சிஷியர் சிகாமணியாகிய ஹலறத்து ஆண்
டவரவர்களைப்பார்த்து : என்மகனே, நீர் இனி இங்கிருந்து
மக்காவுக்குப்போய், ஹஜ்ஜு செய்யவேண்டும். ஆகையால்,
இன்னதினத்தில் இங்கிருந்து மக்காவுக்கு யாத்திரை புறப்
படுவீராக என்று உத்தரவு பண்ணினார்கள். ஆசிரியர்
கட்டளையை ஆண்டவரவர்கள் உவப்புடன் ஏற்றுக்கொண்
டார்கள்.

பிரயாணத்திற்கென்று குறித்தநாள் வந்தபோது
ஆசிரியரவர்கள் தங்கள் மாணாக்கராகிய ஆண்டவரவர்களுக்
கும், அவர்கள் கூடவிருக்கும் நானூற்றுநான்கு சீஷர்களுக்
கும் பெரிய விருந்துகொடுத்தார்கள். பிரயாணவிருந்தா
கக்கொடுத்த அன்றைத்தினம் அனைவரும் விருந்துண்டு
முடிந்தபின், ஆசிரியரவர்கள் தங்கள் கலீபாவாகிய ஆண்டவ
ரவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியவைகளைச் சொல்லி
மங்களகரமுண்டாவதாக என்று ஆசீர்வதித்து, பின்பு
நானூற்று நால்வரையும் அருமை பாராட்டி ஆசீர்வதித்துப்

*பிரயாண மதுப்பினார்கள். குருவிடமிருந்து இரண்டாவதாகப் புறப்படும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் ஆசிரியரவர்களின் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தங்களைப் புடை சூழ்ந்துவரும் நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் மக்காவுக்குப் போவதற்காகக் குவாலீர் நகரத்தை விட்டுப் பயணப்பட்டார்கள்.

குவாலீரிலிருந்து புறப்பட்ட ஆண்டவரவர்கள் மலைகள், அடவிகள், நதிகள் முதலான பாதைகளையெல்லாங்கடந்து, மத்திய இந்தியாவின் மேல்கடற் கரையிலுள்ள ஒரு துறைமுகப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்நகரத்தில் ஜித்தாவுக்குப் போகிற மரக்கலமொன்று தயாராயிருந்தது. பாரிய ஒருமரக்கலம் ஜித்தாவுக்குப் பிரயாணமா யிருக்கிறதென்னும் செய்தியை ஆண்டவரவர்கள் கேள்விப்பட்டு, அம்மரக்கலத் தலைவனிடம் ஒரு ஆணையுத்ப்பி, தாங்களும், தங்கள் கூட்டத்தாரும் அம்மரக்கலத்தில் ஏறிப் பிரயாணப் படவேண்டுமென்று பேசி முடிவுகட்டிக்கொண்டு, குறித்த தினத்தில் போய்க் கப்பலில் ஏறினார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் கப்பலேறினவுடன், கப்பல் தலைவன் நங்கூரந்தூக்கிப் பாய் விரித்து. தான்கிடந்த துறையை விடுத்து ஜித்தாவை நோக்கிக் கப்பலைச் செலுத்தினான். கப்பல் யாதொரு தீங்குமின்றி, ஜித்தாவை நோக்கி ஓடிற்று.

மக்கா யாத்திரை முற்றிற்று.

* இந்தப் பிரயாணகாலம் ஹிஜரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தொன்பதாம் வருஷம், றஜபுமாதம் முதல்திகதி யென்றும், அப்போது ஆண்டவரவர்களுக்கு வயது நாற்பத்தெட்டென்றும், இந்தத் தடவையில்தான் ஜவாஹிர்லகம்ஸா என்னும் கிதாபு கொடுக்கப்பட்டதென்றும், குலாஸத்துல் கறுமாத்து என்னுங்கிரந்தம் சொல்லுகின்றது.

௫௬ - ம் அத்தியாயம்.

மக்காவுக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஜித்தாவில் கப்பல்விட் டிறங்கி ஆதிமாதாவாகிய ஹவ்வா அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் கபுறை ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து மக்கா நகரம் போய்ச்சேர்ந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிரு கன்ஜஸவாய் பாத் துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஏறிப்போகும் மரக்கலம் ஜித்தாவைநோக்கி யாதொரு தீங்குமின்றி ஓடிப்போகும் போது, ஒருநாள் காலைவேளையில் ஆண்டவரவர்கள் அந்த மரக்கலத்தலைவனையழைத்து : இன்று சாயங்காலம் கள்ளக் கப்பற்காரர் வந்து இந்தக் கப்பலைப் பிடித்துக் கொள்ள யடிக்கப் பார்ப்பார்கள். ஆகையால், நாம் அதற்கு ஒரு உபாயஞ் செய்யவேண்டும். அதாவது :— நம் மரக்கலத்தின் பாய்மரம் முதலான கருவிகளைத் தையும் கோர்வை குலையப் பிரித்துத் தாறுமாறுக்கி, பழுதுபட்டபாவனையாக வைத்துவிட்டு, எல்லாரும் கவலைப்பட்டவர்கள்போல் இருக்கலாம். அதுகொண்டு அல்லாநூற் ற ஜலா நம்மைக் காத்துக் கொள்வான் என்று சொன்னார்கள். இப்படிச் சொன்ன போது அந்த மரக்கலத் தலைவனும், மற்ற மாலுமிமுதலான கடலோடிகளும் முஸ்லிம்களானபடியால், ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன இந்தச்சொல்லுக்கு இணங்கி, அவ்வாறே கப்பல் பாய்மரம் முதலானவைகளைச் சின்னாபின்ன மாக்கினார்கள்.

மேல் மரங்களையும், குறுக்குமரங்களையும் இறக்கி, அங்கங்கே கொளுவியிருந்த பாய்களையும் கயிறுகளையும் பிரித்து, முறைகேடாகப் போட்டுவிட்டு, கப்பலின் இரண்டு பக்கத்து மேற்புற அருகிலும் கொஞ்சம் பழுதாக்கி, விடை

பெறும் சாமான்களையெல்லாம் ஒரு ஒதுக்கிற்கொண்டு போய்ப் பதுக்கி, அவற்றின் மீதும் வெளியிலும் வீண் சாமான்களைப்போட்டு மறைத்து, கப்பல் முழுவதையும் அலங்கோலமாக்கி, எல்லாரும் வெவ்வேறாய்த் துக்கப்பட்ட பாவனையாய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கப்பலும் ஓட்டமின்றி, ஒரு மிதவைபோல மிதந்துகொண் டிருந்தது.

அன்று மதியந்திரும்பிச் சாய்ந்தரமானபோது, ஹல் றத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்னபிரகாரம் கள்ளக்கப்பல் ஒன்று அதிவேகமாய் ஓடிவந்தது. ஆண்டவரவர்கள் ஏறி யிருக்கும் கப்பல் ஓட்டொழிந்து மிதந்துகொண் டிருந்த தால், அந்தக் கள்ளர்கள் இலகுவில் வந்துபிடிக்க இடம் வாய்த்தது. தேடித் தொடர்ந்து அதிவேகமா யோடிவந்த அந்தக் கள்ளக்கப்பற்காரர் ஆண்டவரவர்கள் ஏறியிருக்கும் கப்பற்பக்கத்தில் நெருங்கி, அதிலிருக்கும் திருடர்கள் எல்லாரும் ஆயுதபாணிகளாய் இந்தக் கப்பலில் பாய்ந்து ஏறினார்கள்.

சோரர் எல்லாரும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் இருக் கும் மரக்கலத்தில் ஏறிப் பார்த்தபோது, அது அவர்கள் கண்களுக்கு, திருடர்வசப்பட்டுக்கொள்ளை கொடுத்துக் கலக்கடிபட்ட கப்பலாகவே தோற்றிற்று. அதனால் அவர் கள், இது நம்மையன்றி வேறொருவர் கையில் அகப்பட்டுப் பறிகொடுத்த கப்பலாயிருக்கின்றது. இப்படிச் சீர்குலைந் திருப்பதற்குக் காரணம் அதுதான். அதனால்தான் இதில் இருக்கிறவர்களும் இவ்விதம் அச்சங்கொண்டு மனந்தளர்ந்து தடுமாறிப்போயிருக்கிறார்கள். நாம் இக்கப்பலை இப்போது பரிசோதனை செய்வது வியர்த்தம். அது வீண்பிரயாசை யாய் முடியுமன்றி, யாதாருபொருளும் இதில் அகப்பட மாட்டாது என்று அவர்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு, தங்கள் திருட்டுக்கப்பலில் மீண்டு ஏறிக்கொண்டு போய் விட்டார்

கள். அந்தத் திருட்டுமரக்கலத்தார் போனபின் அன்
முழுதும் ஆண்டவரவர்கள் இருக்கும் கப்பல் மனிதர்க
அல்லாதுந்த ஆலாவுக்த சுத்துசெய்து, நபிநாயக மவர்க
பேரில் ஸலவாத்துச்சொல்லி, ஆண்டவரவர்களையும் புகழ்ந்த
கொண் டிருந்தார்கள்.

மறுநாட்காலையில் முன் இறக்கின மரங்களை யெல்லா
ஏற்றி, பாய்களையும், கயிறுகளையும் அங்கங்கே கொளு
பழயபடி நேராக்கி, மரக்கலத்தை ஒட்டினார்கள். மர
கலம் தங்கடமின்றி ஓடி ஜித்தாநகரம் போய்ச்சேர்ந்தது.

மரக்கலம் ஜித்தாநகரத்துறையிற் போய் நங்கூர
போட்டவுடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்க
நானூற்றுநான்கு தபோதனர்களுடன் கப்பலைவிட்டிற்
ஊருக்குட்புகுந்து, ஆதிமாதாவாகிய ஹவ்வா அலைகிஸ்ஸ
மவர்களின் மகத்துவமான கபுறை ஜியாறுத்துச் செய்த
கொண்டு, அங்கே ஓதவேண்டியவைகளையும் ஒதி முடித்த
பின் அங்கிருந்து மக்காவுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஜித்தாநகரத்தை விட்டு
மக்கா நகரத்தை நோக்கி மூன்றுநாள் நடந்தார்கள். நானூ
நாள் அதிகாலையில் மகாமாட்சிமை தங்கிய பரிசுத்த நகர
மாகிய மக்காவின் எல்லைக் கோபுரங்கள் அவர்கள் கண்
ளுக்கு வெகு அலங்காரமாகத் தோற்றின. சிறப்பான
மக்காநகரத்து எல்லைக் கோபுரங்கள் காணப்பட்டவுடன்
ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தபோதனர் கூட்டத்துடன்
ஆநந்தமடைந்து, நியமகப்படி நீராடி, புத்துடையுடுத்தி
பரிமளம்பூசி, தொழுது இஹ்ரம் கட்டிக்கொண்டு, நகர
தஹீலு முழக்கத்தோடு மக்காவுக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்கா நகரத்திற்குள்
புகுந்து நேரே சதுபந்துல்லா என்னும் பரிசுத்தமான தேவ
லயத்தைத் தரிசித்து ஸலாம்சொல்லி, ஏழுதரம் பிரத
கணம் செய்து, பிரவேசாரம்பத்தில் அல்லாதுந்தஆலாவை

வணங்கவேண்டிய எல்லாவணக்கங்களையும் வணங்கி, ஒத வேண்டியவைகளையும் ஒதி, ஸபா, மறுவா முதலான தானங் களையும் சந்தித்து, பின் ஹிஜ்ஜின் காலமாகிய துல்ஹஜ்ஜு மாதம் வரும்வரையும் ஒரு இடத்தில் சாகைபண்ணிக் கொண்டு தங்கியிருந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்காவிற்போ யிருக்கும் போது, நபி முகம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைகிவஸல்ல மவர் களின் பௌத்திரராகிய சையிது அப்துல்காதிர் வந்திருக் கிறார்கள் என்னும் சமாசாரம் அந்த எல்லைமுழுதும் பிரஸ் தாபமாயிருந்தது. இவ்வித மகிமைபுடன் ஆண்டவரவர் கள் துல்ஹஜ்ஜு மாதத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மக்காவிலிருந்தார்கள்.

மக்காவுக்குப் போனது முற்றிற்று.

௫௭ - ம் அத்தியாயம்.

ஹஜ்ஜு செய்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்காவில் ஹஜ்ஜுசெய்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிர் மீரூன் சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மக்கா நகரத்தில் தங்கள் பாட்டனாராகிய குத்புல் அக்தாபு முகியீத் தின் அப்துல்காதிர் ஜைலானி றலியல்லாஹு அன்கு அவர்கள் ஸ்வத்திலிருந்த தானத்திலேயே சாகைபண்ணி யிருந்தார் கள். ஆண்டவரவர்கள் அங்கேபோய்த் தங்கின நாள்முதல் உள்னூரிலும், புறவூர்களிலுமுள்ள பெரியோர்கள் அனை வரும் வந்து வந்து தரிசனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸுபீதீன்கள், ஜாஹீதீன்கள், ஆஷிகீன்கள், ஆரீபீன்கள், வாஸி லீன்கள், நுஜபாக்கள், நுகபாக்கள், புதலாக்கள், உமறக்கள்

புகறக்கள், எல்லாரும் பிரதிதினமும் ஆண்டவரவர்கள் திருச்சபையில்வந்து கூடியிருப்பார்கள். இவ்வித மகிமையுடன் நானூற்றுநான்கு பகீர்மார்களும் பக்கத்திலிருந்து பணிவிடை செய்யும்படி ஆண்டவரவர்கள் மக்காவிலிருக்குமபோது, மகிமைதங்கின துல்ஹஜ்ஜு மாதம் பிறந்தது.

ஹஜ்ஜுப்பிறை பிறந்தபோது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அல்லாதுந்தஆலாவைப் புகழ்ந்து சுகுசெய்து கொண்டு, சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். மக்காவில் ஹஜ்ஜுக்குரிய சர்வபிரயத்தனங்களும் செய்யப்பட்டன. பத்தேசத்து முஸ்லிம்களும் திரள்திரளாய் அங்கே வந்து கூடினார்கள்.

ஹஜ்ஜுமாதம் ஏழாந்திகதி அதிகாலையில் ஹஜ்ஜுக்காக மக்காவில்வந்து கூடியிருக்கும் முஸ்லிமான எல்லாச் சனங்களும் கூட்டங் கூட்டமாக ஹஜ்ஜின் கிரியைகளை நடத்துவதற்காகப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களும் தங்கள் நானூற்று நான்கு தபோதனர்களுடன் புறப்பட்டு, மக்காவுக்கு வெளிப்புறமுள்ள ஹில்லா என்னும் தலத்திற்போய் உலுசெய்து குளித்து, பருத்திநூலால் நெய்து தைக்கப்படாத பரிசுத்தமான இரண்டு வெள்ளைப்புடவைகளில் ஒன்றை உடுத்தி, ஒன்றைப் போர்த்துக்கொண்டு, அல்லாதுந்தஆலா அளவில் முகநோக்கி “அல்லாதும்மதுபீர்லி” என்று குரலெழுப்பிச் சத்தமிட்டுப் பிழைபொறுக்கக் கேட்டு, தெளபாசெய்து தொழுது துஆஇரந்து, இஹ்ரம் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

பின் அன்றுமுழுதும் அங்கிருந்து எட்டாந்திகதிக்காலையில் புறப்பட்டு, தலை, முகம், கால் இவைகளைத் திறந்தவர்களாய் நடந்து, தஸ்பீது, தஹ்மீது, தஹ்லீலு, தக்பீறு முழக்கத்துடன் மக்காவின் கோட்டைவாசல் வழியாய்ப்புகுந்து கதபத்துல்லா என்னும் பரிசுத்த தேவா

யைத்து வாசலுக்குநேரே ஹஜ்ஜ் என்னும் புறமதிருக்குள்
புகுந்து நின்றுகொண்டு, அல்லாதுத்தஆலாவை நாடி கதபத்
துல்லாவை நோக்கி “ அஸ்ஸலாழ அலைக்தும் ” என்று ஸலாம்
சொல்லித் தலைகுனிந்து “ அல்லாதும் இன்னீ உரீதுல்ஹஜ்ஜ
வயஸ்ஸரீஹு-ல் வதகப்பல்த மீன் ” என்று துஆ இரந்து,
பின் கதபத்துல்லாவை நெருங்கி, அங்கிருக்கும் ஹஜ்ஜுல்
அஸ்வது என்னும் கருங்கல்லை அடுத்துநின்று தக்பீரூடன்
அந்தக் கல்லைத் தொட்டு முத்தமிட்டுக்கொண்டு, பின்பு
கதபத்துல்லாவை ஏழுதரம் பிரதக்கணஞ்செய்து, மகாழல்
இபுறகீம் என்னும் இடத்திற்போய்த் தொழுவேண்டிய எல்
லாத் தொழுகைகளையும் தொழுது, அங்கிருந்து வெளிப்
பட்டு ஸபா, மறுவா என்னும் இரு மலைகளுக்குமிடையில்
விரைந்தோடி, அங்கே தங்குந்தானத்தில் தங்கி, தொழுந்
தொழுகைகளைத் தொழுது, செய்யவேண்டிய கிரியைகளை
யெல்லாம் செய்து, துஆ இரந்து, பிழைபொறுக்க மன்
றடி, நபிநாயகமவர்கள்பேரில் ஸலவாத்தும் ஸலாமும்
சொல்லி, பின் ஓதவேண்டிய வெல்லாம் ஒதி, அங்கிருந்து
மீண்டு கதபாவுக்கு வந்து முன்போல ஏழுதரம் பிரதக்
கணஞ்செய்து, பாபுற்றதமான் என்னும் வாசல் வழியாய்ப்
புறப்பட்டு மீனா என்னும் தானத்திற்போய் ஐந்துவேளைத்
தொழுகைகளையும் அங்கேதரித்திருந்து தொழுது, ஓத
வேண்டியவைகளை ஒதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒன்பதாந்திகதி பற்றத்துல்நமீநீ என்னும் தானத்திற்
போய்த் தங்கியிருந்து, அங்கிருந்து பதுறுல்வாதீ என்னும்
தானத்திற்போய் லுகறு வேளையில் அஸறையுஞ்சேர்த்துத்
தொழுது, அங்கிருந்து அறபா மலைமேலேறிக் குறித்த
எல்லைக்குள் ஒரு சாமம் வரையும் தரித்து ஷுக்ருதில்
இருந்து, அல்லதுத்தஆலா வினாஸ் பெறவேண்டிய நன்மைகளை
யெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு, அஸறு வேளையில் அந்த
மலையிலிருந்து இறங்கி முஜ்தல்பா என்னும் தானத்திற்போய்

இரத்தங்கி, அங்கே தொழவேண்டிய ஒதவேண்டிய எல்லாக்கிரியைகளையும் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

பத்தார்திகதிக் காலையில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுபடியும் மீனா என்னும் தானத்திற்போய்த் தொழுது துஆ இரந்து, பெருநாள், கொண்டாடி, லுகு தொழுது, பிள்கதுபர்வுக்கு வந்து பழயபடி ஏழுதரம் பிரதக்கணஞ் செய்த தொழுது, மறுபடியும் ஸபா, மறுவா என்னும் மலைகளிற் போய்த் தொழுது, ஒதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பதினேராந்திகதி அங்கிருந்து பின்னும் மீனாவுக்கு வந்து மூன்றுநாள் தரித்திருந்து, அங்கே செய்யவேண்டிய கிரியைகளையெல்லாஞ்செய்து, அங்கிருந்து மஷ்அலுல்ஹம் என்னு மிடத்திற்போய் துஆ இரந்து, அங்கிருந்து ஜம்ஜம் துல் அகபா என்னும் தானத்திற்போய் ஏழுகல் எறிந்து, ஒட்டகம், ஆடு இவைகளை அறுத்து துபான் கொடுத்த முடி களைந்தார்கள்.

பதினான்காந்திகதிக் காலையில் அங்கிருந்து பின்னும் கதுபாவுக்கு வந்து ஏழுதரம் பிரதக்கணஞ் செய்து, பிள் ஜம்ஜம் என்னும் திவ்விய நீரூற்றில் ஸ்நானபானங்கள் செய்து, பிள்கதுபாவின் திரையைப் பிடித்து நின்று பிஷு பொறுப்புக்காக அல்லஓத்தலுலா இடம் துஆ கேட்டு மன்றாடி நின்றார்கள்.

பதினேந்தார்திகதிக் காலையில் பின்னும் கதுபாவைப் பிரதக்கணஞ்செய்து, விநாடின் தொழுது ஸலாம்சொல்லி, ஹஜ்ஜினுடைய மறுலு, வாஜிபு, கன்னத்து, முஸ்தஹபு முதலான எல்லா அறுக்கான்களையும் குறைவற நிறைவேற்றி, வேத கட்டளைப்படி ஹஜ்ஜை முடித்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஹஜ்ஜின் கடமைகளைத் தையும் சரிவர முடித்தபின், மக்காவில் ஜியாஹத்துச் செய்ய

வேண்டிய தலங்களையெல்லாம் போய்த் தரிசிக்க ஆரம்பித்து, ஓரிரு அர்த்தசாமத்தில் எழுந்து, தங்கள் பாட்டனார் குத்புல் அக்தாபு சையிது முகிய்தீன் அப்துல்காநி ஹஜ்ஜு ஹலாஹி ஹலாஹி அன்கு அவர்கள் கல்வத்திருந்த இடத்தில் பாத்திஹாவோதிச் சற்றுநேரம் தரித்திருந்து, பின் ஹலாஹி உதுமான்ஹாஹி யவர்களின் ஹலாஹி போய் ஜியாஹ்துச் செய்து அங்கிருந்து ஜன்னத்துல் முஅல்லா என்னும் கட்டிடத்திற்குப்போய், அதன் வாசலில் அடங்கி விளங்கும் ஹலாஹி * ஹஜ்ஜு ஜிந்ஹி ஹலாஹி அன்கு அவர்களை ஜியாஹ்துச் செய்துகொண்டு, உள்ளே புகுந்து, அங்கிருக்கும் உலகமாதாவாகிய சகீஜா ஹலாஹி அன்கு அவர்கள் கபுறை ஜியாஹ்துச் செய்துகொண்டு, மற்ற கபுறுகளையும் ஜியாஹ்துச் செய்துவிட்டு, தங்கள் இருப்பிடம் வந்து இருந்தார்கள்.

அன்று பொழுதுவிடிந்து ஹலாஹி ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பகீர்மார்களுடன் ஜன்னத்துல் முஅல்லாவில் விருந்து கொடுத்தார்கள். அவ்விருந்து கொடுத்து முடிந்தபின் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பாட்டனாராகிய நபிகனாயகம் முகம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைகிவ ஸல்லமவர்கள் அவதரித்த பக்கா என்னும் மாலிகையிற் போய் இதுநீக்காபு இருந்தார்கள்.

ஹஜ்ஜு செய்தது முற்றிற்று.

* இவர்கள் மதீனாவில் அடங்கியிருக்கின்றார்களென்றும், அங்கே ஜியாஹ்துச் செய்யப்பட்ட தென்றும், சில கிரந்தங்கள் சொல்லுகின்றன.

௫௮-ம் அத்தியாயம்.

மதினாவுக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மதினா நகரத் திற்குப்போய், நபிநாயக மவர்களை ஜியாஹத்துச் செய்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காத்திரேலி கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ் பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மக்கா நகரத்திலிருந்து மதினா நகரம்போய்த் தங்கள் பாட்டனாராகிய நபிநாயக மவர்களை ஜியாஹத்துச் செய்வதற்காக பகீர்மார்களுடன் புறப் பட்டார்கள். தவவேடம் பூண்டு விளங்கும் நானூற்று நால்வரோடு மக்காவை விட்டுப் புறப்பட்டு, வழியில் அநேக காட்சிகளையெல்லாங் கண்டு பனிரண்டுநாள் நடந்து மதினா நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மகிமைபொருந்தின அலங்காரமான மதினா நகரம் போய்ச் சேர்ந்தபோது, ஆண்டவரவர்கள் தபோதனர் நானூற்றுநால்வருடன் தங்கள் பாட்டனாராகிய சுல்தானுல் அன்பியாஇ, தாஜுல் அஸ்பியாஇ, இமாமுல் ஒளலியாஇ, சையிதுல் முறுஸலீன், ஷபீஉல் முதுனபீன், இமாமுல் முத்தகீன், காத்திமுல் நபிய்யீன், ஹபீபுறப்பல் ஆலமீன், அகுமது முஜ்தபா, மகுமுதுமுறுதலா, முகம்மது முஸ்தபா றசூலுல்லாகி ஸல்லல்லாஹு அலைகிவஸல்லமவர்கள் அடங்கி யிருக்கும் மகத்துவம் பெற்ற அலங்காரமான ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, முந்தி அவர்களின் சிறப்பானகபுறை ஷறுத்தின்படி ஜியாஹத்துச் செய்தார்கள்.

பின் அவர்களின் கலீபாக்களாகிய அம்ரூல் மூமினீன் அபூபக்ஸர் ஸித்தீக்கு, அம்ரூல் மூமினீன் உமறுல் பாறுக்கு றஷி யல்லாஹு அன்குமா இவர்கள் இருவர் சமுகத்திலும் போய்

ஸலாம் சொல்லிநின்று, இரண்டு கபுறுகளையும் ஒழுங்கின்படி ஜியாஹ்துச் செய்தார்கள். அதன்பின் தங்கள் பாட்டியா ராகிய கைறுன்னிஸா பாத்திமத்தாஜ்ஜஹு றலியல்லாகு அன்கா அவர்கள் கபுறடியிற்போய் ஒழுக்கத்துடன் ஜியாஹ்துச் செய்தார்கள்.

பிறகு அந்தத் திவ்வியாலயத்திற்குள் மூன்றுநாள் இருத்திக்காபிருந்து, ஒதவேண்டியவையெல்லாம் ஒதி துஆ இரந்து, செய்யவேண்டிய கிரியைகளையுஞ் செய்தார்கள். அங்கே ஆண்டவரவர்களுக்குப் பெறுதற்கரிய பெரும் பேறுகளெல்லாம் பெறக்கிடைத்தன.

பின்பு ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஜன்னத்துல்பகீஆ என்னும் தலத்திற்குப்போய், அமீறூல் மூமினீன் உதுமான் தின்னுஸைன் றலியல்லாகு அன்கு அவர்களையும், அப்பாக றலியல்லாகு அன்கு, இமாம் ஹஸன் றலியல்லாகு அன்கு இவர்களையும், இன்னும் அங்கே அடங்கியிருக்கும் அஸ்ஹாபுகள், தாபிசீன்கள், இமாம்கள், ஜலாலியாக்கள், உலமாக்கள் அனைவரையும் ஒழுங்கின்படி ஜியாஹ்துச் செய்து முடித்து, பின்பு மதீனா நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, மக்கா நகரம்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மதீனாவுக்குப் போனது முற்றிற்று.

ருகூ-ம் அத்தியாயம்.

திருவாக்குப் பெற்றது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கதுபத்துல்ல
வில் அல்லாதத்தாலாவின் திருவாக்குப் பெற்ற வறலாற்றைச்
சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதல்ஹீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவ
ரவர்கள் முதல்தடவை ஹஜ்ஜு-செய்தபின் மதீனாவிற்போய்
ஜியாஹத்துச்செய்து திரும்பிவந்து, சிலவருஷம் வரையும்
மக்காவிலேயே குடியிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு ஹஜ்ஜு
செய்து முடியும் ஒவ்வொரு தடவையிலும் மதீனாவுக்கும்
போய், தங்கள் பாட்டனார் நபி முகம்மது ஸல்லல்லாஹு அலை
கிவஸல்லமவர்களை ஜியாஹத்துச் செய்துகொண்டு மக்காவுக்கு
வருவார்கள். ஒவ்வொரு ஜியாஹத்திலும் நபிநாயகமவர்கள்
பேரில் கந்தூரி கொடுக்காமல் திரும்புகிறதில்லை.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்கா நகரத்திற் குடி
யிருந்த காலமுழுதும் தங்கள் தலைக்குப் பாகை, தொப்பி
ஒன்றும் அணியாமல் தலைதிறந்தவர்களாய், கால்களுக்கு
மிதியடி, செருப்பு ஒன்றும் பூணாமல் வெறுங்காலோடுதான்
இருந்தார்கள். அன்றியும், தைக்கப்படாத இரண்டு
வெள்ளைப்புடைவைகளை அணிந்துகொண்டு, கட்டின
இஹ்முடனேயே யிருந்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் ஒரு
நாளிலும் அட்டணைக்கால் போட்டதில்லை; கால்கள் நீட்டிப்
படுத்ததில்லை; வாகனங்களில் ஏறினதில்லை. வருஷத்திற்கு
ஐந்துநாள்தவிர மற்றப் பகற்காலமெல்லாம் உபவாசமாகவே
யிருப்பார்கள். இராக்காலமெல்லாம் கதுபாவிற்போய்ப் பி
தக்கணஞ் செய்து, குறுஆள் முழுவதையும் ஒதித்தொழுவா
கள். ஒருதினமாவது அவர்கள் உலுவில்லாமலிருந்ததில்லை.

இவ்வா றிருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் இரவு ஹலறத்த
ஆண்டவரவர்கள் கதுபாவிற்போய், பரிசுத்தமான அந்தத்

கேவாலயத்தைத் தங்கள் சிறப்பான தாடியாற் சீய்த்துப் பெருக்கி முத்தமிட்டுக்கொண்டு, வாசலுக்குமுன் தலை நுளிந்து ஸலாம்சொல்லி நின்று தக்பீறுகட்டி, குறுஆன் முப்பது ஜுஜுக்களையும் இரண்டு நதஅந்தில் ஒதித் தொழுது முடித்து, இருகைகளையும் ஏந்தி “என் கர்த்தா வாகிய எஜமானே, உன் சிற்றடிமையாகிய இந்த அப்துல்காதிர் உன்னைத் தீர்ப்பாயறிந்து, பரிசுத்தமாக வணங்கினவனல்ல. உன் மகத்துவம் இப்படிப்பட்டதென்று திடனாக அறிய வில்லை. ஆனாலும், கர்த்தாவாகிய நீ உன் அடியானாகிய என் பிழைகளையும், என்னைப் பின்தொடர்ந்தவர்களின் பிழைகளையும் பொறுத்து, என்னை ஒப்புக்கொண்டு கிருபை செய்து, உனது திருகாட்சியைத் தந்தருள்” என்று துஆ இரந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அர்த்தசாம வேளையில் இப்படி துஆ கேட்டபோது, கதுபாவுக்குமேலே ஆகாயத்தி லிருந்து “ஷாதுல்ஹீதே, நீர் என்னைத் தீர்ப்பாயறிந்து, பரி சத்தமாகவே வணங்குகிறீர். உம்மையும், உம் வணக்கங் களையும் நான் பொருந்திக் கொண்டேன். உமது பிழை களையும், உம்மைத் தொடர்ந்தோர் பிழைகளையும் பொறுத் துக் கிருபைசெய்தேன்” என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. அல்லாதுத்த ஆலாவின் புறத்தி லிருந்துவந்த இந்தச் சொல் லிக் கேட்டமாத்நிரத்தில் ஆண்டவரவர்கள் அப்படியே கஜுவதில் விழுந்து ஆனந்த பரவசமடைந்து, முஷாஹதாவி லிருந்தார்கள். அப்படி பஜனுவருமளவும் சுஜுதிக்கிடந்த ஆண்டவரவர்கள் பஜனுவதுடன் எழுந்து தொழுது முடித்து, அல்லாதுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்ருடன் ஈகைக்கு வந்தார்கள்.

திருவாக்குப் பெற்றது முற்றிற்று.

கூ0 - ம் அத்தியாயம்.

கொழிஞ்சிக்கனி பெற்றது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மதினாப் போய்த் தங்கள் பாட்டனாராகிய நபிநாயக மவர்களிடத்திலிருந்து கொழிஞ்சிக்கனி பெற்ற வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது மீறான் சல்தான் அப்துல்காதிர் ஆண்டவரவர்கள் மக்காவிலிருந்த காலத்தில் ஒவ்வொரு ஹஜ்ஜின் முடிவில் மதினாவுக்குப்போய்ப் பாட்டனார்களை ஜியாறத்துச் செய்வது வழக்கமல்லவா? அப்படியே ஒரு வருஷத்து ஹஜ்ஜு முடிந்தவுடன் மதினாவுக்குப் போனார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மதினாவுக்குப்போனால், அங்கிருக்கும் நானெல்லாம் பகல்முழுதும் உபவாசமாகவும், இரவு முழுதும் நின்று வணங்குகிறவர்களாகவும், ஒவ்வொரு வேளைத் தொழுகையிலும் நபி நாயகமவர்கள் சமூகத்திற் போய் துறாஜன், ஸலவாத்து, தலாது இவைகளையோதி ஹதியாசெய்து தங்களுக்காக துஆ செய்கிறவர்களாகவும் யிருப்பார்கள்.

ஒரு நாள் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பாட்டனாராகிய நபி முகம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி ஸல்லமவர்களின் சிறப்பான றௌலானிற் புகுந்து, அங்கே யிட்டிருக்கும் திரையைப்பிடித்து முத்தமிட்டு நின்ற கொண்டு “அஸ்ஸலாழ அலைக்தும் யாஜதீ, யாஹதூலல்லா” என்று ஸலாம் சொல்லி, முனாஜாத்துச் செய்தார்கள். றௌலாவுக் குள்ளிருந்து “வஅலைக்துழஸ்ஸலாம் யாபுனிஸி யாநாயிபி” என்று பிரதி வந்தது. வந்தவுடன் நபி நாயகமவர்களின் சந்திப்புங்கிடைத்தது. அங்கே பல வரிசைகளையும் ஆண்டவரவர்கள் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பாட்டனார்வர்களின் றேளலா விவிருந்து ஆநந்தத்துடன் வெளிப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்களின் இருகைநிறையக் கொழிஞ்சிக்கனிகள் இருந்தன. அக்கனிகளைத் தங்கள் பகீர் மார்கண்டு : எஜமானவர்களே, இவை நபிநாயக மவர்களின் றேளலாவுக்குள்ளிருந்து எப்படித் தங்களுக்குக் கிடைத்தன? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் : இவை என்பாட்டனார் எனக்குக் கொடுத்த வெகுமதி என்று சொல்லி, அக்கனிகளை அவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள். அந்த மகத்துவமுள்ள கனிகளை அவர்கள் தின்ற போது, அவை இவ்வுலகத்துக் கனிகளைப்பார்க்கிலும் அதிக மதுரமும், வாசனையு முள்ளனவாயிருந்தன. அவைகளை எல்லாரும் தின்று, அல்லாத்தீதாலாவைப் புகழ்ந்து சுக்து செய்தார்கள்.

கொழிஞ்சிக்கனி பெற்றது முற்றிற்று.

சூக - ம் அந்தியாயம்.

மரக்கலத்தானஞ் செய்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்கா நகரத்தில் ஆலயமொன்று கட்டினதும், மரக்கலமொன்றை ஒருவருக்குத் தானமாக்கொடுத்ததுமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல் காநீறு ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் பாட்டனாராகிய நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவ ஸல்லமவர்களின் றேளலாவுக்குள் பெற்ற கொழிஞ்சிக்கனியைத்தின்று ஆநந்தமானபின், தங்கள் பகீர்களுடன் மநீஹை விட்டுப்புறப்பட்டு, மறுபடியும் மக்காவில் வந்து தங்கினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மக்காவில் இருந்தாலும் ஒரேயிருப்பாக அங்கே யிருந்திடவில்லை. அடிக்க

கடிச் சுற்றுப் பிரயாணஞ்செய்து பல நாடு நகரங்களைத் தரிசித்து வந்தார்கள். எந்தெந்தவூர்களுக்குப் போனார்களோ அந்தந்தவூர்களில் இல்முகளைக் கற்பிக்கும் கல்விச்சாலையாகிய மதறஸாக்களை ஏற்படுத்தி, துலு, நகுலு, ஸுலு, பிக்ஷு அகாயிது, தஸ்வீவு முதலான இல்முகளைப் பலர்க்குக் கற்பிக்கும்படி ஆசிரியர்களை நியமித்து, அதற்குப் பிடிக்கும் செலவுக்கும் தக்கபடி ஒரு வருவாயுண்டுபண்ணிப் பெரும் நன்மைகளைச் செய்வார்கள். அன்றியும், அங்கங்கே தங்கள் சமூகத்தைத் தேடிவரும் வியாதிகாரர்களுக்கு வியாதிகளைத்தீர்த்து, உண்ண உடுத்த வகையற்ற ஏழைகளுக்கு உணவும், ஆடையுங் கொடுத்து ஆதரிப்பார்கள். அவரவர் எண்ணிவரும் நாட்டங்களையும் நிறைவேற்றுவார்கள். அநேகரை முனிதுகளாக்கி நேர்வழிகாட்டுவார்கள். இதனால், ஆண்டவரவர்கள் சென்ற இடமெங்கும் சிறப்பும், ஜனசந்தடிப் பெருக்கமுமாகவே யிருக்கும்.

பலவழியிலும் வரையறையின்றிப் பொருட் செலவு செய்வதற்கும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களிடத்தில் ஏதும் ஒரு பொக்கிஷம் உண்டா? இல்லை! இல்லை!! அவர்கள் போய்த் தங்கியிருக்கும் எந்தத்தானத்திலுஞ்சரியே, ஒவ்வொரு நாளிலும் பஜனுவேளைகளில் தொழுதுவிட்டு ஒஜிய ஒதிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்போது, தங்கள் கலீபர்களுள் ஒருவராகிய சைகு முகம்மதுஹஸன் என்பவர் போய், சமூகத்தில் ஸலாம் சொல்லி, அடிபணிந்து நிற்பார். உடனே ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் வலக்கரத்தை முஸ்லிம் என்னும் தொழுகை விரிப்பின் கீழ் பிஸ்மீ சொல்லி இட்டு எடுத்து, அவர் இருகைநிறையப் போடுவார்கள். அப்போது, அக்கைகள் நிரம்ப அந்தந்தத் தேசத்து வெள்ளி, பொன் நாணயங்களா யிருக்கும். அவற்றைக் கொண்டு போய், அவர் அன்றைக்கு உண்டாகும் எல்லாச் செலவுகளுக்கும் தாராளமாகச் செலவு செய்வார். அன்றிரவோடு

ஒரு செம்புச் சல்லியும் மீந்திராது. மற்றநாளும் அப்படியே நடக்கும். இந்த அற்புதப்பொக்கிஷம் ஒன்றைக்கொண்டே இவ்விதமாக ஒவ்வொரு நாளும் செலவிட்டு, பரோபகாரங்களைத் தரிபாடாக்கிவந்தார்கள். அன்றியும், யாராவது, தங்களுக்குப் பாதகாணிக்கையாகக் கொணர்ந்து சமர்ப்பிக்கும் எவ்விதப் பொருளையும் உடனே வந்துகூடும் எனியோர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவார்கள்.

இவ்வாறாக ஹலறத்து, ஆண்டவரவர்கள் நடத்திக் கொண்டு, சுற்றுப்பிரயாணமுஞ் செய்துகொண்டு, மக்காவில் இருந்தார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மக்காவி லிருக்கும்போது, ஒருநாள் தங்கள் சமூகத்தில் பிரதிதினமும் வந்து பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கும் ஒரு அறபியைக் கூப்பிட்டு : நீர் நல்லவழியர். என்பேரால் இவ்வூரில் குத்பாப்பள்ளி யொன்றுகட்டும் என்றும் கட்டளை யிட்டார்கள். அவ்வறபி ஆலயங்கட்டத்தக்க அத்தனை திரவியமுள்ளவரல்ல ; மிகவும் எனியவர். அப்படி யிருந்தும் ஆண்டவரவர்கள் இட்ட கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஆலயங்கட்டத் தொடங்கினார்.

அறபி ஆலயங்கட்டத் தொடங்கிக் கல்முதலிய சாமான் களைச் சேர்த்துத் தயார் பண்ணிக்கொண்டு, கூலியாட்களை யழைத்து வேலை யாரம்பித்தார். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் : வேலைநடக்கும் ஒவ்வொரு நாளிலும் கூலியாட்களுக்கு நீர் பணங் கொடுக்கவேண்டாம் ; அவர்களை இங்கே என்னிடம் கூட்டிக்கொண்டு வாரும் என்று அவ்வறபிக்குச் சொல்லி யனுப்பினார்கள். அவர் அப்படியே ஒவ்வொரு தினத்திலும் வேலைசெய்த கூலியாட்களை அழைத்துக் கொண்டு ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வருவார் அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அறபியைப் பார்த்து : உமது கையை நான் இருக்கும் விரிப்பின் கீழிட்டு, செய்த வேலைக்குத் தக்க கூலித் தொகையையெடுத்து அவரவருக்குக்

கொடும் என்பார்கள். அவர் அவ்வாறே விரிப்பின் கீழ் கையிட்டு எடுக்கும்போது, அன்றைக்கூலிக்குத் தக்க தொகை கிடைக்கும். அத்தொகையை அன்றைய வேலைக்குக் கூலியாகக் கொடுப்பார். இப்படியே பிரதிதினமும் நடந்துவந்தது.

இவ்வாறு அற்புதப் பொருளைக்கொண்டு சில நாட்களில், ஆலயங்கட்டி முடிந்தது. தேவாலயங்கட்டித் தீர்த்தபின், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் தபோதனராதியோருடன் அவ்வாலயப் பிரவேசஞ்செய்து, வணக்கத்திற்குரிய அல்லாதுத்தஆலாவை ஜமா அத்தோடு தொழுது துஆ இரந்து, ஏழைகளுக்குத் தானங்களும் வழங்கினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மக்காவிற்கு கட்டுவித்த அந்த ஆலயம் அன்றுதொட்டு அநேகர் கூடித்தொழுத் தக்கதாய்ச் சிறந்து விளங்கிற்று.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்காவில் இருக்கும் போது அங்குள்ள அறபிகளில் சைகு அப்துல்லா என்பவர் வந்து அடிபணிந்து நின்று : எஜமானவர்களே, எனக்கொரு மரக்கலமுண்டு. அம் மரக்கலத்திற்குத் தலைவனாக என் மகன் அப்துல் அஜீஜ் என்பவனை நியமித்து, ஜித்தாவிலிருந்து பாய் விரித்து ஸ்கந்தரிய்யாவுக்குப் போகும்படி அனுப்பினேன். அம்மரக்கலம் அங்கேபோய்ச் சேர்ந்து, சரக்குகளை இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து ஜித்தாவுக்குப் பிரயாணப்பட்டது. அப்படிப் பிரயாணமாய் அதிக நாளாயும் இன்னும் அக்கப்பல் ஜித்தாவுக்கு வந்து சேரவில்லை. அவ்வுருவுடன் பாய்விரித்த சிலவுருக்கள் ஜித்தா வந்து சேர்ந்துவிட்டன. அதின் சங்கதி ஒன்றும் தெரியவில்லை. அதில் ஏறியிருக்கும் என் மகனோ, நான் வரங்கிடந்து பெற்ற ஒரேமகன். இப்போது நான் அவனைப்பற்றிக் கவலைப்படுகிறேனே யன்றி, கப்பலைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. தேவரீர் தாங்கள் என்மகனையும்,

கப்பலையும் ஆபத்தின்றி வந்துசேரும்படி துஆ செய்ய வேண்டித் தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் என்று வாடின முகத்துடன் முறையிட்டார். இம்முறைப்பாட்டைக் கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் அவரைப்பார்த்து : நீர் கவலைப் படாதீர் அல்லாதுத்தஆலா உமது நாட்டப்படி நிறைவேற்றித் தருவான் என்றுசொல்லி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

அந்த சைகு அப்துல்லா இவ்வாறு முறையிட்டு நன்மாராயம் பெற்றுக்கொண்டு போன எட்டாம்நாள் வியாழக் கிழமைப் பகல் ஒரு அழகியபாலியனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருவடிக்கீழ்க் கிடத்தி : எஜமானவர்களே, இவன்தான் என்மகன் அப்துல் ஷஜ்ஜ். இவன் ஏறிப்போன என்மரக்கலம் ஸ்கந்தரிய்யாத் துறையிலிருந்து பாய்விரித்து ஓடிவரும்போது, நடுக்கடலில் மும்முரமாய்மோதின புயலில் அகப்பட்டு வில்லங்க முற்றதாம். பின் தேவரீரிட்ட திருவாக்கின்படி யாதொரு நீங்குமின்றி ஜித்தாத்துறையில் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. இது தங்கள்பொருட்டே யென்று சொல்லிவிட்டு, அந்தப் பாலியன் தலையில் சுமந்துவந்த ஒருபொற்பணப் பையை யும், முத்திரைபோட்டு எழுதின ஒரு பத்திரத்தையும், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் காணிக்கையாக வைத்து : இவற்றைத் தாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பொற்பணப்பையை யெடுத்து அங்கே கூடியிருந்த ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு, பத்திரத்தை வாங்கி வாசித்தார்கள். அதில் எழுதியிருந்தது இது :—

“ எனக்குச் சொந்தமான இன்னகப்பலையும், அதில் ஏற்றியிருக்கும் சரக்குகளையும், ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதி அவர்களுக்குப் பாதகாணிக்கையாக நான்கொடுத்து விட்டேன். அவர்கள் அவற்றை ஒப்புக்கொண்டு, தங்கள்

பிரியப்படி அதுபவித்துக்கொள்ளுவார்களாக. இப்படிக்கு, சைகு அப்துல்லா மக்கி”

என்று எழுதி, வருஷம், மாதம், திகதி, சாஷிகள் எல்லாம் போடப்பட்டிருந்தன. ஆண்டவரவர்கள் அதைப் பார்த்து, ஒன்றும் பேசாமல் தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பின் அந்தப்பத்திரம் அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் விரிப்பின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்தது. மனிதர் பலர் கூடியிருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில், மக்காவில் பெருந்தொழில் செய்து, பின் ஏழையாய்விட்ட ஒரு எளியவர் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில்வந்து ஸலாம் சொல்லி “ அல்லாவுக்காகத் தானங்கொடுங்கள் ” என்று கேட்டார். உடனே ஆண்டவரவர்கள் ஒரு பொற்காசை யெடுத்து அவர் கையிற் கொடுத்தார்கள். அவர் அதை மறுத்து “ நான் இதற்காக வரவில்லை ” என்றார். பின் ஆண்டவரவர்கள் இரண்டு பொற்காசுகளையெடுத்துக் கொடுத்தார்கள். அப்போதும் அவர் “ நான் இவைகளுக்காகவும் வரவில்லை ; தங்கள் விரிப்பின்கீழிருக்கின்றதே, அதற்காக வந்தேன். அதைத் தாருங்கள் ” என்றார். உடனே ஆண்டவரவர்கள் சிரித்துக்கொண்டு, விரிப்பின்கீழிருக்கிற கப்பற்சாசனத்தை யெடுத்து அவர்கையிற் கொடுத்து : இந்தப்பத்திரத்திற் கண்ட மரக்கலத்தை அதில் ஏற்றியிருக்கும் சரக்குகள் உள்பட நான் ஒப்புக் கொண்டு, அவற்றை உமக்கு வெகுமதியாகத் தந்து விட்டேன். இப்போது அவற்றை நீர் ஒப்புக்கொண்டு, உமது சித்தத்தின்படி அதுபவிப்பீராக என்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் கலீபா சைகு முகம்மதுஹஸீனையும், சைகு அப்துல்லாமக்கியையும் அந்த எளியவருடன் கூட்டி, ஜித்தாவுக்குப்போய் மரக்கலத்தை அந்த எளியவர்வசம் ஒப்படைக்கும்படி சுட்டளைபண்ணி அனுப்பினார்கள். அப்படியே அவ்விருவரும் ஜித்தாவுக்குப்போய், கப்பலையும்

சரக்குகளையும் அந்த எளியவர்வச மாக்கிவிட்டு, திரும்பி வந்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் தெரிவித்தார்கள். பின்பு ஆண்டவரவர்கள் அதற்காகச் சந்தோஷமடைந்து, அல்லாதுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்து செய்துவிட்டு, மேற்படி சைகு அப்துல்லாமக்கிக்கும், அவர்குமாரர் அப்துல் அஜீஜுக்கும் துஆசெய்து, அவ்விருவரையும் அனுப்பினார்கள்.

மரக்கலத்தானஞ் செய்தது முற்றிற்று.

௬௨ - ம் அத்தியாயம்.

புத்திரர்வந்து சேர்ந்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் புத்திரராகிய ஹலறத்து, சையிது முகம்மது யூசுபு சாகிபவர்கள் லாகூரை விட்டுப் புறப்பட்டு, மக்காவில் தந்தையுடன் வந்துசேர்ந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது சுல்தான் ஷாதுல் ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் பொருட்டால், லாகூர் காஹிசைகு நூறுநீன் முப்தியவர்கள் குமாரராக அவதரித்த ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபு ஆரிபுபில்லாஹி யவர்கள், லாகூரில் பிதாமாதாக்களின் ஆதரவில் சுற்றத்தார் உயிரென்று பேணும்படி வளர்க்கப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு நான்கு பிராயமானபோது, தந்தையவர்கள் துலுஸ் ஒதும்படி செய்தார்கள். அவர்கள் ஒதும் பிராயமாயிருந்து கல்விச்சாலைக்குப் போய்வந்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில், பிதாமாதாக்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் கிருபைக்கு அளவில்லை. அவர்கள் தகப்பனார் காஹி நூறுநீன் முப்தியவர்கள் மைந்தரைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் “என் அருமைக் கண்மணியான கிரேஷ்டமகனே, உம்மைப் பெற்றதால், நான் என்றும் பெருத நன்மைகளைப் பெற்றேன்” என்று ஆனந்தத்துடன்

சொல்லி, மனங்குளிர்ந்து அணைத்துக்கொண்டுதான் சம்பாவிப்பார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னும் ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் உண்டாயிருந்தும், பிதாமாதாக்களின் கிருபை முழுதும் மூத்தமகனாகிய சையிது முகம்மது புகுபு சாகிபு அவர்கள்மீதே யிருந்தன.

இவ்வாறாக ஹலறத்து சையிது முகம்மது புகுபு சாகிபவர்கள் பிதாமாதாக்கள், சுற்றத்தார் இவர்களின் முழுக் கிருபையையும் பெற்று, அவர்கள் எல்லார் மீதும் கிருபையுள்ளவர்களாய், அல்லாதுத்த ஆலாவின் காவலைக் கொண்டு, துலுஆன் ஒதிவரும் காலத்தில், ஓரிரா அவர்களின் சொம்பனத்தில் சையிது ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவர்கள்போல ஒருவர் வந்துநின்று : மகனே, வாயைப்பிள என்று சொல்லி, பிளந்தபின் வாயில் உமிழ்ந்து, நீ இல்மில் சிறப்படைவாய் என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்து போனார்கள். அன்றுமுதல் அவர்களுக்கு துலுஆன் முழுதும் மனனமாய், நகுஷ் சுலபாதி நூல்களும், பிதஹு, அகாயிது, தவஸல்வபு முதலான இல்முகளும் மனதிற் குடியாயின. எந்தக்கிதாபை யெடுத்து வாசித்தாலும் அதிலடங்கின அகப்பொருள் புறப்பொருள் அடங்கலும் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டு வந்தன. ஏழுபிராயத்தை யடைபுமுன் பதினான்கு இல்முகளிலுந் தேறினார்கள்.

பின்பு, சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்களுக்கு ஏழுவயதாயிற்று. ஒருநாள் அவர்கள் அதிகாலையில் எழுந்து குத்பாப்பள்ளியிற் போய் இமாம் ஜமா அத்துடன் பஜு தொழுது முடித்து, துலுஆன் ஒதிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒதி முடிந்தவுடன் “சையிது முகம்மதுபுகுபே, உமது தந்தை சையிது அப்துல்காதிது மக்காவில் கதுபாவின் ஹறத்துக் குள்ளிருந்து கொண்டு, உமது வருகையை அதிகவிரும்பத்துடன் எதிர்பார்க்கின்றார். அவரிடம் நீர்போய்ச் சேர்ந்து கொள்வதுகொண்டு உமக்கு துன்பாவிலும்,

ஆகிறத்திலும் ஜயம் பெறுத லுண்டாகும்” என்று அசரீரி யான ஒரு சத்தம் காதிற் கேட்டது. இச்சத்தத்தைக் கேட்டு திகைத்து மனதில் ஆராய்ந்து, உடனே யெழுந்து வீட்டுக்கு வந்து, தகப்பனாராகிய காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர் களின் முன்போய்ப் பணிந்து நின்று, [மஸ் அபீ ஸீத்கன்] “என் உண்மையான தகப்பன் யார்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் அந் அபூக்க ஹீத்கன்” “திடனாக நான்தான் உமது தகப்பன்” என்று மறுமொழி சொன் னார்கள், இதைக்கேட்ட சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்கள் பின்னும் தகப்பனாரை நோக்கி [அந்த அபு பதனி, வஜிஸ்மீ வமஸ் அபு நூஹீ, வநஸ்மீ.] “மெய்தான்: தாங்கள் என் உடலுக்குத் தகப்பன் தான். என் நூஹுக்குத் தகப்பன் யார்?” என்று மறுத்துங் கேட்டுவிட்டு, “அல்லாவினானே என் தந்தை சையிது அப்துல்காதிர் இடத்தில் நான் போய்ச் சேர்ந்துகொள்வேன்: இன்ஷா அல்லா” என்று சொன் னார்கள்.

இச்சொல்லைக் கேட்ட தகப்பனாராகிய காலி நூறுத்தீன் முப்தியவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு ஆலோசித்து, [மஸ் அஹ்மா அக்க ஹாதல் கபுலல் கபிய்ய] “மகனே, இந்த ரகசி யத்தை உமக்கு அறிவித்தவர் யார்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் [நப்பாஹி அல்லாதல் அல்லாழல் கபிய்ய] “ரகசியங்களை யெல்லாம் அறிந்திருக்கும் அல்லாநூத்தஆலா இதை எனக்கு அறிவித்தான்” என்று சொல்லிவிட்டு: என் தந்தை கொடுத்த அடையாளம் ஏதாவதுண்டா? கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். அப்போது தாயாராகிய ஜஹ்ரீவி: மகனே, அப்படி ஒன்றிருந்தால், நீரே எடுத்துக்கொள்ளும் என்றார்கள்.

இச்சொல்லைக்கேட்டு ஹலறத்து சையிது முகம்மது யுகபு சாகிபவர்கள் பெட்டியைப் போய்த் திறந்து, முன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கொடுத்த பற்கொம்பைத்

தாங்களே கொண்டுபோய் வைத்ததுபோலவே எடுத்துக் கொண்டு, தந்தையவர்களை நாடிப் பிரயாணப்பட்டார்கள். அப்போது பிதாமாதாக்கள் கண்ணீர் சொரிந்து அழுது : மகனே, நாங்கள் விரும்பியிருந்து பெற்றநீர் எங்களைவிட்டுப் போகாதீர். அப்படிப் போய்விட்டால் உம்மோடே எங்கள் எல்லாச் சுகங்களுந் தொலைந்துபோம். போகாதீர் மகனே என்று பலவாறு சொல்லித்தடுத்தார்கள்.

எவ்வளவு சொல்லித் தடுத்தும் கேளாமல் : நான் என் தந்தையவர்களைக் கண்ணூரக் கண்டாலல்லாமல் தரித்திருக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி, ஒரேபிடியாய்ப் புறப்பட ஒருப்பட்டார்கள். அப்போது, தகப்பனார் : மகனே, உமது தந்தை சையிது உப்துல்காதிரு இப்போது மக்காவிலிருக்கிறார்கள். நீர் தன்னந்தனியே அவர்களைத் தேடிப்போவது கூடாது. சில துணைவர்களையாவது சேர்த்துக் கொண்டு போவீராக என்று சொல்லி, தங்கள் ஆட்களில் நாலு பேரைச் சேர்த்து, வழிச்செலவுக்குப் பணமும், ஏறிப் போக ஒரு குதிரையும் கொடுத்து, பிரயாணப் படுத்தினார்கள். அப்போது ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயுகபு சாகிபவர்கள் தந்தையை நோக்கி : எனது தந்தையே, தாங்கள் எனக்கு வழித்துணைக்காக இந்த நான்கு பேர்களையும் என்னுடன் கூட்டி யதுப்புதிர்களே. நல்லது, வழியில் இவர்கள் சொல்வதை நான் கேட்டு நடக்கிறதா? நான் சொல்வதை இவர்கள் கேட்டு நடக்கிறதா? இதன்வகை எப்படி? என்று கேட்டார்கள். அப்போது தந்தை : மகனே, நீர் சொல்வதை இவர்களே கேட்டு நடப்பார்கள் என்று சொன்னார்கள். இதை ஹலறத்து அவர்கள் கேட்டு : அப்படியானால், வழியில் நான் சொல்லும் எதையும் இவர்கள் தட்டாமல் கேட்டு நடக்கிறதாக இவர்கள் கைப்பட ஒரு எழுத்து வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். தமக்குக் கீழ்ப்படி

யாமல் நடப்பார்களே என்ற அச்சத்திற்காக உறுதிப்பட்ட வேண்டியே இப்படி யெழுதிக் கேட்கின்ற ரென்று தகப்பனார் எண்ணி, அவர்கள் சொன்னபடி அந்நால்வர் கைப்பட ஒரு உறுதிமொழி யெழுதி வாங்கி மகனார் கையில் கொடுத்தார்கள். ஹலறத்து அவர்கள் அதை வாங்கிக் கொண்டு அந்நாலுபேரும் தங்கள் பின்வர, பிதாமாதாக் களின் உத்தரவு பெற்று, அவர்களைப் பணிந்து ஸலாம் சொல்லி வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் பிதாமாதாக்கள், சுற்றத்தார் எல்லாரும் உயிரைப் பிரிந்த வெற்றுடல் போலானார்கள்.

ஹலறத்து சையது முகம்மதுபுகபு சாகிபவர்கள் தங் கள் தகப்பனாராகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நாடி, லாகூரை விட்டு வெளிப்பட்டு நடந்தார்கள். துணைவர் நால் வரும் கூடவே தொடர்ந்து போனார்கள். அப்போது ஹல றத்து அவர்களுக்கு வயது ஏழு.

லாகூருக்கு வெளியில். கொஞ்சந்தூரம் போன பின், ஹலறத்து அவர்கள் தங்களுக்கு வழித்துணையாய் வரும் நால்வரையும் பார்த்து : நீங்கள் எழுதிக்கொடுத்த பத்திரம் இதோ பார்த்தீர்களா ? இதற்கு என்ன சொல்லுகின்றீர்கள் ? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்நால்வரும், ஆம் என மானே, தாங்கள் ஏனினபடி நடக்கக் காத்திருக்கிறோம் என்று மறுமொழி சொன்னார்கள்.

இச் சொல்லைக்கேட்ட ஹலறத்து அவர்கள் அந் நால் வரையும் பார்த்து : நான் கால் நடையாகத் தன்னந்தனியே போய் என் தகப்பனாவர்களைத் தரிசிக்கவேண்டும். இதற்கு அல்லாநுத்த லூலா துணையிருக்கின்றான். ஆகையால், நீங்கள் என்னோடு வரவேண்டாம் ; திரும்பிப் போய் விடுங் கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். இதைக்கேட்ட நால் வரும் தடுக்கிட்டு, மறுத்துப்பேச வாயில்லாமல் அக்கட் டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து உடன் பட்டார்கள். உடனே ஹல

றத்து அவர்கள் தங்கன்பிதா வழிச் செலவுக் கென்று கொடுத்த பணத்தையும், ஏறிப்போகக்கொடுத்த குதிரையையும் அந்நால்வரிடம் கொடுத்து, அவர்களை லாகூருக்குத் திருப்பியதுப்பி விட்டார்கள்.

ஹலறத்து அவர்கள் தங்களுக்குத் துணையாட்களாக வந்த நால்வரையும் அதுப்பிவிட்டு ஒன்றியாய், ஏறி நடக்க வாகனமும், உண்ண ஆகாரமும் இல்லாமல், தகப்பனாராகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மேல் ஒரே நாட்டமாய் அல்லாதுத்த ஆலாவின் புறத்தில் தவக்கல் வைத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள். ஹலறத்து அவர்களுக்காக அல்லாதுத்த ஆலாவர்கள் நடக்கும் பாதையைச் சுருக்கினான். அடர்ந்த காடுகள், உயர்ந்த மலைகள், அகன்ற நதிகள், பரந்த வனங்கள் எல்லாவற்றையும் வெகு விரைவாகக்கடந்து, ஆலாவானிஸ்தான். பெலுஜிஸ்தான், குரூஸான், பெர்ஷியா இரூக்கு என்னும் இந்த இராச்சியங்களையும் நீக்கி, அந்நாடு ராச்சியத்துக் கடலருகிலிருக்கும் ஸன் ஆன் பட்டணம் போய்ச் * சேர்ந்தார்கள்.

ஹலறத்து அவர்கள் அந்தப் பட்டணத்துக் கடற்கரையிற்போய், தகப்பனாருடைய நாட்டத்துடன் அருகில் ஒரு மரநிழலில் உட்கார்ந்துகொண்டு ; ஆழ்ந்த சிந்தையுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்.

இது இவ்வாறாக, ஹலறத்து சையிது ஷர்துல்ஹம்மீ பாத்துஷா ஆண்டவரவர்கள் மக்காவில் ஹிஜரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்தாரும் வருஷம், றஜபுமாதம், பத்தாந்திகதி அதிகாலையில் எழுந்து கதுபாவிற்போய், தங்கப்பகீர்மார்களுடன் இமாம் ஜமா அத்தாய் பஜறு தொழுது

* ஹலறத்து அவர்கள் தங்கள் துணையாட்களைத் திருப்பியதுப்பி விட்டு மூன்றடிவைத்து நடந்தவுடன் ஸன் ஆன் பட்டணம் சேர்ந்து விட்டார்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

விட்டு கொஞ்சநேரம் வரையும் ஒஜீபா ஒதிக்கொண்டிருந்து, பின் தங்கள் கலீபாக்களில் சைது முஹுத்தீனையும், சைது இபுறீமையும், சில பகீர்களைப் கூப்பிட்டு : அல்லா துத்த ஜலா லாகூர் காலி நூறுத்தீன் முப்தியினின்று எனக்கு உண்டாக்கித் தந்த என்மகன் சையிது முகம்மது புகுபு, என்னைத் தேடிக்கொண்டு பிதா மாதாக்களாதிபேர் எல்லா வரையும் விட்டுத் தனியே புறப்பட்டு, அல்லாதுத்த ஜலா புறம் தலக்கி வைத்து நடந்து, ஸன் ஜன் பட்டணத்துக் கடலருகில் வந்திருக்கின்றார். நான் அவரை மேன்மைப்படுத்தின குறியாக நீங்கள் அங்கேபோய், அவருக்கு என் ஸலாம் சொல்லி இங்கே அழைத்து வாருங்கள் என்று சொல்லி, அவர்களை யதுப்பினார்கள்.

உடனே அந்த இரண்டு கலீபாக்களும், பகீர்களும் புறப்பட்டு ஸன்ஜன் கடற்கரைக்குப்போய் அங்கே தனித்து உட்கார்ந்திருக்கும் ஹலறத்து சையிது முகம்மது புகுபு சாகிபவர்களைக்கொண்டு ஸலாம் சொல்லி, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் ஸலாத்தையும், அவர்கள் சொன்ன செய்திகளையும் சொல்லி அழைத்தார்கள். இதைக்கேட்ட ஹலறத்து அவர்கள் சந்தோஷங்கொண்டு, தந்தையவர்களிடம் வருவதற்காக அவர்களோடு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

ஹலறத்து அவர்கள் தங்களை யழைக்க வந்தவர்களுடன் நடந்து மக்காவுக்கு அருகில் வந்தபோது, அழைத்து வரும் சைது முஹுத்தீன் முதலானவர்கள் ஹலறத்து அவர்களை இஹ்ரம் கட்டுவித்து தங்கள் தோள் மேல் ஏற்றிச் சுமந்துகொண்டு, தக்பீறு, தஹ்லீலு முழக்கத்துடன் மக்காவுக்குள் புகுந்தார்கள். அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கதுபாபின் ஹறத்துக்குள் இருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்விதம் தக்பீறு, தஹ்லீலு முழக்கத்துடன் வருவதை அறிந்து, தாங்கள் பகீர்மார்களுடன் ஹறத்தை விட்டு

எழுந்து தங்கள் புத்திரருக்கு எதிர்கொண்டு வந்து சந்தித்து, கட்டித்தழுவி, நன்மாராயஞ் சொல்லி, எல்லாரும் திரண்டு சூழ அழைத்துக்கொண்டு போய். கதுபாவைப் பிரதக்கணஞ்செய்து, இமாம் ஜமா அத்துடன் வுகறு தொழுது முடித்து, இரு கைகளையும் உயர்த்தியேந்தி “ யா அல்லா, உன் கொடையினின்று ஒன்றாக இந்தப் பிள்ளையை எனக்கு நீ கொடுத்தருளினாய்; இவரை ஸாலிஹாக்கியருள் ” என்று அல்லாதுத்த ஆலா இடம் துஆ இரந்து, பின் அங்கிருந்து தங்கள் இருப்பிடம் வந்து, புத்திரர் வந்து சேர்ந்த தற்காகச் சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் புத்திர ராகிய சையிது முகம்மதுபுகபு சாகிபவர்களை நோக்கி “ மகனே, முகம்மதுபுகபே நீர் என் கண்கள் குளிரந்த குமாரர். இனி எனக்குப் பிரதியாகவும், என் உடைமைக்கு உரிமைகார வாரிதாகவும், வலிகாரராகவும் இருப்பீர். உம்மை உவந்தவன் எவனோ, அவன் என்னை உவந்தவன். உம்மை வெறுத்தவன் எவனோ அவன் என்னை வெறுத்தவன். உமக்கும், உம்மை உவந்தவர்களுக்கும் அல்லாதுத்த ஆலா றகுமத்துச் செய்வானாக. நீர் ஆபீதாயும், முஜ்தஹீ தாஹ் ஆலிமாயும், சாஹீலாஹ் சைகாயும். ஸாலிஹாஹ் ஒலியாயும் முத்தவக்கீலாஹ் பகீராயும், ஆர்பாயும், ஹாஜீயாயும் இருப்பீர் என்று மனங்கனிந்து சொன்னார்கள். அப்போது பகீர்கள் எல்லாரும் “ ஆம் ” என்று குரலுயர்த்தி ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

அதன் பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் புத்திரரை அருகில் இருத்தி, அன்று பகல் முழுதும் அநந்த உபதேசங்களையும், ரகசியங்களையும் போதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இரவான பின், இஷா தொழுதுவிட்டு அந்த உலுவுடனிருந்து பஜரூகு முன் † குறுஆன் முப்பது அத்தியா

† இந்த குறு ஆன் இன்னும் நாகூரில் இருக்கின்றது.

யங்களையும் தங்கள் கையால் எழுதி முடித்து வைத்திருந்து, பொழுது விடிந்தபின் மகனாரையழைத்து அந்த குறுஜனைக் கொடுத்து ஓதச்சொன்னார்கள். ஹலறத்து சையிது முகம் மதுபுகபு சாகிபவர்கள் அந்த குறுஜனை வாங்கி, காறிகளும் நாணத்தக்கதாக கறாஅத்தின் ஏழுவித நிபந்தனைப் பிரகாரம் ஒதினார்கள். அதை ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் செவி குளிரக் கேட்டு மனம்பூரித்து, அல்லாநுத்த ஜலாவைப் புகழ்ந்து சக்து செய்தார்கள்.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் அருமைப் புத்திரர் சையிது முகம்மதுபுகபு சாகிபவர்களுக்குப் பதினான்கு இல்முகளையும் பரிபூரணமாக கற்பித்து, வணக்கத்தின் வகைகளையுந் தெரிவித்து தலைமுடிகாட்டி, புத்துடை புனைவித்து, அல்லாநுத்த ஜலாவை அறியும் ரகசியமாகிய உபதேசத்தைப் போதித்து முரீதாக்கி கிலாபத்தும் இஜாஜத்தும், கிறுக்கத்தும், கில் அத்தும் கொடுத்து, தங்களுக்கு முதலாம் கலீபாவாக்கி, தங்கள் மற்ற கலீபாக்களுக்கும், பகீர்மார்களுக்கும் தலைவராக நியமித்தார்கள். உடனே பகீர்கள் எல்லாரும் அவர்களைத் தங்களுக்குத் தலைவராக ஒப்புக்கொண்டு பைஅத்துக்கொடுத்து, அடி பணிந்தார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் புத்திரருக்கு முலாஹதா, முஜாஹதா, முகாஹபா முஷாஹதா. முறகபா முகாஷபா, முஜுஇனா என்னும் ஏழுவகையிலும் நாட்குநாள் பழக்கமாகச் செய்து தேற்றி, எல்லா இல்முகளிலும் காமிலாக்கி எந்நாளும் தங்கள் பக்கத்தில் வைத்துப் பக்குவப்படுத்திவந்தார்கள். சையிது முகம்மதுபுகபு சாகிபவர்கள் அன்று முதல் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குப் புத்திரராயும் வாரிதாயும், கலீபாவாயும், பகீர்களுக்குச் சற்குருவாயும் இருந்தார்கள்.

புத்திரர்வந்து சேர்ந்தது முற்றிற்று.

சூ. - ம் அத்தியாயம்.

திவ்யஸ்தலங்களைத் தரிசித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்காவி லிருந்து புறப்பட்டுப் பலராச்சியங்களையும் சுற்றி, அங்குள்ள திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிரு ஷாகுல்ஹமீது பாத் துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அறிபு, எமன், ஷாம், இரூக்கு முதலான ராச்சியங்களை யெல்லாம்போய்க் காண வேண்டுமென்று நாட்டங்கொண்டு, தங்கள் மகனார் ஹல றத்து சையிது முகம்மதுபுகுபு சாகிபவர்களும், மற்றும் கலீயாக்களும், பகீர்களும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி மக்கா வி லிருந்து பிரயாணப்பட்டு, அங்குள்ள ஷரீபு முதலான தலைவர்களுக்கும், பெரிய மனிதர்களுக்கும் சொல்லிக் கொண்டு நபிமுகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்கள் அவதாரஞ் செய்த இடம் முதலான தானங்களையும் தரிசித்த மகனாருக்குந் தெரிவித்துக்கொண்டு, ஜன்னத்துல்மாலா முத லான மகுபுறாக்களி லெல்லாம் போய் ஜியாஹத்துஃ செய்து விட்டு, மக்காவை விட்டு வெளிப்பட்டுப் பக்கத்திலுள்ள மஸ்ஜிதுகளினெல்லாம் போய் இமாம் ஜமா அத்துடன் தொழுது தக்பீறு தஹ்லீலு முழக்கத்துடன் மதீனா நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் மதீனாவிற் போய்த் தங்கள் பாட்ட னார் நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்ல மவர்களின் சிறப்பான ஆலயத்திற்குள் தங்கள் புத்திரருடன் ஒரே நோன்பாக நாற்பதுநாள் உபவாசத்துடன் இக்கதிக்கா பிருந்து, பின்பு, நபிநாயகமவர்களினதும், அவர்கள் கலீ பாக்களுள் அமீறுல்மூமினீன் அபுபக்கர் சிந்நீத்து அமீறுல்மூமி னீன் உமறுல்பாறுகதுறவியல்லாகு அன்குமா இவர்களினதும்,

தங்கள் பாட்டியார் பாத்திமா றலியல்லாகு அன்கா அவர் களினதுமான கபுறுகளை ஜியாறத்துச் செய்து மகனாருக்குங் காட்டிக்கொண்டு, அங்குள்ள ஷரீபு முதலான பெரியோர் களையும் சந்தித்துவிட்டு, ஜன்னத்துல் பகீஆ விற்போய் அமீ றுல்முமினீன் உதுமான் றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் முத லான சிலபல அஸ்ஹாபுகளின் கபுறுகளையும் ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு, மகீனாவை விட்டுப் புறப்பட்டு பதுறு மலைக் குப் போனார்கள்.

முன் ஒருதரம் பாரிய யுத்தஸ்தானமாயிருந்த அந்த பதுறுமலையிற்போய், அங்கே ஷஹீதான அஸ்ஹபுமார் களையும் ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு பின் அங்கிருந்து உகுதுமலைக்குப் போனார்கள். அங்கே ஷஹீதான ஹம்ஜா றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் முதலான அஸ்ஹாபுகளை யெல்லாம் ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு அங்கிருந்து நஜபு என்னும் நகரத்திற்குப் போனார்கள்.

அந்த நஜபு நகரத்தில் விளங்கும் நபி நாத அலைகிஸ் ஸலாமவர்கள் முதலான சில நபிமார்களின் கபுறுகளையும், அமீறுல் முமினீன் அலி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் கபுறையும், இன்னுள் சிலருடைய மகுபுறாவையும் ஜியா றத்துச் செய்துவிட்டு, அங்கொரு தானத்தில் சிலநாள் இத்திக்காபிருந்து, பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தூலுகீனா என்னும் மகாபர்வதத்திற்குப் பிரயாணமாய், தங்கள் குமாரர் முதலான எல்லாருடன் அந்தமலையிற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மகத்துவமுள்ள தூலுகீனா மலைச்சிகரத்தில் ஏறி நாற்பதுநாள் ஒரே உபவாசத்துடன் இத்திக்காபிருந்து, பின் தொழுது அல்லாதுந்த ஆலா இடம் பிழைபொறுக்க துஆ இரந்து, அங்கிருந்து ஷாமிராச்சியத் திற்குப் பிரயாண மானார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் ஷாமிற்சேர்ந்து அங்குள்ள கல்வின்
தேச முதலான பல பகுதிகளிலுமுள்ள பிரதான நகரங்
களுக்கெல்லாம் போய், அங்கங்கேயுள்ள நபு இப்றகிம் அலை
கிஸ்ஸலாம், நபி இசுமாயில் அலைகிஸ்ஸலாம், நபி இசுஹாக்கு
அலைகிஸ்ஸலாம் நபி யாஃகூபு அலைகிஸ்ஸலாம், நபி யூசுபு
அலைகிஸ்ஸலாம், முதலான நபிமார், றகுல்மார்களின் மகுபு
ருக்களையெல்லா ஜியாஹத்துச் செய்துகொண்டு பரிசுத்த
ஸ்தலமாகிய பைத்துல்அகத்திசு நகரத்திற் போய், அங்குள்ள
திவ்வியாலயத்திற் பிரவேசித்து உபவாசத்துடன் இத்திக்கா
பிருந்து, பின்தொழுது துஆ இரந்து, நபி தாலூது அலைகி
ஸ்ஸலாம், நபி சுலைமான் அலைகிஸ்ஸலாம், நபி ஜகரிய்யா அலை
கிஸ்ஸலாம், நபி யஹ்யா அலைகிஸ்ஸலாம், மறியம் அலைகி
ஸ்ஸலாம் இவர்களின் மகுபுருக்களையும் ஜியாஹத்துச் செய்து
கொண்டு, நபி ஈஸா அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் இருந்துவணங்கி
வானத்திற்குப்போன தலத்தையும் தரிசித்துக்கொண்டு,
அங்கிருந்து நீனவாநகரம்போய் நபி யூலுசு அலைகிஸ்ஸலா
மவர்களை ஜியாஹத்துச் செய்துகொண்டு, ஸூரியா மலைமேல்
ஏறி, அங்கே அம்றுல் மூம்னீன் உமறு றலியல்லாகு அன்று
அவர்கள் கட்டின தேவாலயத்திற் போய்த்தொழுது துஆ
இரந்து, இத்திக்காபிருந்து, நக்பீறு, நஹ்லீலு முழங்
கத்துடன் ஷாமிராச்சியத்து எல்லையைக்கடந்து, ஹலபு,
அந்தாக்கிய்யா மார்க்கமாக ஷாமிராச்சியம்போய்ச் சேர்ந்
தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் * ஷாமிராச்சியம் போய்ச்
சேர்ந்து அங்குள்ள பிரதான நகரங்களை யெல்லாங்கண்டு
அல்லாதுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து கொண்டு, முஸ்லிமான
அதிபதியாகிய சுல்தானவர்கள் அரசுசெய்யும் ராஜதானியா

* ஷாம் என்றது ஷாமுக்கு வடக்கிலுள்ள, கருங்கடலுக்குத்தெற்கிலும், அறுமனிய்யாவுக்கு மேற்கிலும், மத்தியதரைக் கடலுக்குக் கிழக்கிலுமுள்ள பூமி, அதை சின்ன ஆசியா என்பார்கள்.

கிய ஸ்தம்புல் என்னும்* கிஸ்தந்தீனிய்யா (கான்ஸ்டான்டினோபில்) நகரம்போய், அந்நகரத்து அலங்காரங்களைக் கண்டுமகிழ்ந்து : எல்லா ராசாங்கங்களிலும் இந்த ராசாங்கத்தை மேன்மையாக்கிவைத்த அல்லாதுத்தபுலாவுக்கே எல்லாப் புகழு முரியனவென்று புகழ்ந்து சக்றுசெய்து, அந்நகரத்துப் பிரதான ஆலயமாகிய உயாதுபியா என்னும் பள்ளியிற்போய் விடுதியிட்டார்கள். அக்காலத்தில் அங்கிருந்து அரசாளும் சக்கரவர்த்தியாகிய கல்தான் முகம்மது உதுமான்யில்காஜியவர்கள் கேள்விப்பட்டு, தங்கள் பிரதானமான கைகுல்லிஸ்லாமும், மற்ற இமாம்களும், உலமாக்களும், மந்திரிமார்களும், பாத்துஷாக்களும், சேனாபதிகளும், ராசகுமாரர்களும் பெருந்திரளாய்வரப் புறப்பட்டு அந்தப் பள்ளியில்வந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைச் சந்தித்துக் கணப்படுத்தி, அடுத்த வெள்ளிக்கிழமையில் தாங்களே குத்பாவோதி இமாமாய்நின்று தொழுவித்து, வஅலும் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவர்கள் வேண்டுகோட்படி அந்த வெள்ளிக்கிழமை அங்கிருந்து தொழுது பிரசங்கமுஞ் செய்து, கல்தானவர்களும், அவர்கள் குடிகளுக்கும் ராசாங்கத்திற்கும் துஆசெய்து ஆசீர்வதித்து, பின் ராசமாளிகையில் விருந்துண்டு, பிரயாணஞ் சொல்லிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பின்னும் றாம்வழியே இறாக்குத்தேசத்திற்கு வந்து, அத்தேசத்து இராசமா நகரமாகிய பகுதாது பட்டணஞ்சேர்ந்ார்கள். அந்தப்பட்டணத்திற் புகுந்தபோதே, அங்கே அடங்கி விளங்கும் இமாமுல்லகுலம் அபுஹன்பா றலியல்

* றுமிலிருந்து கிஸ்தந்தீனிய்யாவுக்குப் போகவேண்டுமானால், மாக்கலமேறியன்றிப் போகவரக்கூடாது. மாக்கலமேறிப் போன தாகச் சொல்லப்படவில்லை.

லாகு அன்கு அவர்களின் ஆலயத்திற்போய் அவர்களைஐயா
றத்துச் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து தங்கள் பாட்டனா
சல்தானுல்லெளலியா, சையிது முகிய்தீன் அப்துல்காதிர் றலி
யல்லாகு அன்கு அவர்களின் பள்ளியிற்புகுந்து கைகட்டி
நின்று “அஸ்ஸலாழ அலைக்தும் யாஜந்தீ” என்று ஸலாம்
சொன்னார்கள். உடனே கபுறிலிருந்து “வஅலைக்துமுஸ்ஸலாம்
யாபுண்ணி” என்று பிரதிவந்தது. ஹலறத்து ஆண்டவ
ரவர்கள் அதைக்கேட்டுச் சந்தோஷங் கொண்டு, பதினொரு
தினம் அந்தப் பள்ளியில் கல்வத்திருந்து, பின்கத்தம்
பாத்தீஹா வோதி ஹதியா செய்துவிட்டு, கந்தூரியும்
கொடுத்து, அங்குள்ள பெரியோர்களை யெல்லாம் ஐயாறத்துச்
செய்துகொண்டு, அங்குள்ள ஜாமிஉல்மஸ்ஜிது, ஜாமி
உற்றிலா என்னும் ஆலயங்களிற் போய்த்தொழுது இக்கதிக்கா
பிருந்து, பின்பு அங்கிருந்து தங்கள் கூட்டத்தாருடன்
புறப்பட்டு, கரீபலா என்னுந் தலத்திற்குப் போனார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் கரீபலாவிற்போய் அங்கே ஷஹீ
தான சல்தானுஷ்ஷுஹதாஇ, சையிதின இமாம் ஹுஸைன்
றலியல்லாகு அன்கு அவர்களையும், மற்றும் அஸ்ஹாபு
களையும் ஐயாறத்துச் செய்துகொண்டு, அங்கே மூன்று நாள்
கல்வத்திருந்து, கத்தம் பாத்தீஹா வோதிக் கந்தூரி
கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு குதைநா நகரம்
போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

* குதைநா விற்போய் அங்கே அடங்கியிருக்கும் எல்
லாப் பெரியோர்களையும் ஐயாறத்துச் செய்துகொண்டு, பின்
அங்கிருந்து பல நாடுநகரங்களையுங் கண்டு களித்து அல்லா
குத்த ஓலா வைப்புதழ்ந்து கொண்டு, முஃகா என்னும் ஊர்
போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

* நபி பூனுக அலைகிஸ்ஸலாமவர்களின் கபுறு குதைநாவில்
இருக்கிறதென்று சிலர் எழுதி யிருக்கின்றார்கள்.

அந்த முஃகா நகரத்தில் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் போனவுடன், அங்குவிளங்கும் ஷைகுல் மஷாயிகு இமாம் உமற்புனுஷாதலி றகுமகுல்லா, இமாம் ஸந்தலி றகுமகுல்லா இவர்களின் ஆலயங்களிற் போய், இவர்களின் கபுறுகளுக்கு முன்னின்று ஸலாம் சொன்னார்கள். உடனே அவ்விருவருடைய கபுறுகளிலுமிருந்து பிரதிஸலாம் வந்தது. ஆண்டவரவர்கள் சந்தோஷமடைந்து அவ்விருவரின் ஜியாஹத்து களைபும் முடித்துக்கொண்டு, பின் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு பூங்காவனத்தில் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் குதைதாவின் தோட்டத்தில் தங்கியிருக்கும் போது, ஒருநாள் தங்கள் புத்திரர் சையிது முகம்மதுபுகபு சாகிபவர்களை அருகில் அழைத்து : என் அருமைமகனே உம்மிடம் இருக்கிற என் பற்கொம்பையெடுத்து இந்தத் தோட்டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் நட்டிவிட்டு, நீர் வஹதாஸிய்யத்து என்னும் விரிப்பில் ஒழுக்கத்தோடும் உபவாசத்தோடுமிருந்து, அல்லாஹ் ஆலாவை வணங்கிக்கொண்டு கல்வத்திரும். அவன் உம்மைபும், உமது வணக்கத்தையும் ஏற்று, உமக்கு நேர்வழி காட்டத் தக்கவன் அப்படி அவன் ஏச்சுக்கொள்வானான், நீர் நட்டின பற்கொம்பு தளிர்ந்து, மூன்றுகிளையிட்டு வளர்ந்திருக்கும். என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அவ்வாறே ஹலறத்து சையிது முகம்மதுபுகபு சாகிபவர்கள் பற்கொம்பைக் கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் நட்டிவைத்துவிட்டு, அதின் பக்கத்தில் கல்வத்திருந்தார்கள். அவர்களைச் சூழ பகீர்களில் பலரை கல்வத்திலிருந்தார்கள். அந்த கல்வத்தின் இருப்பு நாற்பது நாட்களுக்கென்று குறிப்பிட்டிருந்தது.

௨௭௦ : கன்னுல் கருமாத்து.

நாற்பது தினங்களுந் தீர்ந்து ஹலறத்து ஆண்டவ
ரவர்கள் எழுந்து, தங்கள்மகனார் சையிது முகம்மது யுகபு
சாகிபவர்களைப்போய்ப் பார்த்தார்கள். அப்போது
அவர்கள் கல்வத்தின் இருப்பிலேயே சஜ்லிதில் விழுந்து
கிடைப்பதையும், நட்பின பற்கொம்பு தளிர்த்து மூன்று
பணரிட். டிருப்பதையும் கண்டு ஆநந்தங்கொண்டு, அல்லா
தத்தஆலாவை புகழ்ந்து சக்துசெய்து : மகனே, எழுந்
திரும். உம்மைபும், உமது வணக்கத்தையும், அல்லாதுத்த
ஆலா பொருந்திக் கொண்டான் என்று சொல்லி, அவர்
களைக் கையைபிடித்து அழைத்துக் கொண்டேபோய், அரு
கில்வைத்து, மீதியாயிருந்த ரகசியமான இல்முுகள் எல்லா
வற்றையும் புகட்டி, மற்றைய தறிக்குகளிலும் கிலபத்
தும், இஜாஜத்தும், கிறுக்கத்தும், கில்அத்தும் கொடுத்த
நிரப்ப மாக்கினார்கள்.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் குதைநா நகரத்தி
லிருந்து பிரயாணப்பட்டு, உலகமுழுதாண்ட முடிமன்னருள்
ஒருவனான ஸத்தாதி ராசன் இருந்து ராச்சியபரிபாலனஞ்
செய்த அதன் என்னும் பட்டணம் போய், அங்கே
அடங்கியிருக்கும் சைகு ஹைதநஸ் றகுமகுல்லா, சைகு
ஸஹு றகுமகுல்லா, சைகு ஜௌஹர் றகுமகுல்லா முதலான
பெரியோர்களையெல்லாம் ஜியாஹத்துச் செய்து கொண்டு,
ஹயாத்துடனிருக்கும் பெரியோர்களையும் சந்தித்து எல்லா
மகிமைகளும் பெற்றுக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டுப்
தங்கள் கூட்டத்தாருடன் மறுபடியும் மக்கா நகரம்போய்ச்
சேர்ந்தார்கள்.

திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசித்தது முற்றிற்று.

சூச - ம் அத்தியாயம்.

பெர்னாணிக்கு வந்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்காவி லிருந்து இந்தியாவுக்குப் பிரயாணமாய்ப் பெர்னாணியென்னும் ஊருக்குவரக் கப்பலேறினதும், கடலில்லிழுந்த தஸ்பீவை மறுநாள் எடுத்ததும், திருட்டுக்கப்பலை மெழுகினாற் பீரங்கிசெய்து அழித்ததும், பின் அவ்வுருக்கு வந்து சேர்ந்ததுமான வரலாறுகளைச் சொல்லு கின்றது.]

ஹலறத்து சுல்தான் அப்துல்காதிர் ஷாகுல் ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மக்கா நகரத்தில் ஒன் பது வருஷம் வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தார்கள், இதற் கிடையில்தான் திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசித்துச் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்தார்கள். இவ்வொன்பது வருஷங்களில் ஏழு ஹஜ்ஜும், சில உம்ருக்களும் செய்து முடித்தார்கள். மகனார் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுயூசுபு சாகிபவர்களுக்கு இரண்டு ஹஜ்ஜும், சில உம்ருக்களும் கிடைத்தன. இம்மட்டோடு மகனாவர்களுக்கு வயது ஒன்பது நிரப்ப மாயிற்று.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மக்காவுக்குப் பெர்னா ண்பது வருஷத்திற்குப்பின் இந்தியாவுக்கு வரவேண்டு மென்று நாடி, மக்காவிலுள்ள ஷரீபுகள், இமாம்கள், மற்றும் பெரியோர்கள் எல்லாருக்கும் பிரயாணஞ் சொல்லிக் கொண்டு, தங்கள் அருமைமகனா ரவர்களும், பகீர்மார்க ளும் புடைசூழ யாத்திரையாய், ஜித்தா நகரம்வந்து சேர்ந் தார்கள்.

ஜித்தாவுக்கு வந்தபோது, அங்குள்ள பெரியோர்கள் அனைவரும் எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்தார்கள். பின்

மகனாவர்களுக்கு அங்கே காட்டவேண்டிய இடங்களை யெல்லாங் காட்டித் தீர்ந்தது. அதன்பிறகு, ஜித்தாவி லிருந்து மலையாளக்கரைக்கு யாத்திரையாயிருந்த ஒரு கப்ப லில் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் பயண மேறினார்கள். ஜித்தாவின் முஸ்லிமான ஜனங்கள் எல்லாருந் திரண்டு ஆண்டவரவர்களை மிக மரியாதையுடன் பயண மதுப்பினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஏறியிருக்கும் கப்பல் ஜித்தாத்துறையிலிருந்து பாய்தூக்கி நடுச்சமுத்திரத்தில் ஓடிவரும்போது, ஓரிரா தங்கள் மகனார் சையிது முகம்மது யுகபு சாகிபவர்களைக் கூப்பிட்டு : தஸ்பீஹு என்றும் செபமாலையைக் கொண்டுவாரும் என்று கட்டளை பண்ணி னார்கள். அப்போது மகனார் மனங்கலங்கி முகம்வாடி நின்று : நேற்று நான் அந்தச் செபமாலையைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, கப்பலருகிற் கடலைப்பார்த்து நின்றேன்; அது, கைநழுவிக்கடலில் விழுந்துவிட்டது என்று சொன் னார்கள். இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் மகனரை நோக்கி : மகனே, அதற்காகவேண்டி முகங்குறவாதீர், நேற்று நீர் கப்பலோரத்தில் எந்த இடத்தில் நின்றீரோ, அந்த இடத்திற்போய் நின்றுகொண்டு, கமண்டலம் என்கிற கிஸ்தியையெடுத்துக் கடலிலிட்டு நீரை மொள்ளுவீராக, அந்நீருடன் செபமாலை வந்திடும் என்று உத்தரவு செய் தார்கள். சையிது முகம்மது யுகபு சாகிபவர்கள் அவ்விதம் செய்தார்கள் ; கிஸ்தியில் நீருடன் செபமாலை வந்தது, ஆண்டவரவர்கள் அதைவாங்கி ஒதினார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் இருக்கும் மரக்கலம் அதிக விரை வுடன் ஓடிவரும்போது, ஒருநாள் நடுப்பகலில், கப்பலி லுள்ள மாலுமி முதலான கலாசகாரர் எல்லாரும் மனந் தடுமாறிக் கூக்குரலிட்டுப் பதறிக் கலங்கினார்கள். ஆண்டவ

ரவர்கள் அவர்களை நோக்கி : நீங்கள் ஏன் இப்படிச் கலங்கிப் பதறுகிறீர்கள் ? என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவர்கள், மிகனிரைவாய் நெருங்கி யோடிவருகிற மற்றொரு மரக்கலத்தை ஆண்டவரவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டி : இதோவருகிற கப்பல் திருட்டுக்கப்பல். அதிலுள்ள எல்லாரும் கொடிய திருடர்கள். இன்னும் சற்றுவேளையில் அவர்கள் நமது கப்பலையமர்த்தி, நம்மைக்கொன்று, நமது கப்பலின் பொருட்களையெல்லாம் கொள்ளையடிப்பார்கள். இவர்கள் கைக்குத்தப்ப நம்மால் ஏலாது. நாமெல்லாம் இன்றைக்கு மடிவோம். இதற்காகவே கலங்கித் தவிக்கிறோம் என்று அழுது சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் : அத்திருடர்கள் நமது கப்பலை எவ்வாறு அமர்த்தி, நம்மை எவ்விதம் கொல்வார்கள் ? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் அத்திருட்டுக்கப்பலில் பிரங்கி என்னும் வெடிற்கருவியிருக்கும். அதில் மருந்தும் குண்டும்போட்டுக் கெட்டித்து நம்மைச் சுடுவார்கள். அதனால், நமது கப்பலுக்கும் நமக்கும், வில்லங்க முண்டாகும் என்று பதில் சொன்னார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் : இந்தக் கப்பலில் அவ்விதக் கருவியாகிய பிரங்கியில்லையோ ? என்று கேட்டார்கள். பிரங்கியும் இல்லை ; மருந்து குண்டுகளும் இல்லை என்று அதற்கு அவர்கள் விடைகொடுத்தார்கள்.

இச்சொல்லைக் கேட்டபோது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் மாலுமி முதலானவர்களைப்பார்த்து : பிரங்கியில்லையா ? குண்டுமருந்துகளும்இல்லையா ? நல்லதிருக்கட்டும். உங்கள்வசம் மெழுகு இருக்குமானால் எடுத்துவந்து பிரங்கி வடிவாகச் செய்து, எரிந்த சாம்பலை மருந்தென்றும், கற்களைக் குண்டென்றும் அதிற் போட்டு, வெடி தீருங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் இட்ட கட்டளைப்பிரகாரம் கலாசகாரர்கள் கூடிநின்று மெழுகையெடுத்துப் பிரங்கியருவத்திற் செய்து, சாம்பலையுங் கல்லையும் வாரித் திணித்துக் கெட்டித்து, மிக விரைந்து ஓடிவரும் திருட்டுக் கப்பலைப்பார்க்க இலக்குவைத்து வெடி தீர்த்தார்கள்.

மெழுகினாலான அற்புதப் பிரங்கியால் வெடிதீர்த்த மாத் திரத்திற், அதிலிருந்து கோடையிடி குமுறிந் தோன்ற பெருந்தொனியுடன் அக்கினிமயமான குண்டுகள் புறப்பட்டிடு, மேற்படித் திருட்டு மரக்கலத்திற் போய் விழுந்தன. கூடினத்திற்கொரு குண்டாகச் சற்றுநேரத்தில் அநந்தங் குண்டுகளை அந்த மெழுகுபிரங்கி கக்கின. குண்டு ஒவ்வொன்றும் போய்விழுந்து திருட்டுக்கப்பலைச் சின்ன பின்னமாகத் தகர்த்தது. எழுந்து பொழியும் குண்டு மாரியினால், திருடர்கப்பல் சிதைந்து நீரைமுகந்து, சமுத் திரத்தில் அமிழ்ந்திற்று. அக்கப்பலி லிருந்தவர்களில் குண்டு பட்டு மடிந்தோர்போக நீந்தவர்கள் சமுத்திரத்தில் விழுந்துகிடந்து, நீந்தவலியின்றி, நீரைக் குடித்துத் திக்கு முக்காடி, ஒவென்று அலறி மாண்டார்கள். ஒருவராவது தப்பிப் பிழைக்கவில்லை. பக்கத்தில் ஓடிவந்த திருட்டுரு பெயருமில்லாமல் அழிந்து சூனியமாயிற்று.

தங்களைக் கொன்று கொள்ளையிட வந்த திருட்டுக்கப் பலை இவ்வாறு ஆச்சரியமாக அழியச்செய்த ஹலறத்த ஆண்டவரவர்களுக்கு எல்லாரும் தாழ்ந்துநின்று, துதித் துக் கொண்டாடினார்கள். பின் ஆண்டவரவர்கள் ஏறின கப்பல் சிலதினத்தில் மலையாளக்கரையின் ஒரு துறை முகமாகிய பொன்னாணியில்வந்து சேர்ந்தது.

சைது அலி என்னும் அரசரால் ஆளப்பட்ட அந்தப் பொன்னாணியில் கப்பல் நங்கூரமிட்டபோது, ஹலறத் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் கரையிலிறங்கி,

அவ்வூர்ப் பிரபுக்களுள் ஒருவர்கிய சையிது ஜைனுத்தீன் மதுதாம் என்பவருடைய தோட்டத்திற் போய் விடுதியிட்டுத் தங்கினார்கள்.

பொன்னாணிக்குவந்தது முற்றிற்று.

கூரு - ம் அத்தியாயம்.

பட்டமரந் தழைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள், பட்டுப்போன பலா மரமொன்றைத் தழைக்கச்செய்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பொன்னாணிப் பட்டணத்தில், சையிது ஜைனுத்தீன் மதுதா முடைய தோட்டத்தில், தங்கள் கூட்டத்துடன் இறங்கியிருக்கும்போது, அந்தத் தோட்டத்துக் காவற் காரன் ஆண்டவரவர்களின் வரலாறுகள் எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்துகொண்டு, தன் எஜமானாகிய சையிது ஜைனுத்தீன் மதுதா மிடம்போய், எஜமானே ஒரு பெரியோர் பெருங்கூட்டத்துடன் நமதுதோட்டத்தில்வந்து இறங்கி இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஹலறத்து முகியத்தீன் அப்துல் காதிரு ஜைலானி ஆண்டவரவர்களின் பௌத்திரராம். அவர்களைப்பற்றி எல்லாரும் அதிக மேன்மையாகப் பேசுகின்றார்கள் என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட அவர் அவனைப்பார்த்து : சரியே. நீ சொன்னபடி அவர் பெரியோராயிருந்தால், நமது தோட்டத்தில் பட்டுப்போய்நிற்கிற பலாமரம் தழைக்கவேண்டும். அப்படி அது தழைத்ததானால், அவரைப் பெரியவரென்று சொல்லத் தடை

யிராது என்றார். இதைக் கேட்டுக்கொண்டு மேற்படிக்காவல்லான் அங்கிருந்து தோட்டத்திற்கு வந்தான்.

இவன் வரும்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு கரகத்தில் தண்ணீர் ரெடுத்துப்போய், அங்கே பட்டுப்போய் நிற்கும் பலாமரத்து அடியில் வைத்து உலு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் தண்ணீர் அந்தமரத்துக் காய்ந்த வேர்களில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. இதை அவன்கண்டு, இதென்ன! புதுமைக்கு இடமாகக் காணப்படுகின்றதே யென்று எண்ணி, இனி நடப்பதை அறியலாமென்று அங்கேயே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் உலுவை முடித்துக் கொண்டெழுந்து, பக்கத்திற்போய் இரண்டு றக்அத்து அல்லாத்த ஆலாவைத்தொழுது ஸலாம்சொல்லித் திரும்பினார்கள். இவர்கள் திரும்புமுன் உலுநீர்பட்ட காய்ந்த பலாமரம் பச்சென்று இலைகள் நெருங்கத் தழைத்து, பூவும், பிஞ்சும், காயுமாய்ச் செழிப்புற்று நின்றது. இதைக் கண்ட தோட்டக்காரன் பிரமித்து, ஜெனுத்தின் மதுது மிடம் ஒடிப் போய் : எஜமானே, தாங்கள் சொன்னபிரகாரம் முடிந்து விட்டது ; வந்துபாருங்கள் என்றான். இதைக்கேட்ட அவர் “ஆ! அப்படியா !! பட்டமரம் தழைத்ததா !!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, கால்பதறக் கைபதறவெழுந்து தமது தோட்டத்தில் வந்து பார்த்தார் ; பலாமரம் அவர் கண்ணை மருட்டிக் கருத்தைக் கவர்ந்தது. உடனே அவர் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்திற்போய் ஸலாம் சொல்லி, அடிபணிந்து நின்றார்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களும் அவரை உபசரணையுடன் அழைத்து அருகில் இருக்கச் செய்து, அவருடன் ஆதரவாகப் பேசினார்கள். பின்பு, சையிது ஜெனுத்தின்

மதுதாம் ஆண்டவரவர்களைத் தமது மாளிகையில் வந்து விருந்
துண்ண வேண்டுமென்று மன்றாடினார். அதற்கு ஆண்டவ
ரவர்கள் சம்மதித்தார்கள்.

சையிது ஜெனுத்தீன்மதுதாம் விருந்துக்காக ஒரு நாளைக்
குறிப்பிட்டுக்கொண்டு, அந்தநாளில் அறுசுவைப் பதார்த்
தங்களும், சோறுகறிகளும், கனிவர்க்கங்களும், தீம்
பானங்களும் தயார்பண்ணி வைத்து, ஆண்டவரவர்களையும்,
மகனாரவர்கள் முதலானவர்களையும் ஒழுக்கத்துடன்
அழைத்துக் கொண்டுபோய், தமது மாளிகையில் உல்லாசத்
துடன் வீற்றிருக்கச் செய்து, அதிக உபசாரத்துடன்
சம்பிரமமாக விருந்து உண்பித்தார். ஹலறத்து ஆண்டவ
ரவர்கள் தங்கள் குமாரர் முதலானவர்களுடன்
சந்தோஷமாக வுண்டு, அல்லாதுத்தலாவைப் புகழ்ந்து
சுக்குசெய்து, அவருக்காக துஆ செய்தார்கள்.

விருந்துண்டு முடிந்தபின், சையிது ஜெனுத்தீன்மதுதாம்
ஆண்டவரவர்களின் பக்கத்தில் இருந்து, ரகசியமாகப் பல
விஷயங்களையும் பற்றிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்.
சற்று நேரம் சம்பாஷித்த பின்பு, அவர் ஆண்டவரவர்களை
நோக்கி “ நான் வெகுநாள் நாடியிருந்த நாட்டம் இன்று
நிறைவேறப் போகிறதாக நினைக்கின்றேன். அதென்ன
வென்றால் ;—எனக்கொரு மகள் இருக்கின்றாள். அவளை
விவாகம்பண்ணிக் கொள்ளத்தக்க மணமகன் அகப்பட
வில்லை. நானோ, சையிது முகியத்தீன் அப்துல்காதிரு ஜெலானி
றஸியல்லாகு அன்கு அவர்களின் வமிசத்திலுள்ளவன்,
தாங்களும் அவர்கள் பௌத்திரராகையால், தங்களுக்கே
என் மகளைக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன். தாங்கள்
பொருந்திக்கொள்ள வேண்டும் ” என்று சொன்னார்.
விவாகஞ் செய்யுஞ் சொல்லாகிய இதைக்கேட்ட ஆண்டவ
ரவர்கள் அவரைப் பார்த்து “ விவாக காரியத்தில் எனக்கு

இச்சையில்லை என்பது உமக்குத் தெரியாததா? என்றார்கள். இதைக்கேட்ட அவர் மறுத்துப் பேசாமல் வாயைமூடினார். பின் அங்கிருந்து தோட்டத்திற்கு வந்தார்கள்.

பட்டமரந் தழைத்தது முற்றிற்று.

சூசு-ம் அத்தியாயம்.

முகல்லதீவுக்குப் போனது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பொன்னாணியிலிருந்து அற்புதகரமாகக் கடலைக்கடந்து முகல்லதீவுக்குப் போனதும், அங்குள்ளோர் கொடுத்த நஞ்சுட்டினை கனிவர்க்கங்களைத் தின்றதுமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான்சல்தான் ஷாதல்ஹிது கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் சிலநாள் பொன்னாணியில் தங்கியிருந்து, பின் முகல்லதீவுக்குப் போகநாடி, அங்குள்ள சையிது ஐஜலுநீன் மதுதாம் முதலானவர்களுக் கெல்லாம் பயணஞ் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது, அங்கிருந்து முகல்லதீவுக்குப் போகும் உருக்கள் இல்லை, ஆகையால், ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் கடற்கரையில் வந்து பார்த்தார்கள்; கடல் கொந்தளிப்பின்றிச் சாந்தமா யிருந்தது. அவ்விதம் கடல் அமர்ந்திருப்பதை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, தங்கள் குமாரராதி பகீர்கள் எல்லாரையும் பார்த்து “நீங்கள் எல்லாரும் கண்களை மூடிக் கொண்டு, எனக்குப் பிறகே கடலில் இறங்கி, என்னைத் தொடர்ந்து நடந்துவாருங்கள்,” என்று கட்டளை பண்ணி விட்டு முந்தித் தாங்கள் பிஸ்மீ சொல்லிக் கடலி லிறங்கி நடந்

தார்கள். அப்போது அவர்கள் கூட்டத்தார்களும் அவர்களுக்குப்பின்னே கண்களை மூடிக்கொண்டு கடலில் இறங்கி, அவர்களைத் தொடர்ந்து நடந்தார்கள்.

இவ்விதம் எல்லாரும் கடலில் இறங்கி கூணப்பொழுதாகவே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைக் கூப்பிட்டு “உங்கள் கண்களைத்திறந்து பாருங்கள்” என்றார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது, தாங்கள் எல்லாரும் ஆண்டவரவர்களுடன் முகல்லதீவின் கடற்கரையில் நிற்கக்கண்டு, ஆனந்தமுற்றார்கள்.

ஆச்சரியகரமாக முகல்லதீவிற்போய்ச்சேர்ந்த ஆண்டவரவர்கள், பின் அக்கடற்கரையிலிருந்து தங்கள் கூட்டத்தோடு ஊருக்குள் பிரவேசித்தார்கள். அக்காலம் அந்தத்தீவையாளும் அரசன் காபிர். அவன் ஆண்டவரவர்கள் பெருந்திரளான ஜனத்துடன் ஊருக்குள் வருவதை அறிந்து; இக்கூட்டத்தார் நம்மூரைப் பிடித்து ஆளவோ, அல்லது நம்மைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு பேர்கவோ, அல்லது, நம்மெல்லாரையும் படுகொலை செய்யவோ, எதற்காகவோ இத்தனை திரளாய் வருகின்றார்கள். அவர்கள் கருதிவருங்கருமத்தை நம்மீது முந்தவிடாமல், நாம் ஏதும் ஒரு உபாயஞ் செய்து அவர்களை மடக்கவேண்டும் என்று தன்னைச்சூழ்ந்து நிற்கும் மந்திரிபிரதானிகளோடு ஆலோசனை பண்ணி, எல்லாருங்கூடி இவ்விதம் தீர்மானித்தார்கள்:—

நாம் சீக்கிரமாகத் தின்னுகின்ற கனிவர்க்கங்களையும், தின்பண்டங்களையும் தயார்செய்து, அவற்றில் நஞ்சுட்டி வைத்து, அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்து வெகுமதி கொடுப்பதுபோலப் பாசாங்குபண்ணி, மேற்படி நஞ்சேறின பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கலாம். அவர்கள் அதை மெய்யென்று நம்பி வாங்கித்தின்று, எல்லாரும்

மடிந்து போவார்கள். அதன்பின் நம் இஷ்டப்படி நடத்த லாம் என்பதே.

இவ்வாறு தீர்மானித்தபோது, உடனே கனிவர்க்கம் முதலான தின்பதார்த்தங்கள் தயாராய், அவற்றில் நஞ்சேற் றிப் பாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டன. அரசன் முதலான பெரியதனக்காரர் எல்லாரும் திரண்டெழுந்து, நஞ்சுப் பதார்த்தங்களையும் எடுப்பித்துக்கொண்டு ஹலறத்து ஆண் டவரவர்களை உபசரித்து அழைக்கும் பாவனையாக வந்து, எல்லாரும் கைகட்டித் தாழ்ந்து, அக் கனிவர்க்காதிகளை முன்வைத்து நின்றார்கள்.

எவ்விதமான மறைந்த கருமங்களையும் இருதயக் கண் ணடிக்குள் மிகத் தெளிவா யுணர்ந்து கொள்ளும் சக்தியுள்ள ஆண்டவரவர்கள், அந்தப் படுபாதகர்செய்த வஞ்சனையை அறியாதிருக்கவில்லை! அறிந்திருந்தும் அறியாத பாவனை யாக அவர்களுக்கு இனியமொழிகூறி, தங்கள் வலது கையால் அந்த நஞ்சேற்றின கனிகளில் இரண்டொன்றை யெடுத்து பிஸ்மி சொல்லித் தின்றுவிட்டு, மற்றவைகளையும் எடுத்தெடுத்து மகனார் முதலான பகீர்மார் எல்லாருக்கும் கொடுத்தார்கள். அவர்களும் அவற்றைவாங்கி பிஸ்மி சொல்லித் தின்றார்கள். அதனால் அவர்களுக்கும் யாதொரு தீங்கும் உண்டாகவில்லை. வெகுநேரம் வரையும் அக்காபிர் கள் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் நின்றார்கள்.

நஞ்சுட்டின கனியாதிகளைத்தின்று நெடுநேரமாயும் இவர்களுக்கு யாதொரு அபாயமும் உண்டாகவில்லை. இவர் கள் நாம் செய்த வஞ்சனையை அறிந்துதான் தின்றிருக் கின்றார்கள். அதைப்பற்றி நம்மைக்கேட்காமலும், நமக்குப் பிரதி தீங்குசெய்யாமலும் இருப்பதைக் கவனித்தால், இவர் கள் மகாபெரியோர்கள் என்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. நாமே நமக்குத் தீங்கை வலியவருவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கின்றோம். இம்மட்டோடே நாம் தப்புவது காரியம்

என்று அக்காபிர்கள் எண்ணிக்கொண்டு, மௌனமாய் அங்கிருந்து போய்விட்டார்கள்.

பின்பு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் கூட்டத் தாருடன் முகல்லதீவுக்குள் ஒரு சாகையில் விடுதியிட்டிருந்தார்கள்.

முகல்லதீவுக்குப் போனது முற்றிற்று.

கூள - ம் அந்தியாயம்.

ஜின்னைக் கடலிலாழ்த்தினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முகல்லதீவில் தீங்குசெய்யவரும் ஜின்னைக் கரகத்திலடைத்துக் கடலிலாழ்த்தினதும், அதனால், அத்தீவார் முஸ்லிமானதுமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காத்தீறேலி கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ் பாத்து ஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முகல்லதீவில் இருக்கும்போது, ஒருநாள் சாயரகைக் சில பகீர்களுடன் எழுந்து, ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வரும்போது, ஒருவீதியில், ஒரு வீட்டில், ஒவ்வொரு அழகான ஜனத்திரளமாயிருந்தன. அதை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு அங்கே நெருங்கி நின்று பார்த்தார்கள். அப்போது, அரசன் சேவகர்கள் கூடிநின்று, அவ்வீட்டிலுள்ள ஒரு கன்னிகையை ஆடையாபரணங்கலாலலங்கரித்து, பரிமளம்பூசி, கயிறுகொண்டு கட்டுகிறதும், அவளைப் பெற்றதாயும், பந்துக்களும் சூழநின்று பிரலாபித்து அழுகிறதும் யிருந்தது.

இந்தப் பரிதாபக்காட்சியை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, அங்கே கூடிநிற்கும் ஜனங்களைப்பார்த்து : இதென்னவிஷயம்? இவளை ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள்? என்றுகேட்

டார்கள். இக்கேள்விக்கு அந்த ஜனங்கள் ஆண்டவரவர்களை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு சொல்லுகின்றார்கள் :—

கேளுங்கள் சாகிபவர்களே, இவ்வருக்குப் புறத்தில் ஒரு கோயிலிருக்கின்றது. துஷ்டதேவதையாகிய ஜின் ஒன்று வருஷத்திற்கு ஒருதரம் அந்தக் கோயிலுக்குவரும், அது அங்கேவரும் காலமும், நேரமும், எங்களுக்குத் தெரியும். அப்படி அதுவரும் இரவுக்கு முந்தின சாய்ந் தரமே நாங்கள் இவ்வூரிலுள்ள கன்னிகாப்பெண் ஒருத்தியை அலங்கரித்து, அக்கோயிலிற் கொண்டுபோய் அதற்குப் பலியாக வைத்து விடுவோம். அந்தஜின் அன்றிரவில் அங்கேவந்து அந்தப்பெண்ணைத் தன் இஷ்டப்படி நடத்திப் பிரேதமாக்கிப் போட்டுவிட்டு போய்விடும். அதிகாலையில் நாங்கள் அந்தப் பிரேதத்தை யெடுத்துத் தகனம் பண்ணுவோம். இது, வருஷந்தோறும் நடந்துவருகின்றது. இவ்விதம் நாங்கள் அந்த தேவதைக்கு நரபலி கொடா விட்டால், அது இவ்வருக்குள் பிரவேசித்து, எங்களை நாசமாக்கிவிடும். அதனால், நாங்கள் வருஷத்திற்கு ஒரு முறை வீட்டுக்கு ஒரு பெண்ணை நியமித்துப் பலிகொடுத்து வருகிறோம். இந்த முறை பலியிட நியமிக்கப்பட்டவள் இவள். இன்றிரவு அந்தத் தேவதைவருகிற காலமாகையால், இவளைப் பலி கொடுக்கவேண்டியே இப்படிச் செய்கின்றோம் என்று இப்படிச் சொன்னபோது ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து : இந்தப் பரிதாபமான கருமத்தை நீங்கள் செய்யாதீர்கள் ; இந்தப்பெண்ணை அத்தக் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோகாமல், இந்த அலங் காரத்துடன் ஒரு புருஷனைத்தேடிச் கலியாணம் பண்ணிக் கொடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, தங்கள் சாகைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன இந்தக் சொல்லை அந்தக் காபிரகள் சிந்திக்கவில்லை. இவளை கலியா

னம் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டால், தேவதைக்கு இலக்காவது யார் என்று தங்கள் கோரிக்கைப்படி அவனைச் சிவிகையில் ஏற்றி, தாயாதியோர் பரிதபித்து அழ ஊர் வலஞ் செய்து, மாலையானபோது அந்தக்கோயிலில் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள்.

தங்கள் சொல்லைக் கவனிக்காமல் அந்தக் காபிர்கள் இப்படிச் செய்தது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குத் தெரிந்து, நிரசாமத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அர்த்தராத்நிரியானவுடன் தங்கள் கையில் கூஸா என்னும் நீக்கரகம் ஒன்றை யெடுத்துக்கொண்டு, தனியே புறப்பட்டு அந்தக் கோயிலுக்குப் போனார்கள். அந்நேரமே அந்த ஜின் அங்கேவரும் நேரமாயிருந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அங்கேபோன சமயத்தில் மேற்படித் துஷ்டதேவதையாகிய ஜின் வழக்கப்படி டிமுழக்கம் போன்ற கர்னகொரேமான தொனியிட்டு ஆவென்று அலறிக்கொண்டு, கண்களில் அக்கினிபறக்க, சிகார ரூபத்துடன் தன் கோரப்பற்களை ஈயென்று இளித்துக்கொண்டு, அந்தக் குமரியைத் தாவி வந்தது. அது வரும் பயங்கரமான காட்சியை ஆண்டவரவர்கள் கண்டு, அதைப்பார்த்து “நில், சற்றே நில்; கொஞ்சம் பொறு. அவளை நெருங்காதே. இங்கே என் முன்வா” என்று கூறினார்கள். இந்தச் சத்தத்தைக்கேட்ட அந்த ஜின் திரும்பிப்பார்த்து ஆண்டவரவர்களைக் கண்டு, உடனே பலங்குன்றி, உடலயர்ந்து, உள்ளஞ்சோர்ந்து, ஊக்கந் தலைந்து, திரும்பிவந்து ஆண்டவரவர்களின் திவ்விய சேவடியின்கீழ் நெடுஞ்சாண்கிடையாய் விழுந்தது.

ஆண்டவரவர்கள் உடனே தாங்கள் கொண்டுபோன நீக்கரகத்தை யெடுத்து அதன் கையிற்கொடுத்து: ஏ, சிசாசே, இதைக் கொண்டுபோய், அதோ ஓடுகிற ஆற்றில்

தண்ணீரள்ளிவா என்று கட்டளை யிட்டார்கள். அக் கட்டளைப் பிரகாரம் அந்த ஜின் எழுந்து கரகத்தை வாங்கிக் கொண்டுபோய், அங்கேயோடும் ஆற்றில் அழுக்கிற்று. அவ்வாற்றுத் தண்ணீர் முழுதும் அக் கரகத்திற்குட் புகுந்து, ஆறு வெறுந்தரையாய்விட்டது. இந்த ஆச்சரியத்தை அதுகண்டு திகைத்து, பின் கரகத்தைத் தூக்கிற்று; தூக்கக்கூடவில்லை. தன் முழுப்பலத்தையும் கூட்டி ஒறுத்து நின்று தூக்கியும், அதைத்தூக்க ஏலவில்லை. வெகுநேரம் தள்ளாடிநின்று, பின் கரகத்தை அங்கேயே வைத்துவிட்டு, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் திரும்பிவந்து பணிந்து நின்று, நடந்த சங்கதியைச் சொல்லிற்று. ஆண்டவரவர்கள் அதைப்பார்த்து : நல்லது, இருக்கட்டும். நீபோய் அந்தக் கரகத்தை ஆற்றில் கவிழ்த்திவிடு. நீர் முழுதும் வந்திடும். அதன்பின் பிஸ்மில்லாஹி என்று சொல்லி மறுபடியும் கரகத்தை நீரிலழுக்கி அள்ளு. அதன்பின் தூக்கிக்கொண்டுவா என்று உத்தரவு பண்ணினார்கள்.

இந்தக் கட்டளைப்படி ஜின்போய்க் கரகத்தைக் கவிழ்த்த நீர் முழுதும் ஆறாய்ப் பெருகிற்று. அதன்பின் பிஸ்மில்லாஹி என்று சொல்லிக் கரகத்தில் நீரை மொண்டு தூக்கிக் கொணர்ந்து, ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வைத்துக் கைகட்டி நின்றது. ஆண்டவரவர்கள் அந்த நீரைக் கொண்டு உலுசெய்து இரண்டு றகஅத்துத் தொழுதார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் உலு செய்யும்போதும், தொழும் போதும், இந்தக் கரகத்திற்குள் என்ன புதுமை யிருக்கின்றதோ ! நாம் அதை அறியவேண்டும் என்று அந்த ஜின் எண்ணிக்கொண்டு நின்றது. தொழுதானவுடன் அது ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து : எஜமானவர்களே, இந்தக் கரகத்திற்குள்ளிருக்கும் புதுமை என்ன ? என்றுகேட்டது, அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் அதைப்பார்த்து, நீ அந்தப்

புதுமையை அறிய வேண்டுமானால், அதனுள்ளே நுழைந்து பார் ; அப்போது அறிவாய் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட ஜின், நுழைந்து பார்ப்போம் என்று ஆவல்கொண்டு, சிறுருவெடுத்து, கரகத்திற்குள் நுழைந்தது. உடனே ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் கரகத்தின் வாய்க்கு மூடிபோட்டு, ஜின்னை வெளிவராமல் தடைசெய்து விட்டார்கள், இதற்குள் கோழிகூவிப் பொழுதுவிடியும் நேரமாயிற்று.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தக் கரகத்தைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, பஜறுதொழுது முடித்து ஒதிக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே நடந்த இந்தக் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் கோயிலுக்குள் பலியிட வைக்கப்பட்ட பெண் அதிசயமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பொழுதுவிடிந்து சூரியயோதயமானவுடன் சேவகர்களும் ஊர்ஜனங்களும் திரண்டு, வழக்கப்படி பிரேதம் எடுக்க வந்தார்கள். அவர்கள் கோயிலுக்குள் வந்துபார்த்து, தாங்கள் பலியிட்ட பெண் யாதொரு பங்கமுமின்றி வைத்த வண்ணம் இருக்கக்கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து : இங்கே நடந்தவை யென்ன? என்று அவனைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவள், தான் திருஷ்டாந்த பூர்வமாகக்கண்ட காட்சிகளை அவர்களுக்கு விவரமாகச் சொன்னாள்.

இந்த அதிசயமான சங்கதியைக்கேட்ட அவர்கள் ஆந்த மடைந்து, அப் பெண்ணை யழைத்துக் கொண்டு ஆண்டவரவர்களின் திருவடிகளில் வந்து விழுந்து சாஷ்டாங்கம் பண்ணிப்புகழ்ந்து, அவ்வூர் அரசனிடம் போய்த் தெரிவித்தார்கள். அரசன் கேட்டு அதிசயப்பட்டு, அந்தப் பெண்ணைத் தாய்வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு, தானும், மந்திரி பிரதானிகளும், சேனா வீரர்களுமாகப் புறப்பட்டு வந்து ஆண்டவரவர்களின் பாதத்தில் வீழ்ந்து, பின் வருமாறு சொல்லுகின்றார்கள் :—

எஜமானவர்களே, மூட ஜனங்களாகிய நாங்கள் ஏதும் குற்றங் குறைகள் செய்திருந்தால் மன்னித்து, எங்கள்மேல் இரக்கம் வைக்கவேண்டும். இப்போது எங்களுக்குத் தாங்கள் செய்த பேருதவிக்குப் பிரதிசெய்ய நாங்கள் பாத்திரவான்களல்ல. தங்கள் உதவியுமோ ஈடற்ற உதவியாம். மேகஞ்செய்யும் உதவிக்கு வேறு பிரதியுதவி யில்லாததுபோல, தங்கள் உதவிக்கும் வேறு பிரதியில்லை. ஆகையால், தாங்கள் இட்டகட்டளைக்கு இரண்டில்லாமல் இந்தவூர் ஜனங்களாகிய நாங்கள் எல்லாரும் நடக்கக் காத்திருக்கின்றோம். இன்னும், நாங்கள் இதுவரையும் நற்கதியற்ற வழிகேட்டிலிருந்து காலங்கழித்தோம். இனித் தாங்கள் எங்களுக்கு நேர்வழிகாட்டி ரக்ஷியுங்கள். இன்று முதல் தாங்களேயன்றி, எங்களுக்கு வேறு திக்கில்லை என்று இப்படி முறையிட்டபோது, ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள் அரசன் முதல் அவ்வூரார் எல்லாருக்கும் அபயம் கொடுத்து, தீனுல்லிஸ்லாத்தின் மூலமந்திரமாகிய கலிமா வைப் புகட்டினார்கள். அன்று முகல்லதீவார் அனைவரும் ஆண்டவரவர்களின் கையைப்பிடித்துக் கலிமா சொல்லி, இஸ்லா மானார்கள். பின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவர்களுக்கு மார்க்கத்தின் விதிவிலக்குகளைத் தெரிவித்து, அவ்வரசரைத் தாமே என்றும் போலிருந்து அரசாரும் படி நியமித்துச் சிங்காசனம் ஏற்றி, பின்னும் அவர்களுக்கு ஆகவேண்டியவைகளையும் திட்டஞ்செய்து வைத்தார்கள்.

இது நடந்த இரண்டு நாட்களுக்குப்பின், அவ்வூர் பலர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்துபணிந்து நின்று : எஜமானவர்களே, தாங்கள் கரகத்தில் அடைந்த ஜின்னை அப்படியே வைத்திருந்தால், அது பின்னுக்கு எங்களை என்னபண்ணுமோ வென்று அச்சமுண்டாகிற் றது. ஆகையால், அதைப்பற்றித் தாங்கள் என்ன கட்டளையிடுகிறீர்கள்? என்று கேட்டார்கள். அப்போது ஆண்டவ

ரவர்கள் அவர்களைப்பார்த்து : உங்களுக்கு அதைக்குறித்து அச்ச முண்டுபட்டால், இந்தக் கரகத்தை ஒரு தோணியில் ஏற்றிப்போய், இலங்கைத் தீவைச்சேர்ந்த கடலில் ஆழ்த்தி விடுங்கள் என்று கட்டளையிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட அவர்கள் பின்னும் : எஜமானவர்களே, அடுத்தடுத்து நாங்கள் இலங்கைக்குப் போய்வந்துகொண்டிருக்கின்றோம். நாங்கள் போக்குவரத்துச் செய்யும் வழியிலுள்ள கடலில் இதைக் கொண்டுபோய் ஆழ்த்தியிருந்தால், அங்கிருந்துகொண்டு எங்கள் உருக்களை மோசஞ்செய்யவுந் கூடுமே? என்றார்கள். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் : அப்படி இனி அது ஒன்றுஞ் செய்யாது. நீங்கள் பயப்படாதீர்கள். என் சொற்படி கொண்டுபோய் ஆழ்த்திவிடுங்கள் என்று உத்தரவுபண்ணி, இன்றுதொட்டு ஓடித்திரியும் உங்கள் உருக்களுக்குக் கடலில் அபாயமில்லை என்றும் வாக்கிட்டார்கள். இதைக்கேட்ட அவர்கள் சந்தோஷமாய் ஜின்னை அடைத்திருக்கும் அந்த நீர்க்கரத்தை வாங்கி ஒரு தோணியில் ஏற்றி ஆண்டவரவர்கள் குறித்த கடலிற் கொண்டுபோய் ஆழ்த்தி விட்டார்கள். அன்றுதொட்டு முகல்லதீவார் ஜின்பயம் ஒழிந்து சுகமாய் வாழ்ந்தார்கள். கடலிலும் அவர்கள் உருக்களுக்கு இது பரியந்தம் சேதமுண்டாகவில்லை.

ஜின்னைக் கடலிலாழ்த்தினது முற்றிற்று.